

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Şubat 2015 Sayı: 38

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Bir yanda “yolsuzluk” dosyaları, fırlayan dolar ile derinleşen kriz; diğer yanda IŞİD’e karşı tüm dünyada yükselen öfke, AKP hükümetini sıkıştırdıkça, saldırganlığının dozu iyice artıyor.

“İç güvenlik paketi” adını verdikleri faşist yasalarla, fiilen gaspettikleri hakları yasalastırmak, kitleler üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da arttırmak istiyorlar. Zaten ifade, eylem ve örgütlenme özgürlüğü, çoktandır biber gazıyla zehirlenmiş, kelepçeye vurulmuş durumda. Bu hükümet döneminde hapishaneler dolup taşı. AKP’nin işbaşına geldiği dönemde cezaevlerinde kalanların sayısı 60 bin iken, şimdi 154 bin! Bu süre içinde toplam 2 bin kişi de hapishanelerde can verdi!

Sadece hapishanede mi? Sokakta, evde, işyerinde, kadın-çocuk demeden öldürüyorlar. Son 12 yılda kadın cinayetleri yüzde 1400 arttı, 183 çocuk öldürüldü! Geçen yıl 1886 işçi cinayeti ile rekor kırılırken, yeni yıla da yüzlerce işçi ölümüyle girdik. Neredeyse hergün iki-üç işçi, bu cinayetlerde yaşamını yitiriyor.

Ama yetmiyor! “Makul şüphe” ile daha fazla kişiyi tutuklamak, ülkeyi hapishaneye çevirmek istiyorlar. “Destan yazan” polisleriyle daha fazla can almaya; “fıtratlarında ölüm var” dedikleri işçilerin kanını-iliğini emmeye devam ediyorlar.

Bu duruma isyan eden işçilerin ise, elini-kolunu bağlamış durumdadır. Zaten binbir engelle önü kesilmiş olan grev hakkını, tamamen kullanılamaz hale getirdiler. Son olarak Ocak ayında greve çıkan metal işçilerinin grevi de, öncekiler gibi “milli güvenlik” gerekçesiyle yasaklandı. Yeni “iş yasası” ile, “kıdem tazminatı”nın gaspını bir kez daha gündeme getirdiler. İşçi ve emekçilerin “son kale”sinin de ele geçirmek için tüm güçleriyle saldırıyorlar.

Sayfa 2’de sürüyor

Saldırıları durdurmanın yolu

GREV İŞGAL BOYKOT!

Saldırıları durdurmanın yolu GREV, İŞGAL, BOYKOT...

Kısacası, baskı ve sömürde sınır tanımıyorlar. Dürmek bilmeksizin yükleniyorlar. Durdukları anda devrileceklerinden duydukları korku ile sürekli gaza basıyorlar. Başka türlü o saraylarda oturamayacaklarını, karlarına katamayacaklarını düşünüyorlar çünkü.

AKP hükümeti, Cumhuriyet tarihinin en büyük yolsuzluğunu yapmış bir hükümet olarak şimdiden tarihe geçti. Öyle ki, "milli piyango"da bile rakamlarla oynandığı, önceden verilen numaraların kazandırıldığı açığa çıktı.

Özelleştirmelerle yapılan vurgunların ise haddi hesabı yok! Eğitimden sağlığa, madenlerden limanlara her şeyi sattılar! Hatta dere-leri, dağları bile özel şirketlere peşkeş çektiler. Bu şirketlerden Erdoğan'ın oğlu ve kızının yöneticisi olduğu TÜRGEV adlı vakfa, 200 milyona varan "bağış"lar aldılar vb...

Bir de "örtülü ödenek"ten, harcanan milyonlar var. Erdoğan, 12 yıllık başbakanlığı sırasında "örtülü ödenek"ten 7 milyar 93 milyon para harcamış! Bu, kendisinden öncekilerden 12 kat daha fazla! Üstelik "örtülü ödenek" başbakana bağlı olduğu halde, cumhurbaşkanı olduktan sonra da kullanmayı sürdürmüştü!

Meclise sunulan "İç güvenlik yasası"nın maddeleri arasında "yasadışı" ilan ettikleri kişi ve kurumların mallarına el koyma da var. Daha önce TMSF adıyla el koyduklarını kendi "havuz"ları haline getirdikleri biliniyor. Şimdi ona Cemaatçilerin mal varlıklarını eklemeyi planlıyorlar. Bank Asya operasyonu, bir yandan Cemaat'in mali kaynaklarını kurutup zayıflatmayı, bir yandan da kendi yandaşlarına sermaye transferini amaçlıyor. Bank Asya'nın en ciddi rakibi olan (faizsiz bankacılık dalında) Suudi sermayeli Al Baraka Türk, bu operasyondan en karlı çıkacak banka görünüyor. Yasin El Kadı başta olmak üzere Erdoğan'ın Suudi para babalarıyla ne kadar içli-dışlı olduğu sır değil. Suudi kralı öldüğünde yas ilan edecek kadar...

Boylu boyunca pisliğe batmış olan AKP ve Erdoğan, bir kez daha kendilerini sandıkta aklamanın peşindeler. Binbir hile ile bu seçimleri de kazanıp 4 yıl daha rahat etmek istiyorlar. Şimdiden milletvekili adaylıkları için istifalar başladı, kuyruklar oluştu.

Nasıl olmasın ki? Tam 126 AKP'li milletvekili hakkında "görevi kötüye kullanma, kara para aklama, zimmete para ve mülk geçirme,

sahtecilik, dolandırıcılık" vb. suçlardan fezlekeler bulunuyor. Milletvekili 'dokunulmazlık'ları kalktığı anda, bu suçlardan yargılanacaklar. Ayrıca Erdoğan başta olmak üzere birçoğu, "öldürmeye azmettirmek"ten "savaş suçu"na kadar bir dizi suç işlemiş durumdadır.

Bu kadar çırpınmaları, yasa üzerine yasa çıkarıp "güvenlik" diye baskıların, her direnişi zorla bastırma gayretleri ve binlerce kişilik "koruma ordusu" ile dolaşmaları boşuna değil!

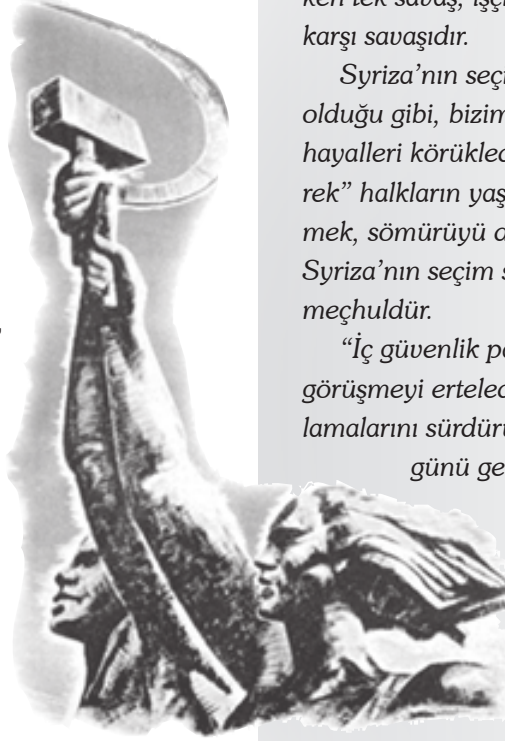
Ama her diktatörlük gibi, baskı ve zulmü arttırdıkça, halkın biriken öfkesi de taşıyor. Son aylarda işçi direnişlerinin artması bunun bir göstergesidir.

Artık fiili grevler yaşanmaktadır. Grev ertelemesine rağmen metal işkolunda bazı fabrikalar grevi sürdürdü. Keza Kayseri'de Hak-İş'e bağlı Boydak işçileri, sendikaya rağmen greve başladılar. İşçiler sadece patronu değil, yasaları ve sendika ağalarını aşarak direnişe geçiyor. Aleviler, "laik eğitim" için 9 Şubat'ta okulları boykot kararı aldı. Buna Eğitim-Sen de destek vereceğini açıkladı. Kürt halkı "çözüm süreci" aldatmacasına rağmen Kobane'de elde ettikleri zaferin coşkusu ile mücadelesini büyütüyor.

Kitlelerde artan direnme gücü, CHP'yi bile "direnme hakkı"ndan bahsetmeye zorladı. Hiç kuşku yok ki, sömürü ve zorbalığın olduğu yerde, direnmek bir haktır ve işçi-emekçiler, kim-seden icazet almadan bu hakkı kullanacaktır!

Egemenler seçimlere hazırlanırken, işçi ve emekçiler, ezilen kesimler direnişe geçiyor. Artan saldırıları durdurmanın tek yolunun direnmek olduğunu biliyorlar. "İç güvenlik yasası" başta olmak üzere her tür saldırıya "grev, işgal, boykot"la karşı duruyorlar.

Şubat ayı, kışın sonu ve baharın habercisidir. Toprağın canlanışıyla beraber toplumsal bir uyanışın da başlangıcıdır. Her Şubat "yeni bir doğum"dur bizim nezdimizde. Onun coşkusu, heyecanı ve sorumluluğu ile işçi-emekçilerdeki canlanışa yanıt olunmalıdır.

Okurlara...

Merhaba,

Ocak ayı, dünyanın pekçok noktasında radikal islamcı terörün vahşi saldırı haberleriyle geçti. Nijerya'dan Fransa'ya kadar çok geniş bir alanda, IŞİD ve El Kaide saldırıları gerçekleşti. Emperyalistler bu saldırıları bahane ederek, kitleleri savaşa ikna etmeye çalışıyorlar. Oysa radikal islamcıları da onlar besliyor, destekliyorlar. Bu nedenle, verilmesi gereken tek savaş, işçi sınıfı ve emekçilerin burjuvaziye karşı savaşıdır.

Syriza'nın seçimleri kazanması, birçok ülkede olduğu gibi, bizim ülkemizde de parlamentarist hayalleri körükledi. Oysa, kapitalist sistemi "düzelterek" halkların yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek, sömürüyü durdurmak mümkün değildir. Zaten Syriza'nın seçim sonrası pratiğinin de ne olacağı meçhuldür.

"İç güvenlik paketi" adı verilen saldırı paketini görüşmeyi ertelediler. Ancak pekçok alanda uygulamalarını sürdürüyorlar. Dergi büromuza 24 Aralık günü gerçekleştirilen baskın da, bu fiili uygulamalardan biri. Baskın sırasında el konulan bilgisayarlarımız ve diğer malzemelerimiz, hukuksuz biçimde gaspedilmiş durumda; hala iade edilmedi. Devlet, dergiyi çıkarmamızı engellemek için böylesine dolaylı ve fiili bir baskı uyguluyor. Elbette başaramayacaklar, yolumuza devam ediyoruz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

38. Sayıda

3	Seçim atmosferine erken girildi
6	Cizde'de çocuklar katlediliyor
7	HDP'li belediyelere elektrik kesintisi
	TPİC işçisi pes etmeyecek
8	Grev yaparak grev engelleri aşılr
9	İşçi direnişleri sürüyor
10	Ali İsmail'e "son tekme" mahkemeden
11	Hasta tutsaklara özgürlük
12	Charlie Hebdo katliamı ve gösterdikleri
14	Kobane direndi ve kazandı
16	Nijerya'da Boko Haram vahşeti
17	İŞİD vahşetinin ardında emperyalistler var
	Sırrı Öztürk yaşamını yitirdi
18	"No Passaran"
20	Vardık, varız, varolacağız
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Syriza'nın zaferi

Seiçimlere 4 ay kadar bir süre var. Fakat hazırlıklarına şimdiden başlandı. Milletvekili pazarlıkları, ittifak arayışları, başkanlık tartışmaları vb. ile “seçim atmosferi”ne girildi.

Yüksek Seçim Kurulu’nun milletvekili adayları için belirlediği son tarih olan 10 Şubat’a kadar kimlerin görevlerinden istifa edeceği en çok konuşulan konulardan. Bunların başında da MİT Müsteşarı Hakan Fidan geliyor. Fidan’ın AKP’nin başına getirileceğinden, yeni hükümette Dışişleri Bakanı olacağına kadar birçok senaryo dolaşıyor... Tabi bu arada, MİT kadar stratejik bir kurumun başına, Hakan Fidan kadar “güvenilir” birini bulabilirlerse...

diğerlerinden çok daha kritik hale getirmiş olmasıdır.

ABD’nin başlattığı “yeni emperyalist savaş”ın ulaştığı boyutlar, bunun başında geliyor. **Afganistan, Irak ve Libya’dan sonra Suriye’ye saldıran ABD emperyalizmi, 4 yıldır uğraşmasına rağmen, Baas rejimini yıkmayı başaramadı.** Rusya ve İran’ın desteğini de arkasına alan rejim, büyük bir direnç gösterdi ve ÖSO adı altında saldırılar düzenleyen işbirlikçi çeteleri gerilettiler. Esad’ı yıkamayacağını anlayan ABD, bir yandan IŞİD’i ortaya sürdü, bir yandan da Esat’lı çözümler aramaya başladı. Bu durum, **Suriye’deki savaşın içine bahlıklamasına dalan, TIR’lar dolusu silahlarla dinci-gerici çeteleri donatan,**

ABD ve AB basınında giderek artan AKP karşıtı yazılar ve söylemler, Batılı emperyalistler tarafından AKP’nin kullanım değerinin artık sonuna gelindiğini gösteriyor. AKP ya bu emperyalistlere daha fazla taviz verip süreyi uzatacak, ya da kendine farklı emperyalist partnerler arayacak. Ki Erdoğan’ın Putin’le samimi pozlar vermesi, Rusya ile olan ilişkilerin arttırılması, bu yöndeki çabaların ürünü. Fakat böyle bir “eksen kayması” daha önceki deneyimlerde yaşandığı gibi hiç kolay değildir.

Ayrıca AKP diğer emperyalistlere güven de vermemektedir. Önceki yıllarda Erdoğan’ın “Şangay Beşlisi” olarak adlandırılan Rusya-Çin bloğuna girme önerisi reddedilmişti. Bugün Rusya, içine düştüğü krizden dolayı Türkiye ile ilişkileri arttırmak ve ABD’yi zorlamak isteyebilir. Ancak Suriye politikalarında yüzseksen derece farklı olmaları, bunun zeminini en azından bu aşamada ortadan kaldırmıştır.

Seçimlere doğru yol alınırken, Türkiye’nin dış politikası iflas etmiştir. Bölgedeki gelişmeler, AKP’nin aleyhine işlemektedir. Ama sadece dış faktörler değil, iç faktörler de AKP’nin işinin hiç kolay olmadığını göstermektedir.

AKP üzerine yapışan

“yolsuzluklar”dan kurtulamadı

Bilindiği gibi geçen yıl 17-25 Aralık tarihlerinde başta Erdoğan olmak üzere AKP’li bakanların yolsuzlukları açığa çıkmıştı. Bunun üzerine 4 Bakan istifa etmek zorunda kaldı. Fakat bu Bakanların yargılanması çeşitli biçimlerde engellendi. Mecliste oluşturulan “araştırma komisyonu”nda AKP’li vekillerin oylarıyla “yüce divana gönderilecek delil yok” denildi. En sonu 20 Ocak’ta “yüce divan” için mecliste yapılan oylamada, Bakanlar kendilerini savunma gereği bile duymadılar. Sonradan çok konuşulduğu gibi, Egemen Bağış’ın oy pusulasını atış şekli bile, sonucunun baştan belli olduğunu ilan ediyordu.

Buna rağmen **AKP grubundan -en fazla Bağış’a olmak üzere- 60 civarında milletvekili, bu Bakanların yolsuzluktan dolayı “yüce divan” a gönderilmeleri için oy verdiler.** Oysa Erdoğan, başından beri 4 Bakan’ın yargılanmasına karşı çıkıyordu. Çünkü böyle bir yargılamanın dönüp mutlaka kendisini bulacağını biliyordu. Oğlu Bilal Erdoğan’la yaptığı “paraları

Seçim atmosferine erken girildi

Bir de Erdoğan’ın oğlu Bilal ile kızı Sümeyye’nin de milletvekili adayı olmaları, hatta Sümeyye’nin ilk “türbanlı bakan” olarak hükümete gireceği söyleniyor. Bilindiği gibi her ikisinin de “yolsuzluk”tan dolayı yargılanma ihtimali var. Böylece Erdoğan, çocuklarına “dokunulmazlık” zırhı getirirken, “kan bağı” ile bağlı, tamamen güveneceği kişileri hükümete sokarak elini daha da güçlendirmiş olacak.

Rivayetler muhtelif! Daha seçimlere aylar varken, bu ve benzeri birçok spekülasyon yapılıyor. Seçimler yaklaştıkça bunların artacağı muhakkak. Ama öylesine günlerden geçiyoruz ki, seçimlerin yapıp yapılamayacağı, sonuçlarının ne olacağı ve sonrasında neler yaşanacağı belirsizliklerle dolu.

7 Haziran seçiminin öncekilerden farkı

Daha öncekilerden farklı olarak 7 Haziran’daki genel seçimlerin hazırlıklarına erken başlanmasında önemli bir faktör; son yıllarda arka arkaya yapılan seçimlerin sonu olması, bir başka ifadeyle, olağan koşullarda önümüzdeki 4 yıl içinde yeni bir seçimin yapılmayacağıdır. Ama daha önemlisi, hem dünyada hem ülkedeki gelişmelerin, bu seçimleri

barındırıp besleyen Türkiye’yi zora soktu. AKP hükümeti, boylu boyunca battığı bu bataklıktan çıkamıyor.

Buna bir de Kobane eklendi. **Kobane’ye IŞİD saldırısı büyük bir direnişle püskürtüldü. Bu zafer, Kürt sorununu uluslararası düzeyde daha fazla öne çıkardı. Bir süredir AKP hükümeti ile “çözüm süreci” yürüten Kürt ulusal hareketinin elini güçlendirdi.** Kürt halkının moralini yükseltti ve eylemlerini arttırdı. Tabii, AKP’nin hiç istemediği bir durum ortaya çıktı. “Kobane düştü, düşecek” diye sevinen Erdoğan’ın hevesi kursağında kalınca, “Kuzey Irak gibi Kuzey Suriye istemediklerini” söylemeye, geçmişin “kırmızı çizgi”sini savunmaya başladı.

Sonuçta AKP hükümeti, hem Suriye cephesinden hem de Kürtler tarafından sıkışmış, manevra olanağını da büyük oranda yitirmiş durumda. Diğer yandan AKP’nin başta IŞİD olmak üzere radikal dinci gruplara verdiği destek, daha fazla başını ağrıtaçağına benziyor. **Fransa’daki saldırının ardından dünya kamuoyunda yükselen tepkiler, IŞİD’i yaratan emperyalistleri “günah keçisi” bulmaya ve kurban vermeye zorluyor. Hedefteki ilk isim; Türkiye’dir, AKP hükümetidir, Erdoğan’dır.**

AKP ve özellikle de Erdoğan, meclisteki oylamayla yolsuzluk defterini -en azından şimdilik- kapatmış görünüyor. Fakat ismine yapışmış olan “hırsız” sıfatından kurtulması mümkün değil. Tüm çabalarına rağmen “ayakkabı kutusu” ve “sıfırlama”dan daha popüler bir kavram üretilemediler. Bakanlar, kitlelerin içine girmekten çekinir oldu. Bunların üzerine bir de milyon dolarlar harcanarak yapılan “Kaç-Ak Saray” bindi.

sıfırla" konuşması dahil olmak üzere, o dönemki tapelerin gerçek olduğu kanıtlanmıştı. O yüzden işi sıkı tutmuş, milletvekillerini bizzat kendisi arayarak konuşmuştu. Ayrıca mecliste oylamanın yapılacağı gün, belli başlı gazetelere tam sayfa ilan verdirerek milletvekillerinden mutlak destek istedi. Aksi yönde oy verecek olanlar tehdit edildi. Hatta "hainlik"le suçlandı. Fakat bütün bu baskılara rağmen AKP'nin 50-60 fire vermesi, içindeki huzursuzluğu ve yolsuzluğa duyulan tepkilerin yarattığı basıncı gösteriyordu. Diğer yandan tam da oylamanın yapılacağı gün Başbakan Davutoğlu'nun İngiltere'ye gitmesi, yani grubun başında bulunmaması dikkat çekiciydi. Bu tablo, Davutoğlu'nun yolsuzluk konusundaki daha önceki açıklamalarıyla birleşince, içindeki çatırdama net biçimde açığa çıktı.

AKP ve özellikle de Erdoğan, meclisteki oylamayla yolsuzluk defterini -en azından şimdilik- kapatmış görünüyor. Fakat ismine yapışmış olan "hırsız" sıfatından kurtulması mümkün değil. Tüm çabalarına rağmen "ayakkabı kutusu" ve "sıfırlama"dan daha popüler bir kavram üretmediler. Bakanlar, kitlelerin içine girmekten çekinir oldu. Birçok yerde Sanayi Bakanı Zafer Çağlayan'ın rüşvet aldığı 700 bin liralık saate atıfta bulunarak "saat kaç" diye sorulması, huzurlarını kaçıyordu.

Bunların üzerine bir de milyon dolarlar harcanarak yapılan "Kaç-Ak Saray" bindi. Saray'da su içtikleri bir bardağın fiyatının asgari ücretten fazla olması, bir akşamılık ışıktandırması ile Bayburt'a yetecek elektriğinin harcanması, bir günlük ısınması ile bir şehrin ısınabileceği vb. ortaya çıktıkça, bu zevk-i sefaya tepkiler daha da artıyor. Onbinlerce insanın çöplükten beslendiği, bebeklerin açlıktan ve soğuktan öldüğü bir ülkede bu saltanat, AKP'ye oy verenleri bile rahatsız ediyor. Üstelik bütün bunlar din sömürüsüyle gerçekleştiriyor. Halka "öbür dünya"da cenneti vaadedip bu dünyada cehennemi yaşatanlar, kendilerine gelince hep bu dünyada cenneti yaşıyorlar!

Zengin-yoksul arasında büyüyen uçurum, "Kaç-Ak Saray"da somutlaşmış durumda. AKP, ülke tarihinin en büyük yolsuzluğunu gerçekleştiren bir parti olarak, giderek daha fazla teşhir oluyor ve kitlelerin tepkisini çekiyor. O yüzden Davutoğlu, başkanışmanlığa getirdiği Ethem Mahçupyan aracılığıyla yolsuzluklara karşı olduğunu kamuoyuna duyurdu. Ardından Davutoğlu'nun bu Bakanları çağırıp, partiden istifa etmelerini istediği öğrenildi. Ne var ki, sırtını Erdoğan'a dayayan milletvekilleri buna yanaşmadılar.

Davutoğlu, hükümetin kamburu durumunda olan "yolsuzluk"tan sıyrılmak istiyor. O yüzden "şeffaflık yasası" çıkaracakları yönünde bir açıklama da yaptı. Fakat bu girişim de Erdoğan'dan geri döndü. Erdoğan-Davutoğlu çatırdaması, beklenenden hızlı gerçekleşti. Özal döneminin başbakanı Yıldırım Akbulut'a benzeyeceği söylenen Davutoğlu, daha zor durumda. Şimdiden "23 Nisan

Türkiye gibi burjuvazinin bir blok halinde hareket etmediği, çeşitli kliklerin farklı emperyalistlerle işbirliği yaptığı, emperyalistlerle kurulan ilişkilerde çok fazla karmaşa ve geçişin olduğu ülkelerde, burjuvazinin çıkarlarının örtüştüğü anlar, istisnai ve geçicidir. Özellikle krizin derinleştiği ve emperyalistlerin pazar alanları için savaştığı böylesi dönemlerde, bu çok daha zordur. Burjuvazinin kanatlı yapısı, çok partili, kimi zaman koalisyon hükümetli parlamenter sistemi daha uygun kılmaktadır.

için savaştığı böylesi dönemlerde, bu çok daha zordur.

Burjuvazinin kanatlı yapısı, çok partili, kimi zaman koalisyon hükümetli parlamenter sistemi daha uygun kılmaktadır.

Başkanlık sisteminin daha demokratik olduğu söylevleri ise, demagojiden ibarettir.

Dünyada başkanlık sistemini uygulayan 50'ye yakın devletin ezici çoğunluğu, yoksul Afrika ülkeleri ya da "Amerikan sömürgesi" durumundaki Güney Amerika ülkeleridir ki, bu ülkeler gerçekte "başkanlık" ile değil, "diktatörlük"le yönetilmektedir. "Batılı demok-

rasiler" içinde, başkanlık ya da yarı başkanlık sistemiyle yönetilenlerin sayısı, bir elin parmaklarını geçmez. Bunların içinde yarı-başkanlık sistemiyle yönetilen Fransa, Cezayir'in bağımsızlık savaşı sırasında diktatörlük yönetimine ihtiyaç duyduğu için bu sisteme geçiş yapmıştır.

Başkanlık sisteminin demokrasi değil, daha fazla diktatörlük getireceği dünyadaki örneklerden bellidir. Ve tabi bunun Erdoğan tarafından isteniyor olması bile, önemli bir kanıttır. Erdoğan'ın istediği "başkanlık" sözü edilen ülkelere de farklı, "kendi şahsına münhasır" bir başkanlıktır. "Benimle gelen, benimle gidecek" diye tarif ettiği sistem, her tür denetimden muaf, devletin her kurumunun ona bağlı çalıştığı, o ne derse kanun olacağı "tek adam" sistemidir. Böyle bir sisteme bırakalım diğer burjuva kliklerini, AKP içinden bile aykırı sesler yükselmiştir. Davutoğlu örtük biçimde, Arınc ve M. Ali Şahin ise daha açıktan başkanlık sistemine karşı olduklarını belirtmiştir.

Erdoğan, yaptırdığı "Kaç-Ak" sarayla, 16 Türk devletini simgelediği söylenen askeri kıyafetler giydirilmiş kişilerin arasından geçerek misafir devlet adamlarını karşılama mizansenleriyle, padişah özentisine çoktan girmiş bulunuyor. Tarihte yıkılmaya yüz tutmuş yönetimlerin böylesi zıvanadan çıkmış davranışları çokça görülmüştür. Çarlık Rusyası'ndaki Rasputin vakasından, Osmanlı'nın son dönemindeki padişahlara kadar, saraylarda paranoyak kişilerin başta edildiği bilinmektedir. Bunlar çürümenin ve yaklaşmakta olan sonun belirtileridir.

Muhalefet ne durumda

Hükümet cephesinden durum böyleyken, başta anamuhalefet partisi CHP olmak üzere muhalif

Başbakanı" denilmeye başlandı. Her zaman yüzüne yapıştırılmış gülen hali, Başbakan olduktan sonra hızla kayboldu. Hatta Erdoğan'ın başkanlık ettiği Bakanlar Kurulu toplantısında somurtuyordu bile.

En açık haliyle yolsuzluklar için yapılan meclis oylamasında ortaya çıkan AKP içindeki çatırdama, seçimlere kadar kendini değişik biçimlerde gösterecektir. Bir yanda Abdullah Gül'ün AKP'ye yeniden gireceği ya da farklı bir parti kurarak böyleceği söylentileri; diğer yandan AKP'nin ağır topları Bülent Arınc, Mehmet Ali Şahin gibi isimlerin (üç döneme takılıp yeniden milletvekili seçilemeyecek olmalarının da etkisiyle) Erdoğan'la ters düşme pahasına yaptıkları açıklamalar, AKP içinde kaynayan kazanın yakında taşacağıının emareleridir.

Yeniden başkanlık tartışması

Erdoğan, seçimler yaklaşırken yeniden başkanlık tartışmasını başlattı. Daha önceki yıllarda da başkanlık sistemine geçilmesini istediğini belirtmişti. Hatta Demirel döneminden bu yana "başkanlık" ya da "yarı-başkanlık" sistemi tartışmaları sürüyor.

Esasında bu tartışma, ülkenin uzunca bir süredir rejim krizi yaşaması ve egemenlerin arayışlarından kaynaklanıyor. Ancak sistem değişikliği, farklı kliklerin üzerinde uzlaşmadığı bir konu olduğu için, zaman zaman gündeme gelmekle birlikte yaşama geçirilemiyor. Bundan sonrası için de zor görünüyor.

Türkiye gibi burjuvazinin bir blok halinde hareket etmediği, çeşitli kliklerin farklı emperyalistlerle işbirliği yaptığı, emperyalistlerle kurulan ilişkilerde çok fazla karmaşa ve geçişin olduğu ülkelerde, burjuvazinin çıkarlarının örtüştüğü anlar, istisnai ve geçicidir. Özellikle krizin derinleştiği ve emperyalistlerin pazar alanları

partilerin seçim hazırlıklarına baktığımızda, HDP dışında ciddi bir atak görülüyor.

CHP, gerek yerel seçimlerde, gerekse cumhurbaşkanlığı seçiminde “sağ”dan adaylar gösterdiği için tabandan büyük tepki almıştı. Özellikle Ekmelettin İhsanoğlu’nun adaylığı, önemli bir oy kaybına neden oldu. CHP’nin Cemaat ile işbirliğine girmesi, “sağ”dan adaylar göstererek “sağ”ı vurma politikası iflas etmiş durumda. Adeta “Dimyat’a prince giderken evdeki bulgurdan olma” durumu yaşanıyor. CHP, başta Aleviler olmak üzere önemli bir tabanını yitirdi. HDP’nin atağı ile daha da telaşlanmış durumdalar. Yeniden “sol” söylemlere dönme, “sol”dan adaylar gösterme gerekliliği üzerinde duruluyor. Yunanistan’da Sriza’nın seçimleri alması da, “sol”dan esen rüzgarları güçlendiriyor. Öyle ki, Kılıçdaroğlu AKP’nin artan saldırılarının ardından “halkın direnme hakkı” olduğunu söylemeye başladı. AKP’den büyük bir tepki ile karşılaşan bu açıklama, “HDP’nin 6-8 Ekim olaylarını başlatması” benzetmelerine yol açtı. Kılıçdaroğlu bu sert uyarılar karşısında suskunluğa gömüldü, fakat CHP tabanında bu çağrı memnuniyetle karşılandı.

CHP gibi bir partinin kitleyi sokağa çağırması, “halkın direnme hakkı”ndan söz etmesi, önemli bir gelişmedir. Her ne kadar bu sözün arkasında duramamış ve gereğini ne kadar yapacağı şüpheli olsa da, tabanları tarafından zorlandığının göstergesidir. Nitekim artık birçok toplumsal olayda, direnişlerde, CHP’li milletvekilleri boy göstermektedir. CHP’nin bu seçimlerde milletvekili adaylarını “ön seçim” ile belirleyeceğini duyurması da, parti tabanındaki hoşnutsuzluğu giderme çabasıdır. Bütün bu çabalara rağmen CHP’nin oylarını arttırması pek mümkün görünmemektedir.

Meclisteki ikinci muhalefet partisi MHP ise, başta BBP olmak üzere kendi dışındaki irili ufaklı faşist ve gerici partileri kendi çatısı altında toplamaya çalışıyor. Uzun süredir varolan “merkez sağ” boşluğunu bu şekilde doldurma gayreti içinde. Bunda ne kadar başarılı olurlar bilinmez. Ancak milliyetçi oyları AKP’ye kaptırmamak için bir “çekim merkezi” yaratmayı amaçladıkları görülmektedir.

Elbette bu seçimlerin en çok konuşulan partisi HDP’dir. HDP’nin parti olarak seçimlere girme kararı, başta yüzde 10 barajı olmak üzere birçok konuyu tartışmaya açtı. HDP’siz bir meclisin hem meşruiyeti sorgulanacak, hem de Kürt bölgesinin fiilen özerk yapıya geçişi hızlanacaktır. Bu durum, sadece AKP’yi değil, rejimi de sıkıntıya sokacaktır.

AKP “kırk katır mı kırk satır mı” seçeneği ile karşı karşıya. HDP’nin barajı aşması, kendi milletvekili sayısını azaltacaktır, ama aşamaması durumunda yaşanacak olanların faturası, -barajı düşürmediği için- en başta AKP’ye kesilecektir.

Halen AKP’nin seçim öncesi bir manevra ile

Parlamentoda çoğunluğu elde ederek düzeni değiştirmenin mümkün olmadığı defalarca kanıtlandı. O yüzden komünistler ve gerçek devrimciler, kurtuluşun sandıkta olmadığını ısrarla söylemeye devam ediyorlar. Parlamentodan yararlanmak ile parlamentoyu çözüm yeri görmek ve göstermek arasında çok büyük farklar vardır. Reformist partilerin yaptıkları ikincisidir. Zaten parlamentoya girdiklerinde de ne yaptıkları çok açık ortadadır.

yüzde 10 barajını yüzde 7’ye düşürme ihtimali vardır. Elbette bir ihtimal de HDP’nin parti olarak seçimlere girme kararından döndürülmesidir. Ama gelinen noktada bu artık çok zayıftır ve HDP’ye kaybettirir.

Kürt hareketi, Kobane’de elde edilen başarının özgüveni ile hareket ediyor. Sriza’nın rüzgarı da CHP’den çok HDP’ye yarayacak görünüyor. HDP’nin CHP ile mesafeleri açılan Alevi kesimini kazanmak için, Alevi örgütleriyle görüşüp belli sayıda milletvekili sözü verdikleri söylenmektedir. Keza ÖDP’ye de milletvekili vererek desteğini alması, şaşırtıcı olmaz.

HDP, CHP’nin boşalttığı alanı doldurmaya çalışmakta, daha fazla işçi-emekçi vurgusu yapmaya özen göstermektedir. Ancak metal grevinin ertelenmesinde olduğu gibi, grev kararının arkasında duramayan sendikayı da kutlamak gibi gafları da yapmaktadır.

Rüzgarın HDP’den yana estiği açıktır. Barajı aşsa da aşmasa da HDP bu seçimlerden en kazançlı çıkan parti olacaktır.

Çözüm sandıkta değil

Seçimler yaklaşırken anket şirketleri de hummalı bir şekilde çalışıyor. Anketler, kitlenin nabzını ölçmenin ötesinde, kitleye yön veren kurumlar haline geldi. Son anketlerde AKP’nin düşüşe geçtiği söyleniyor. Belli ki, tek başına AKP hükümeti yerine, “koalisyon” tercihi öne çıkıyor. Ama AKP’nin seçim hilelerinde ne kadar ustalaştığı da sır değil.

Elbette kitlelerin sandığa güveninin kalmaması ve seçimlerden uzaklaşması, hiç istemeyecekleri bir durumdur. HDP’nin parti olarak girmesi, seçimlere katılımı arttıracak en önemli faktördür. Oysa HDP bugüne dek 30 civarında milletvekili ile mecliste yer aldı, fakat en kritik noktalarda AKP’ye destek verdi. Erdoğan’ın Cumhurbaşkanlığı yeminini, Demirtaş’ın ayakta alkışladığı görüntüler uzak değil. Keza daha geçtiğimiz günlerde -hem de mecliste yolsuzluk oylaması yapılırken- S. Süreyya Önder’in AKP’li Bakanlarla samimi pozları basında yer aldı. “Çözüm süreci”ni sekteye uğratmamak adına kimbilir kaç kez AKP’ye koltuk değneği oldular. Zaten Öcalan dahil PKK yöneticileri de seçimleri AKP’ye kendilerinin kazandırdığını itiraf ediyorlar.

HDP barajı aşıp 50-60 milletvekili ile meclise girse, değişen bir şey olacak mı? Hayır! AKP ya da CHP ile koalisyon ortağı bile olabilir. Sistem değişmediği sürece, sömürü ve soygun politikaları en fazla biraz cilalanarak, biraz inceltilecek devam edecektir. Daha önce Latin Amerika ülkelerinde işbaşına gelen “sol”, “sosyalist” partiler, varolan durumu ne kadar değiştirdilerse, bugün Sriza’nın, yarın HDP’nin de yapacağı o kadardır.

Parlamentoda çoğunluğu elde ederek düzeni değiştirmenin mümkün olmadığı defalarca kanıtlandı. O yüzden komünistler ve gerçek devrimciler, kurtuluşun sandıkta olmadığını ısrarla söylemeye devam ediyorlar. Parlamentodan yararlanmak ile parlamentoyu çözüm yeri görmek ve göstermek arasında çok büyük farklar vardır. Reformist partilerin yaptıkları ikincisidir. Zaten parlamentoya girdiklerinde de ne yaptıkları çok açık ortadadır. Onların burjuva partilerden tek farkı, kullandıkları argümanlardır. Sol söylemlerle kitleleri düzene ve onun kurumlarına daha fazla bağlama görevini yerine getirirler.

Kitleler kendi deneyimleriyle seçimlerin çare olmadığını görüyor. Fakat önderlik boşluğundan dolayı devrime yönelemiyor. Burjuvazi de bir yandan komünist ve devrimciler üzerindeki terörü arttırıyor, bir yandan da sol tandanslı partileri “umut” olarak göstererek, kitlelerin kopuşunu önlemeye çalışılıyor. Yunanistan bunun son örneğidir.

Ama ne yaparlarsa yapsınlar bu sömürü düzenini sonsuza dek ayakta tutamazlar. Ne “güvenlik paketleri”, ne yaydıkları parlamenter umutlar, sonlarını durdurabilir. İşçi ve emekçiler bir gün mutlaka bu oyuna son verecek, kendi iktidarını kuracaktır. Bize düşen, her koşul altında gerçekleri söylemek ve bu süreci hızlandırmaktır.

Cizre'de çocuklar katlediliyor KÜRT HALKI DİRENİYOR!

Cizre'de bir ay içinde 5'i çocuk 7 kişi katledildi. En son 12 yaşındaki Nihat Kazanhan, kafasına gelen bir fişekle öldürüldü. Bu fişegin polis tarafından sıkıldığı görgü tanıkları ve sonradan ortaya çıkan görüntülerle ispatlanmış olmasına rağmen, AKP hükümeti cinayeti polisin işlemediğini iddia etti. Aradan geçen bunca süreye rağmen Nihat dahil, Cizre'de katledilenlerle ilgili herhangi bir işlem yapılmış değil.

Cizre'de olayların başladığı 27 Aralık'tan itibaren gece saat 23 sularında elektriklerin kesildiği, ardından polisin yayılım ateşi açtığı söyleniyor. Halk, hava karardıktan sonra sokağa çıkmaya çekiniyor. Anneler, çocuklarını öldürüleceği korkusuyla okula dahi gönderemiyor. Çünkü hala çocuklar "devlet dersi"nde katlediliyorlar!

'90'lı yıllara geri dönüş

Cizre'de yaklaşık bir aydır devam eden saldırılar, kontrgerilla katliamlarının gerçekleştiği '90'lı yılları hatırlatıyor ve halkta o yıllara geri döndüğü endişesini artırıyor. Bunun en önemli göstergelerinden biri, **polis kullandığı zırhlı araçların plakasız olması; aracın içindekilerin ise, sadece gözleri görünecek şekilde kapkara bir maske takmaları.** 6-8 Ekim olaylarından sonra Cizre'de polislerin pompalı tüfekle dolaştığı bildiriliyor. En son katledilen Nihat'ın kafasına saplanan fişegin de böyle bir silahtan çıktığı sanılıyor.

Eylemlerde maske kullanılmasına yeni cezalar getiren devlet, kendi memurunun maske ile dolaşmasına göz yumuyor. Bu maskeli polisler, plakasız arabalardan kitlenin üzerine ateş açabiliyor, sivil kıyafetli kişiler evleri, dükkanları basıp arama yapabiliyor.

Yine 90'lı yıllardaki gibi Hizbullah saldırıları ortaya çıktı. Kobane'yi destek için başlayan 6-8 Ekim olayları sırasında olduğu gibi Cizre'de de Hüda-Par devreye sokuldu. Son aylarda devlet destekli bu çetelerin saldırılarıyla olaylar başlıyor ve büyüyor. Cizre'de de **Hüda-Par'ın Kürt ulusal hareketinin gençlik örgütlenmesi YDG-H tarafından kurulan nöbet çadırlarına saldırısıyla olayların fitili ateşlendi.**

Öncesinde Bülent Arınç'ın Hüda-Par'ı ziyaret etmesi, onları "mazlum ve mağdur" ilan etmesi, Hüda-Par'ın arkasında kimlerin olduğunun açık bir göstergesi. 6-8 Ekim olaylarında da 50 kişi ölmesine rağmen, AKP, sadece Hüda-Par'dan ölen kişileri öne çıkarmış, onlar üzerinden yaygara yapmıştı. Ve sadece ölen iki Hüda-Par'ının faillerini aradı, gözaltılar, tutuklamalar yaptı. Aradan aylar geçmesine rağmen katledilen diğer onlarca insanın failleri

Cizre'de maskeli polisler, plakasız araçlardan kitlenin üzerine ateş açıyor, Hüda-Par, kitleye pervasızca saldırıyor. Halk kendisini korumak için hendek açıyor.

hakkında tek bir işlem yapılmış değil.

Nasıl ki '90'lı yıllarda devlet terörü Hizbullah adı altında gerçekleşiyse, şimdi AKP'nin desteğiyle arkasına alan Hüda-Par eliyle yapılıyor. Hüda-Par için "Kürt HAMAS'ı" benzetmesi yerindedir. **HAMAS'ın İsrail tarafından FKÖ'yü parçalamak için yaratılması gibi, Hüda-Par'la Kürt halkını parçalamak, PKK dışında farklı temsilcileri olduğunu yaymak istiyorlar. AKP Rojava'da IŞİD'i, Kürdistan'da Hüda-Par'ı kullananak, PKK'nin bölgedeki etkisini kırmaya çalışıyor.**

Diğer yandan 6-8 Ekim olaylarının ardından Cizre'ye atanan Emniyet Müdürü Ercan Demir'in Hrant Dink'in katledilmesinde rol oynayanlardan biri olduğu ortaya çıktı. Buna karşı tepkilerin artması üzerine bu polis şefi, Emniyet Müdürlüğü'nden alındı. Ancak sicili böylesine bozuk bir polis şefinin Cizre'ye atanmış olması da, planlı bir saldırı olduğunu gösteriyor.

"Karanlık eller" ve "provokasyon" edebiyatı

Başta Kürt bölgesi olmak üzere her siyasi cinayetin ve katliamın ardından "karanlık eller" "provokasyon" vb. lafları ediliyor. Sadece devlet güçleri değil; kendine muhalifim diyen kesimlerden de bu tür açıklamalar duyuyoruz.

Cizre'deki katliamın ardından da "provokasyon" denildi. Hem AKP hem de HDP, bu yönde açıklamalar yaptı. AKP son dönemde zaten her olayı, "paralel yapı"ya bağlayarak işin içinden sıyrılıyor. Cizre için de benzer açıklamalar yaptılar. Aynı şekilde Hatip Dicle de Cemaat'i işaret ederek "provokasyon" dedi.

Sözde "çözüm süreci"ne helal getirmemek adına bu tür değerlendirmeler yapılıyor. Böylece **saldırıları, devlet içindeki bir grup çeteye indirgeniyor ve AKP aklanmaya çalışılıyor.** Oysa AKP'nin polis teşkilatını hallaç pamuğu gibi attırdığı, her yere kendi adamlarını yerleştirdiği kimse için sır değil. Ayrıca Cemaatçi polisleri öncesinden nasıl koruyup kolladığı da biliniyor. Kürt hareketinin bazı kurumları, Cizre'deki katliamın sorumluları arasında AKP'yi sapsalar da, "karanlık eller" ve "provokasyon" lafları arasında bu gerçek kaybolup gidiyor.

Bir diğer çarpıtma, Cizre'deki olayların nedeninin, mahallelere hendek kazılması olarak gösterilmesidir. Faşistinden liberaline geniş bir kesim, PKK'nin olayları tırmandırdığını, bunun "çözüm süreci"ne denk düşmediği iddiasındalar.

Oysa o hendekler, polislerin estirdiği terör üzerine açıldı. Kürt kadınları "eskiden Toros marka beyaz arabaları görünce 'çocuklarımız ölecek' diye korkuyorduk, şimdi plakasız panzerleri görünce korkuyoruz" diyorlar. Hendekler bu panzerlere karşı açılıyor.

Hendeklerin kapatılması için devlet, HDP'li belediye üzerinde baskı kurdu. Belediye başkanları da mahallelere giderek halkı ikna etmeye çalıştı. Bunun üzerine hendekler kapandı. Ama **hendeklerin kapatıldığı gün mahallelere giren polisler, Ümit Kurt adındaki bir çocuğu daha öldürdüler.** Ve hendekler yeniden açıldı.

Cizre Belediye eşbaşkanı Leyla İmret, bu durumu net biçimde ortaya koyuyor: "Yeni çatışmaların yaşanmaması için taziye çadırları bile kurulmadı. Ölenlerin yakınları, 'bizim yüzümüzden kimse ölmesin' diyordu. Cizre'de hayat normalleşmeye gidiyordu 6 Ocak'ta 14 yaşında bir çocuk öldürüldü. Bu yaşananlar Cizre üzerinde bir oyun oynandığını gösteriyor."

Ardından **Öcalan'ın "hendekler kapatılsın" talimatı, Hatip Dicle tarafından götürüldü. Dicle'nin bu talimatı Cizre'ye giderek açıkladığı gün, 12 yaşındaki Nihat Kazanhan katledildi.**

Kürt halkı yaşam hakkını savunuyor

Bütün bunlar, devletin bir yandan Öcalan ve HDP üzerinden halkı yatıştırmaya çağrısı yaparken, bir yandan da saldırılarını sürdürdüğü gösteriyor. Geçtiğimiz ay YDG-H da son kongresinde, eylemlerde maske kullanılmasını, molotof atılmasını, hendek açılmasını doğru bulmadıklarını açıklamıştı.

Ancak ne YDG-H'nin kararları, ne de Öcalan'ın talimatı, Cizre halkının kendini savunma biçimlerini ortadan kaldıracak. Sadece Cizre'de değil, diğer Kürt illerinde de Kürt halkı kendini çeşitli yöntemler kullanarak savunuyor. **Bu her şeyden önce yaşam hakkının savunulmasıdır ki, bunu hiçbir karar ve talimat ortadan kaldıramaz. Yaşama uymayan talimatlar havada kalmaya mahkumdur.**

Kürt halkı, Kobane direnişi ve onun elde ettiği başarılar ile kendine güveni daha da artmış bir şekilde direniyor. Bu onun son derece meşru bir hakkıdır. Onu zayıflatmak, geriye çekmek değil, desteklemek, yanında olmak gerekir.

HDP'li belediyelere elektrik kesintisi ÇİVİ ÇİVİYİ SÖKER!

DEDAŞ Diyarbakır ve Mardin belediyelerinin, halkın içme suyunu sağlayan istasyonların elektriğini kesince, belediye de işmakinalarıyla DEDAŞ'ın önüne hendek kazdı.

Bugüne dek Kürt illerinde “kaçak elektrik” kullanıldığı iddiasıyla birçok kez halkın elektriğinin kesildiğine şahit olduk. O “kaçak elektrik”lerin hukuksuz bir biçimde diğer abonelerin faturalarına eklendiğini de biliyoruz. Geçtiğimiz ay ise, Diyarbakır ve Mardin’de -ilçelerini de kapsamak üzere- belediyelerin borçlarını ödemediği gerekçesiyle elektriklerini kesti. Bunların arasında “atık su arıtma tesisi” de bulunuyor. Bu durum, bardağı taşıran son damla oldu adeta. Çünkü her iki belediye de karşı saldırıya geçti, elektrik dağıtım şirketinin su sayaçlarını kapattı, kimisinin kapısına mühür vurdu, şirket binalarının önüne hendek ve kanallar kazdı...

Kürt illerinde elektrik, Dicle Elektrik Dağıtım (DEDAŞ) tarafından dağıtılıyor. DEDAŞ, su istasyonlarının elektriğini kesince, Diyarbakır Su ve Kanalizasyon İdaresi DİSKİ, ‘kaçak kanalizasyon şebekesi bulunduğu’ gerekçesiyle DEDAŞ’ın ana binasının girişine iş makineleriyle hendek kazdı. Ayrıca DEDAŞ Genel Müdürü Murat Karagüzel’in evindeki su sayacı “kayıp kaçak kontrolü” için söküldü. Diyarbakır’ın Silvan İlçe Belediye Başkanlığı ekipleri de DEDAŞ’ın binasına mühür vurdu.

Benzer bir durum Mardin’de de yaşandı. Mardin Büyükşehir Belediyesi, merkez ve ilçelerine içme suyu sağlayan pompa istasyonlarındaki enerjiyi kesen DEDAŞ’ın binası önünde kanal çalışması başlattı. Ayrıca çok sayıda iş makinesini binanın girişine koydu. Böylece DEDAŞ binasına araçlar giremez hale geldi.

Belediyelerin bu tepkisi son derece haklı ve yerindeydi. Çünkü Diyarbakır’da yaklaşık 500 bin, Mardin’de ise 800 bin insan susuz bırakılmıştı. Dahası, atık su arıtma tesisinin çalışmaması, Dicle nehrindeki balıkların ve tüm canlıların ölmesi demekti. Diyarbakır Belediyesi, Dicle’de bir sıkıntı yaşanmaması için, DEDAŞ’ın kopardığı trafonun parçasını

bulup tesisi jeneratörle çalıştırdıklarını açıkladı. Mardin Belediyesi de elektrik kesintilerinin yaz-kış sürdüğünü, o yüzden çiftçilerin sulama dahi yapamadıklarını, motarlarının devamlı arızalandığını belirterek tepkisini ortaya koydu.

Mardin Belediye Başkan Vekili Mahmut Yılmaz, suyun bir alternatifi olmadığı için “stratejik bir silah” olarak kullanıldığını belirtti. “Ekolojik sistem yok edilmesine rağmen elde edilen enerjiden bölgenin yararlanmadığını” söyleyen Yılmaz, özelleştirme politikaları ile elektriğin “bir kamu hizmeti” olmaktan çıkarılıp, “kar amaçlı bir meta haline” dönüştürüldüğünü vurguladı.

Belediye olarak DEDAŞ’a hiçbir borçlarının olmadığını söyleyen Diyarbakır Belediye Eşbaşkanı Gültan Kışanak ise, “1.5 milyonluk kenti susuz bırakmak açıkça provokasyondur, eşkıyalıktır, hukuk tanımamazlıktır” diyerek sert çıktı. DEDAŞ’ın “şişirilmiş ve olmayan borçlarla” şantaj yaptığını belirten Kışanak, “halkın bir kuruşunu bile” kaptırmayacaklarını ve şehri “onlara dar edecekleri”ni söyledi.

Elektrikleri kesilen her iki belediyenin bu dik duruşu ve karşı saldırısı üzerine, DEDAŞ geri adım atmak zorunda kaldı. Zaten Diyarbakır Belediyesi, “yürütmeyi durdurma” için mahkemeye başvurmuştu, mahkeme çok hızlı biçimde kararı verdi. Bu kararın ardından DEDAŞ ile Belediyeler görüşme yaparak, kesintilere karşılıklı son verdiler.

Bir kez daha görüldü ki, “çivi çiviye söker”! Kürt illerindeki belediyelerin elektrik kesintileriyle sıkıştırılması, zaten sınırlı olan kaynaklarının faiz borçlarla tüketilmesi ve Kürt halkını elektriksiz-susuz bırakarak “terbiye etme” saldırısı, karşı saldırı ile püskürtülmüş oldu. HDP’li belediyelerin elektrik kesintileriyle imtihanı başarıyla sonuçlandı.

TPIC İşçisi Pes Etmeyecek

İşte sermaye savaşları. Yine özelleştirme, yine rant kavgası. Ama bu kez sert kayaya çarptı kaçın kurası.

Kışın ortasında işsiz kalacak yüzlerce işçi kapattı kendini dev kulelere. Vermedi almaya gelen sermayenin cücelerine.

Geri adım atmak zorunda kaldı aç gözlü dalkavuklar. Ama yeter miydi bu, yetmezdi elbette gücün asıl sahibi işçilere.

.....

TPAO’nun Doğu ve Güneydoğu’daki sondaj alanlarında taşeronu olarak çalıştığı TPIC’den (Turkish Petroleum International Company) artık hizmet almayacağını duyurması, yüzlerce işçiyi harekete geçirdi. Kendilerini sondaj kulelerine kapatan işçiler, kuleleri sökmek için gelen turları geri gönderdi. Direnişe geçen işçilerin kuleleri terk etmemesi, bölgeye jandarmanın yığılmasına yol açarken, işçilerin kararlılığı TPAO yönetimine geri adım attırdı.

Eylem önemliydi. Çünkü asıl yapılmak istenen, kamu kuruluşu olan TPAO’nun özelleştirilmesi. Bir süredir TPAO, “Bütünsel Dönüşüm Programı” adı altında parçalanmak isteniyor ve yeniden yapılandırılmaya çalışılıyordu. Bu şekilde özelleştirmenin yolu açılacak, TPAO sadece üretim odaklı bir şirket haline dönüştürülüp, diğer sondaj faaliyetleri ve ağır nakliyat dahil bütün işleri yeni kurdukları taşeron şirket aracılığıyla yapacaklardı. Yani getirmek istedikleri yeni bir taşeron şirketi. TPAO yeni bir şirket kurarak TPIC’i tasfiye etmek istiyor, rant kavgası ve koltuk sevdası 850 işçinin ekmeğine mal oluyordu.

Fakat bu sürecin bir parçası olan TPIC’in tasfiyesi düşünüldüğü kadar kolay olmadı. Yüzlerce işçinin işsiz kalmasına yol açacak bu karara, işçiler hızlı bir şekilde direnç gösterdiler. Kulelerin Kürt bölgelerinde yer alması ise, direniş kolaylaştıran unsurların başında geliyordu. Burada yaşayan Kürt halkının sahip olduğu isyan ve direniş ruhu, işçilerin kısa sürede tepki gösterip eyleme geçmesini sağladı. 31 Aralık 2014’te gece saat 24.00 itibarıyla işten atılmaları kesinleşen işçiler, yeni bir yıla direnerek girdi.

Sendikanın ve işçilerin başlattığı bu eylemlilik süreci, işçilerin işsiz kalmasını şimdilik ertelerken; TPAO ve TPIC yönetimleri ile Petrol-İş arasında imzalanan protokolle, işçilere 6 ay daha asgari ücret tutarında maaş ödenmesine karar verildi. Bu durum işçilerin kolay kolay pes etmeyeceğini gösterirken, elbette yeterli bir kazanım olamaz. İşçilerin ve sendikanın bundan sonraki süreçte alacağı tavır ve kararlılık, yine işçilerin geleceğini belirleyecek. Kalıcı bir iş ve insanca bir yaşam isteyen işçilerin mücadelesi bundan sonraki süreçte de devam edecek.

Grev engelleri GREV YAPARAK AŞILIR!

Metal iş kolunda greve çıkan işçiler, bir kez daha grev ertelemesi ile karşılaş- tılar. Daha önce lastik ve cam işkolunda olduğu gibi, “milli güvenlik” gerekçesiyle metal grevi de iki ay ertelendi. Ertelemek, esasında grevi ortadan kaldırmak anlamı- na geliyor. Çünkü ardından Yüksek Ha- kem Kurulu devreye giriyor ve bir biçimde TİS süreci bitirilmiş oluyor.

Grevin ertelenmesine metal işçileri büyük bir tepki gösterdiler. Böyle bir kararı tanımayacaklarını bildirdiler. Fakat grevi örgüt- leyen Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) “yasal mücadele alanı dışına çıkmayacakları”nı bildirerek işbaşı yapılacağını duyurdu. Mü- cadelenin farklı biçimlerde süreceği, “hukuki” hakların savunulacağı, hatta sokağa çıkılacağı türünden açıklamalarla, attığı bu geri adımı gizlemeye çalışsa da durum apaçık ortada. Çünkü grev yasağı bu tür mücadele biçimle- riyle değil, bizzat grev yaparak aşılabılır. Ve **daha önceki deneyimlerden de biliniyor ki, hükümet “grev ertelemesi” kararı alabilir.**

Buna BMİS’in hazırlıklı olması, erteleme kararını tanımayacağını baştan duyurması ve “grev devam” demesi gerekiyordu. Ama öyle olmadı...

İşbaşı yapan bazı fabrikalarda işçiler yarım saat ile iki saat arasında iş yavaşlatma yaptılar. Bazı fab- rikalarda ise, grevi sürdürme kararı aldılar. Bir çok ilde AKP binalarına yürüyüşler düzenlendi vb...

Grev yeri bayram yeriydi

Grev kararı, Metal işkolunda örgütlü olan faşist ve gerici iki sendikanın (Türk Metal ve Çelik-İş) 15 Aralık’ta imzalamış oldukları satış sözleşmesinden bir süre sonra alınmıştı. 10 Ocak’ta deklare edildi, ardından **fabrikalarda grev oylamaları yapıldı. Ve BMİS’in üye sayısından çok daha fazla işçi, gre- ve “evet” dedi.** 29 Ocak’ta BMİS’in örgütlü olduğu 22 fabrikada grev başladı. BMİS’e bağlı diğer fabri- kalarda ise 19 Şubat’ta greve çıkılacağı duyuruldu.

BMİS’in metal sektöründe yaklaşık 15 bin üyesi bulunuyor. Bunun 10 bin kadarı greve çıkmıştı. İşçiler grevi yürüyüşlerle halaylarla karşı- ladılar. ‘Grev yeri bayram yeri’ sözünü bir kez daha kanıtlarcasına... Sadece BMİS üyesi işçiler değil, başta metal sektöründe çalışan işçiler olmak üzere işçi ve emekçiler bu kararı coşkuyla karşıladılar. Gebze’de yapılan miting, bunun önemli bir gös- tergesi oldu. İşçilerin mitinge katılımı ve coşkuları oldukça yüksekti. Bir de **Türk Metal ve Çelik-İş’in 3 yıllık ihanet sözleşmesi, işçilerin patronlara ve işbirlikçi sendikacılara öfkelerini bilemişti.** Zaten tabandan gelen bu güçlü basınç, BMİS yöneticileri- ne grev kararı aldırtmıştı.

Metal işkolunda ‘90’lı yıllardan bu yana ilk kez greve çıkıldı. Patronlar, işbirlikçi sendikalar ve devlet elbirliği ile, işçi sınıfının bu en önemli silahını kullanamaz hale getirdiler.

İşçi sınıfı yeniden grev hakkını elde etmekle karşı karşıya. Bu da yeni Kavel’lerin yaratılmasını gerektiriyor.

Metal işkolu, sanayinin kilidi durumundadır.

Örneğin bir otomotiv fabrikasında çalışan her işçiye karşılık, en az 5 işçi yan sanayide çalışmaktadır. Ve yan sanayinin çalışma koşulları, ücretleri, sosyal hakları vb. ana fabrikalara göre belirlenir. Ana fab- rikada üretimin durması, yan sanayinin de durması anlamına gelir.

Bu yüzden BMİS’in grev kararı, tüm metal işçi- lerini, hatta sınıfı ilgilendiriyordu. “Bu grev aslında gelecek meselesi, dayatmalara karşı çıkılmazsa yenileri gelecek” diyen Prysmian işçi temsilcisi, gre- vin önemini çok net biçimde ortaya koyuyordu. Ağır çalışma koşulları, esnek çalışma biçimleri, düşük ücretler yetmezmiş gibi, üç yıllık sözleşme dayat- maları, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Üç yıllık sözleşme, iki yılda bir yapılan zam- ların ve sosyal hakların kaybı anlamına geliyor. Metal işkolundan önce tekstil ve cam işkolunda üç yıllık sözleşmeler yapıldı. Altın Yıldız’da örgüt- lü Teksif sendikasına üye işçiler, üç yıllık sözleşme- de ilk 6 ayda zam aldıklarını, sonraki 6 aylarda ise zamlar enflasyona bağlandığı için ücretlerin eridiği- ni, bugün yüzde 70-80’inin asgari ücretle çalıştığını söylüyorlar.

Benzer bir durum şimdi Metal işkolunda yaşama geçirilmek isteniyor. Bunu başarırlarsa, bundan sonraki bütün TİS’ler üç yıllık olacak! Sadece bu bile, grev kararı almaya yeterli nedendi. BMİS Başkanı Adnan Serdaroğlu greve çıkılırken, “metal işçileri tarih yazıyor!” demişti. Gerçekten de metal işçisi tarih yazmaya hazır, ama kendilerinin buna hazır olmadığı görüldü.

Grev işçi sınıfının en önemli silahıdır. **Metal işkolunda ‘90’lı yıllardan bu yana ilk kez greve çıkıldı.** İşçilerden biri, “24 yıllık işçiyim, ilk grevimi yaşıyorum” diyordu. **Patronlar, işbirlikçi sendikalar ve devlet elbirliği ile, işçi sınıfının bu en önemli silahını kullanamaz hale getir- diler.** Greve çıkabilmeyi birçok engelle durdurdıkları gibi, grev başladıktan sonra da “milli güvenlik” gerekçesiyle ertelediler, yasakladılar.

Oysa grev, işçi sınıfının yüzyıllar süren mücadelesi ile elde ettiği bir kazanımdır. İşçi ve emekçilerin üretimden gelen gücünü kul- lanmalarındır. Hayatı üreten işçiler, kahreden yanını da gösterirler.

Bu yüzden grev lafı bile burjuvaziye korkutmaya yeter. Grevin olmaması için her türlü yasal düzenlemeyi yaparlar, çıplak zoru kullanırlar.

Grev, işçinin-emekçinin işgücünü bir mücadele aracına dönüştürerek, patron- lar üzerinde ekonomik baskı kurmasıdır.

Üretimin durması ekonominin zarar görmesini getirir. Bu da burjuvazinin karının düşmesi anlamına gelir. Hele metal gibi sanayinin kilit sektöründeki bir grev, sadece metal patronlarını değil, tüm burjuva- ziye etkiler. Genel olarak ekonomiyi etkilemesi de, grevi siyasal bir niteliğe büründürür.

Greve çıkılmasının ikinci gününde AKP hükü- metinin “erteleme” kararı alması boşuna değildir. **Başta metal patronları olmak üzere, bir bütün olarak burjuvazi, AKP’den bu grevi ertelemesi- ni istemiştir.** Zaten erteleme kararının ardından patronlar hükümeti kutlamışlar, sevinçlerini açıkça ortaya koymuşlardır. Çünkü grevin başarısı, genel olarak sınıfın başarısı olacak; burjuvazi azami karı- na dokunacaktır.

AKP ise tam da seçimlere doğru giderken, böyle bir grevin yaratacağı etkiden korkmuştur. Oy oranları giderek düşen AKP, işçi sınıfının başını çektiği bir toplumsal hareketten, kuduz köpeğin su- dan korktuğu gibi korkar. Onun için daha grev baş- lar başlamaz durdurmaya çalışmıştır. Metal işçileri- nin çok net biçimde ifade ettikleri gibi, burjuvazinin hükümeti olduğunu, onların çıkarlarını koruduğunu bir kez daha ortaya koyarak...

Grev hakkı grev yaparak kazanılır

Metal işçilerinin greve çıktığı 29 Ocak tarihi, sınıf açısından oldukça anlamlı bir tarihtir. Bundan yaklaşık 60 yıl kadar önce 28 Ocak 1963’te Kavel işçileri direnişe geçmişti. **Henüz grev hak- kının yasal olmadığı o yıllarda işçiler aileleriyle birlikte tam 35 gün direndi.** Kavel fabrikasının

bulunduğu İstinye başta olmak üzere, tüm halkın desteğini aldı. Ve grev hakkı bu direnişin üzerinden yasallaştı.

Bugün grev sözde yasal bir hak! Ama bir dizi engelle önü kesilmesi yetmiyormuş gibi, greve çıkıldığında “erteleme” kararı alınarak fiilen gaspediliyor. **İşçi sınıfı yeniden grev hakkını elde etmekle karşı karşıya. Bu da yeni Kavel’lerin yaratılmasını gerektiriyor.**

Esasında metal işçisi buna hazırды. Koşullar da oldukça elverişliydi. Önemli olan sendikanın tutumuydu. **İşçiler, oluşturdukları TİS ve grev komitelerinde “direnişe devam” kararı aldıklarını bildirdiler. Büyük bir umutla sendikanın da bu doğrultuda karar almasını beklediler. Ne var ki, BMİS, işçileri bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.**

Bugüne kadar metal işkolundaki TİS’lerde Türk-Metal, satış sözleşmesini imzalar; BMİS de “yapacak bir şey yok” diyerek aşağı yukarı benzer bir sözleşmeye imza atardı. Metal işçisinin ana gövdesi Türk Metal’e üyedir; bu durum BMİS’in işini zorlaştırmaktadır kuşkusuz. Ama varolan durumu değiştirmek de mücadeleden geçer. İşçilerin iç örgütlülüğünü sağlamlaştırmak ve üye sayısını arttırmak, sendikanın tutumuna bağlıdır.

Sendikacıların grevden kaçmalarının bir diğer argümanı, “işçilerin kredi borçları var” sözüdür. Oysa metal işçileri, “açlıktan ölmeyiz, bu yoldan dönmeyiz” sloganını sıkça atarak, kendilerinin greve hazır olduklarını, sendikacıların bu bahanelerin arkasına gizlenmekten artık vazgeçmelerini duyurdular.

* * *

Son grev erteleme bir kez daha gösterdi ki, sadece “yasal prosedür içinde” kalınarak haklar elde edilmiyor. Çünkü yasalar, burjuvazinin çıkarlarını koruyor. Kimi durumda kendi yasalarını bile çiğneme pahasına işçi ve emekçinin temel haklarını gaspediyorlar. Bunların başında grev hakkı geliyor. Bu hak da diğer haklar gibi mücadele ile alındı. Ama sadece hakkı elde etmek değil, korumak için de mücadele etmek gerekiyor.

Metal işçileri greve çıkarken, taşıdıkları dövizlerden birinde “Bize gücünüz yetMESS” yazıyordu; metal patronlarının örgütü MESS’i hedefleyerek... Ama sadece metal patronlarıyla değil, onların arkasında duran devletle ve yasalarıyla da mücadele etmeleri gerekiyor. Bu da örgütlülüğünden geçiyor. Hem de gerektiğinde sendikayı bile aşacak bir iç örgütlülüğünden...

Üç fabrikanın, sendikaya rağmen direnişi devam ettirme kararı alması önemlidir. Diğer metal fabrikalarının da bu yolu izlemesi, “grev erteleme” kararını boşa çıkarmanın tek koşuludur.

Mücadele hattı, bu sömürücü düzeni koruyan yasalara göre değil, meşruluğumuza ve örgütlülük düzeyine göre belirlenir. İşçi sınıfı örgütlüyse herşeydir, örgütsüzse hiçbir şey... Son erteleme kararı, bu gerçeği bir kez daha ve çok acı bir biçimde gözler önüne serdi. İşçi sınıfı işbirlikçi-uzlaşmacı sendikaları da aşarak, başta grev hakkı dahil, gaspedilen haklarını bir bir kazanacaktır. Geline nokta, başka bir yol bırakmamıştır.

Ülker, Bedaş, Maltepe... İşçi direnişleri sürüyor

Ülker işçilerinin fabrika önündeki direnişleri devam ediyor. Ülker patronlarının ve Öz Gıda-İş sendika yöneticilerinin saldırganlıklarına rağmen çadırda bekleyişlerini sürdüren işçileri, devrimci işçiler, partiler ziyaretlerle yalnız bırakmıyor. Ülker işçileri 31 Ocak’ta Bakırköy’de bir dayanışma etkinliği düzenliyorlar. Etkinliğe müzik gruplarının yanı sıra, grevde olan metal işçileri de davet edildi. Ülker ise şatafatlı reklamlarla, büyük çapta alımlarla tekelleşmesini büyütüyor. Dünyanın en büyük gıda tekellerinden biri olan Ülker’in fabrikalarındaki hak gaspları şimdi dünya çapına taşınmış durumda. Ülker Topkapı fabrikasının önündeki direnişin ardından fabrikada kısmen de olsa koşullarda iyileşmeler yaşandı. İçeride çalışan işçiler ise, ilk günlerdeki direnişe uzak durma tavrını üzerlerinden atmış durumdadır.

Maltepe Üniversitesi’nde sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişi devam ediyor. Dev Sağlık-İş’e üye olan işçiler, 24 saat çadırda bekleyişlerini sürdürüyor ve her hafta Maltepe’de yürüyüş yapıyorlar. Direnişlerini afişlerle Maltepe Mahalleleri’ne de taşımaya çalışıyorlar. İşçileri devrimci kurumlar, sendikalar ve üniversite öğrencileri ziyaret ediyorlar. Maltepe Üniversitesisi Rektörlüğü her hangi bir adım atmazken, görüşmelerin CHP’li belediye başkanı Ali Kılıç aracılığıyla yürütüldüğü ifade ediliyor.

Bedaş işçileri, direnişte 180’li günleri geride bıraktı. Ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı defalarca direniş yapan Bedaş işçileri, Avcılar’daki direniş çadırlarını 6 Kasım 20014’ten itibaren Taksim Bedaş önüne taşımışlardı. İşçiler haftalık düzenli yürüyüşlerine devam ediyorlar. 28 Ocak’ta Bedaş yöneticilerinin yaptığı toplantıyı protesto etmek için Bedaş önünde eylem yaptılar. “Baskılar bizi yıldıramaz”, “Bedaş işçisi yalnız değildir” sloganlarıyla bekleyen işçilerin çadırına toplantıdan sonra gelen yöneticiler, işçileri tehdit etti. 29 Ocak sabahı ise Beyoğlu Emniyet Müdürü bizzat gelerek, “günlerce burayı işgal ettiniz, bu çadır buradan kalkacak” dedi. Tüm baskılara rağmen Bedaş işçilerinin direnişi sürüyor.

Murat Bozlak hayatını kaybetti

HDP Adana milletvekili Murat Bozlak, uzun yıllardır Kürt ulusal mücadelesinin içinde yer alan bir kişiydi. 1991 yılında kurulan Halkın Emek Partisi’nin (HEP) kurucusudur. 1994 yılında HEP’in kapatılmasının ardından kurulan DEP’in Genel Sekreterlik görevini yürütürken silahlı saldırıya uğradı, 5 kurşunla yaralandı; mucize eseri kurtuldu. DEP’in ardından kurulan HADEP’in Genel Başkanı oldu. 5 yıl hapiste yattı, “siyasi yasaklı” ilan edildi. 2011 yılında Adana Milletvekili olarak seçilmesinin ardından kansere yakalandı ve tedavi görmeye başladı.

Parti içinde “zor günlerin başkanı” olarak tanınan Bozlak, milletvekillerinin ölümü söz konusu olduğunda rutin olarak düzenlenen devlet törenini istememişti.

Bu onun, 20 yılı aşkın siyasi yaşamında, devlet karşısındaki siyasi duruşunun göstergesiydi.

6 Ocak günü Ankara’da DBP binasının önünde yapılan törenin ardından, cenazesi, doğum yeri olan Şereflikoçhisar’a gönderildi.

Hrant Dink 8. yılında anıldı

Hrant Dink katledilmesinin 8. yılında, başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde, on binlerce kişinin katılımıyla anıldı.

Malatya'da Hrant'ı anmak için toplanan kitleye bir sivil faşist silahla saldırmak istedi. Kitlenin tepkisi üzerine polisler sivil faşisti kaçırmak zorunda kaldılar. Ankara'daki anmaya da polis saldırdı. Polis saldırısına karşı devrimciler saatlerce direndi.

En kitlesel anma İstanbul'da yapıldı. Divan Otel önünde toplanan onbinler, sloganlarla Agos Gazetesi önüne yürüdü. "Yüzleşin! Hrant'la, Soykırımla", "1915'ten Hrant'a soykırım sürüyor" yazılı pankartlar açıldı ve Dink ailesinin başında yeraltığı iki kortej halinde yüründü. İçinde Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu kortej, "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biz bitti demeden bu dava bitmez" sloganlarıyla Agos'un önüne geldi. Kitlenin arkasında, "Unutmadık, unutturmayacağız" pankartıyla yürüyen ve kendilerine "Devrimci Trabzonsporlular" diyen bir grubun "Trabzon burada, katiller nerede" sloganlarını atması dikkat çekti.

Agos'un önünde Hrant'ın vurulduğu saat 15.05'e kadar sloganlarla beklendi. Saygı duruşunun ardından ise bu yılki konuşmayı şair Murathan Mungan yaptı. Mungan konuşmasında, "1915'ten Hrant'ın öldürülmesine soykırım sürüyor" dedi. Türkiye'nin Ermeni soykırımıyla yüzleşerek, "yüzyıllık yalnızlıktan" kurtulması gerektiğini vurguladı. Konuşmanın ardından slogan

atan kitle Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Aynı günün akşamı, Ermeni ve devrimci kurumlar tarafından Taksim'de bir eylem daha yapıldı. Fransız Konsolosluğu'nun önünde toplanan kitle, sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüdü. Ermenice ve Türkçe okunan basın açıklamasında, 1915'teki soykırım gerçeğinin kabul edilmesi ve Ermeni halkından özür dilenmesi istendi. "Hrant Dink'in katledilmesinden sorumlu olan herkes yargılanmalıdır" dendi.

Hrant Dink'in katillerinin yargılandığı dava ise yeniden görülmeye başladı. Ogün Samast, Yasin Hayal ve Erhan Tuncer'in göstermelik olarak yargılandığı davada, istihbarattan sorumlu emniyet müdürü ile birlikte iki polis tutuklandı.

Hrant Dink öldürüldüğünde Trabzon İstihbarat Şube Müdürlüğü'nde amir olan ve Cizre'ye Emniyet Müdürü olarak atanan Ercan Demir de Cizre'deki olayların büyümesi üzerine görevinden alındı ve Dink davasıyla ilgili olarak tutuklandı.

AKP-Cemaat çatışması başladığı günden bu yana, AKP, Hrant'ın katledilmesinin sorumluluğunu Cemaat'in üzerine atıyor. Daha önce kollayıp koruduğu polis şeflerini, Hrant'ı katletmekten sorguluyor, görevinden alıyor. Daha önce Ergenekonculara yaptıkları

gibi, şimdi de Cemaatçileri Hrant'ın katili olmakla suçluyor. Kendi aralarında çıkar çatışmasında sürekli Hrant'ı kullanmaya kalkıyor.

Ama Hrant Dink'in AKP döneminde katledildiği ve onun katlinde AKP'nin büyük bir sorumluluğu olduğu gizlenemez! Hrant'ı makamına çağırıp tehdit eden dönemin İstanbul Valisi Muharrem Güler'i İçişleri Bakanı yapan AKP'ydı. Hrant'ın 301. Maddeden yargılanmasını isteyerek hedef gösterenlerin başında o dönem AKP hükümetinde bakan olan Cemil Çiçek vardı. Keza Hrant'ın katledilmesinde sorumlulukları olan polis şeflerini terfi ettiren de yine AKP hükümetiydi. Kısacası AKP'nin elleri Hrant'ın kanına bulanmıştır. Ve bundan kurtulması mümkün değildir!

Hrant'ın katledilmesinden sorumlu olan herkes yargılanmadığı sürece bu dava bitmez! Her yıl Hrant'ı anmak için toplanan onbinler, Hrant'ın katillerinin peşini bırakmayacaktır!

Ali İsmail'e "son tekme" mahkemeden

Haziran ayaklanmasında katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın karar duruşması 21 Ocak'ta yapıldı.

Geçen mahkemeye katılmayan katil polis Mevlüt Saldoğan ve avukatları savunma yaptılar. Katil Saldoğan, ifadesini sinevizyon yoluyla verdi. Tıpkı Erdoğan'ın söylediği gibi, "darbe girişimini"ni önlemeye çalıştığını iddia ederek beraatini istedi.

Mahkeme heyeti, önce 13 yıl 1 hapis cezası verdi, sonra onu "iyi halden" 10 yıl 6 aya düşürdü! Diğer polis Yalçın Akdoğan 10 yıl 3 ay, sivil faşistler ise 6 yıla 10 yıl arasında hapis cezalarına çarptırıldı. Bu cezaların anlamı, katillerin birkaç yıl yatarak hapisten çıkmasıdır. Yani katiller ödüllendirilmiştir!

Kararın açıklanmasının ardından mahkeme salonunda bulunanlar, katillerin üzerine yürüdü. Polis onları zorla mahkeme salonundan çıkarttı. Mahkemeye Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin yanı sıra, Berkin Elvan'ın annesi ve babası, Mehmet Ayvalıtaş'ın babası, Ethem Sarısülük'ün abisi, milletvekilleri ve sanatçılar da gelmişti. Ayrıca İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Eskişehir'den gelen 500'e yakın kişi vardı.

İçinde Proleter Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu kitle, sloganlar ve halaylarla bekleyişini sürdürdü. Heyetin verdiği kararın duyulmasının ardından, polis bariyerleri devrilerek adliye bahçesine kadar girildi. Burada bir müddet ailelerin gelmesi beklendi.

Ailelerin açıklaması sürdüğü sırada kitle bir kez daha polis bariyerlerine yüklenerek adliyeye girmeye çalıştı. Polis gaz bombaları ve toma ile saldırıya geçti. Polisin saldırısına taşlarla ve bariyerleri devirerek direnildi. "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Ali İsmail Korkmaz ölümsüzdür",

"Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Yoğun bir şekilde gaz kullanılan saldırı sırasında 3 kişi yaralandı.

Mahkeme kararına aileler ve avukatları itiraz edeceklerini açıkladılar.

Mahkeme savcısı da cezayı az bularak müebbet verilmesini istedi ve Yargıtay'a başvurdu.

Ali İsmail Korkmaz ailesinin İçişleri Bakanlığı'dan talep ettiği tazminat da reddedildi. Red gerekçesinde, Ali İsmail'in polise taş attığı ve ölümünün kendi kusuru olduğu belirtildi. Katil polisler bile "taş attı" dememesine rağmen, Bakanlık böyle bir açıklama yaptı.

Devlet bir kez daha katillerini koruyacağını göstermiş oldu. Tıpkı Ethem Sarısülük davasında olduğu gibi, Ali İsmail'in katillerini de korunma altına aldı. Mahkemelerin bu tutumu, hiç de yabancısı olmadığımız bir durum. Ancak kitlenin göstermiş olduğu öfke, hesabın asıl sorulacağı yerin sokaklar olduğunu ispatlıyor. Bu katillerin bulunup mahkeme önüne çıkartılması bile, yürütülen kampanyaların, eylemlerin gücüyle oldu.

Hakettikleri cezayı da yine kitlelerin eylemsel gücüyle alacaklar.

Mahkemeleri kilometrelerce öteye taşıyarak katılımı düşürmeyi hedefleyen devlete en güzel yanıt, kararının açıklanmasının ardından yine kitle tarafından verildi. İstanbul, Ankara, İzmir, Kocaeli, Bursa, Adana, Mersin'de kitlesel protestolar yapıldı. Bir kez daha sokaklara akan kitleler, katillerin peşini bırakmayacağını göstermiş oldu.

Hasta tutsaklara özgürlük

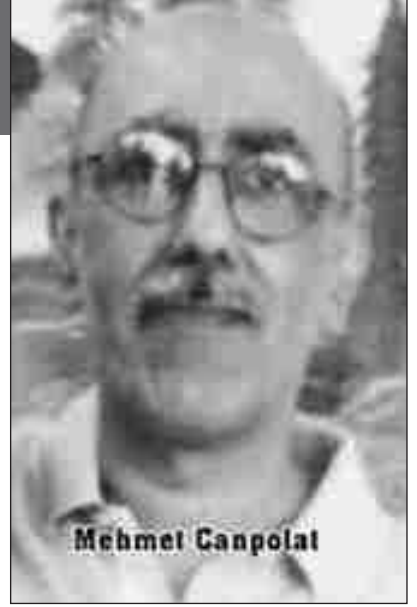
Ocak ayı, hapishanelerden ölüm haberleriyle geldi. Önce Abdülmecit Arslan'ı, ardından Mehmet Canpolat'ı kaybettik.

Cezaevinde akciğer kanseri olan ve ölüm sınırına geldikten sonra 24 Ekim'de tahliye edilen Abdülmecit Arslan, 8 Ocak günü yaşamını yitirdi. Adli Tıp Kurumu'nun "cezaevinde tek başına hayatını sürdüremez" raporuna rağmen, savcılık itirazı nedeniyle Arslan'ın tahliyesi uzun süre geciktirilmiş; bu nedenle tedavi olma şansını kaybetmişti.

Mehmet Canpolat, 48 yaşında ve kanser hastası idi. Kandıra F Tipi hapishanede, müebbet hapis cezasıyla tutsak bulunuyordu. 19 Aralık 2000 hapishaneler katliamı sırasında, koğuşlara atılan gaz bombaları sebebiyle göğsünden yaralanmış ve Koah hastası olmuştu, ardından akciğer kanserine yakalandı. Mehmet Canpolat'ın bütün tedavi süreci, devletin yaklaşımının çarpıcı bir örneğidir. Şikayetlerine rağmen hastanelerde doğru düzgün tedavi edilmedi, ağrı kesiciler verilerek baştan savıldı. İnfazının ertelenmesi için Adli Tıp Kurumu'na 10 ay önce yapılan başvuru reddedildi. En son 7 Aralık 2014 tarihinde, artık konuşamaz duruma gelen ve hafızasını kaybeden Canpolat, Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ni kaldırıldıktan sonra, 11 Ocak günü yaşamını kaybetti.

Halen hapishanelerde 242'si ağır 653 hasta mahpus ve tutsak bulunmaktadır. Hapishanelerin fiziki yapısı, özellikle tecrit uygulaması, sağlıksız beslenme, disiplin cezaları, hak ve özgürlükleri kısıtlayan cezalar, sağlık hakkının ve tedavilerin engellenmesi hasta tutsak ve mahpuslar üzerinde olumsuz etkiler yaratmakta ve geri dönüşü mümkün olmayan hastalıklara yakalanmalarına yol açmaktadır. Hasta tutsakların birçoğu Adli Tıp Kurumu'ndan rapor alamıyor, rapor alabilenler ise tahliye edilmiyor. Pek azı, ölüm sınırındayken tahliye ediliyor. Bu koşullarda hasta tutsaklar ölüme terkediliyor. Diğer hasta tutsakların da durumu oldukça kritik.

Sağlık ve yaşam hakkı en temel haktır. Hasta tutsakların biran önce serbest bırakılması ve tedavilerinin başlatılması zorunludur.

Mehmet Canpolat

İHD'nin yaptığı açıklamaya göre, son bir yılda 40'a yakın hasta tutsak yaşamını yitirdi. Halen 228'i ağır olmak üzere 578 hasta tutsak tedavi edilmeyi bekliyor. Bürokratik işlemlerle tutsakların tahliye edilmesi engelleniyor ve ölüme terkediliyor. Tutsaklar ise tüm güçleriyle direniyorlar. Dışarıda olanların daha fazla dayanışma içinde olması ve tutsakları yalnız bırakmaması gerekiyor.

Hasta tutsaklar dahil olmak üzere tutsaklardan gelen mektupları yayınlamaya, sağlık durumlarını, yaşamlarını, isteklerini sizlerle paylaşmaya çalışıyoruz. Mektuplarda da görüleceği gibi, birçoğu da elimize ulaşmıyor. Bizlerin gönderdiklerinin ne kadarını aldıklarını da bilemiyoruz. Ancak bir kez daha yineleyelim ki, içerden-dışardan tüm engellere rağmen tutsakların isteklerini olabildiğince tam ve hızla yerine getirmeye çalışıyoruz. Tüm tutsakların da bunu bilmelerini istiyoruz.

Aralık ayının son günlerinde yayınevimiz polisler tarafından basıldı. Dergimizin yazışları müdürü gözaltına alındı. Bilgisayarlarımıza, fotoğraf makinelerimize vb. polis tarafından el konuldu ve halen verildi. Bu süre zarfında gelen mektupların bir kısmına da el koymuş olabilirler. Elimize geçen tutsak mektuplarını yayınlıyor ve isteklerini yerine getirmeye devam edeceğimizi onlara buradan bir kez daha duyuruyoruz.

Değerli doslar,

Sevgiyle, içtenlikle selamlıyoruz sizleri, en güzel duygularla kucaklıyoruz Yediveren ailesini...

Bu mektubumuz kolektifimiz adına kaleme alınmaktadır. Farklı cezaevlerinden buraya getirilen "hasta tutsak" arkadaşlarımız. Siyasi davalarından yatakmaktayız. Altı kişiyiz ve ağır hastalıklarımız

Tutsaklardan...

mevcuttur. Burada bulunmamızın sebebi tedavi olmaktır, ancak "tedavi"den ziyade bir "kapatılma" durumundayız. Fakat her şeye karşın güçlü durma çabamızdır. Zira başka da alternatifi-miz yok...

Mevcut halde ciddi bir sıkıntımızı teşkil eden kitap vb. sorunumuzun giderilmesinde bizlerle dayanışmanızdan sevinç duyarız... Bazı arkadaşlarımız yataklık durumundadır ve zamanı değerlendirmek zaruridir. Yanımızda birkaç kitap dışında yayın yok. Yediveren'den çıkan kitaplardan göndermenizin sıkıntılarımızı asgariye indireceğini bildiririz. Umarız isteğimiz sizlere sıkıntıya sebep olmaz...

Tekrar selam ve sevgilerimizi iletiyor, teşekkürlerimizi bildiriyoruz. Sağlıcakla, dirençle kalın... Devrimci selamlar...

Cengiz S. H. Çelik

Metris R Tipi Cezaevi A-6 Esenler-İstanbul

Merhaba arkadaşlar

Öncelikle en içten selam ve saygılarımı iletiyorum... Umarım hepiniz iyi ve sağlıklısınızdır. Tüm benliğimle sizlerin değerli katkılarınızdan dolayı kutluyorum... Ben de gayet iyi ve sağlıklıyım. Moralim de halkımızın desteği ile en üst seviyededir. 3 senedir cezaevindeyim, cezam onaylandı. Siyasi olarak hapisteyim. Daha önce Mardin, İzmir, Midyat

gibi yüksek güvenli cezaevinde kalmıştım. Şu an Cizre'deyim. Kendim de Cizreliyim. Cezam 4 ay kaldı, zamanımı okuyarak geçiriyorum. Böylesi dar mekanda kendimi geliştiriyorum.

Okuma alışkanlığım cezaevinde gelişti, dışarda da devam eder diye düşünüyorum. Sizlerden ricam, Devrimci Duruş dergisini bana göndermenizdir. Tabi imkanınız dahilinde... Özgün günlerde buluşmak dileğiyle... Dostça kalın....

Hüsnü Şahin

Cizre K-1 Kapalı Cezaevi 1. Koğuş
Cizre-Şırnak

Değerli dostlar,

Nasılsınız, her daim iyi olmanız dileklerinizi iletiyoruz. Bizler de iyiyiz.

Öyle sanıyorum ki, 8 ay kadar önce Giresun Hapishanesi'nden buraya sürgün sevk edildikten sonra sizlere yazmış olduğum iki adet faks ve iki adet kart-mektubum elinize geçmedi. En son göndermiş olduğunuz PDD dergisi dahil, tüm gönderdikleriniz Giresun'dan buraya yönlendirmesi sonucu elime geçmiş bulunuyor. Umarım bu kartım size ulaşır.

2014 yılı işçi-emekçi halklarımız nezdinde kapitalist sömürü ve zulmün toplu katliamlara ulaşarak büyük acılar yarattığı ve aynı zamanda işçi-emekçi, ezilen toplumların özgür geleceği adına Kobane'de boy veren tarihi direnişin de damgasını vurduğu bir mücadele yılı olarak tarihe geçti.

Böylesine tarihsel bir yılı geride bırakırken, 2015 mücadele yılının özgürlükler ve güzellikler adına direnişlerin boy verdiği bir yol olması temennilerimizle yeni mücadele yılını kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Devrimci selamlar ve sevgiler...

Resul Kocatürk

F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Cezaevi
Kırıkkale

Charlie Hebdo katliamı

ve gösterdikleri

7 Ocak günü, Paris'te yayınlanan haftalık mizah dergisi Charlie Hebdo'nun, Bastill Meydanı yakınındaki bürosuna silahlı saldırı düzenlendi. Saldırıda, derginin dünyaca ünlü çizerlerinin de bulunduğu, 12 kişi yaşamını yitirdi.

Katliamın hemen ardından, failler tespit ve ilan edildi. Cezayir göçmeni ve Fransız vatandaşı Kuaşi kardeşler, katliamı gerçekleştiren kişiler olarak dünyaya duyuruldu. Hemen yerleri tespit edildi, canlı yayında otomobille kovalamaca sahneleri izletti-rildi ve yine canlı yayınla, kısırıldıkları bir binada öldürüldükleri açıklandı. Saldırının Yemen El Kaidesi tarafından üstlendiği haberleri hızla basında yer aldı.

Gerçekleşen katliam, tüm dünyada bir infiale neden oldu. Pekçok ülkede eylemler, yürüyüşler, protestolar gerçekleştirildi. Fransa'da 4 milyon kişinin katıldığı, Fransız Cumhurbaşkanı Hollande başta olmak üzere pekçok ülkeden devlet başkanlarının en önde saf tuttuğu yürüyüş, bu eylemlerin en görkemlisiydi.

“Fransa'nın 11 Eylül'ü” mü?

Paris'te gerçekleşen saldırı, birçok kesim tarafından, ABD'nin 11 Eylül 2001'de yaşadığı uçaklı saldırılara benzetildi. Gerçekten de saldırının benzeyen kimi yanları var, diğer taraftan benzemeyen yanları da.

En önemli benzerlik “dünyanın doğusunda” ve “geri kalmış ülkelerde” yaşanmasına alışkın olduğumuz savaşın, emperyalist metropollerini vurmasıdır. Emperyalist ülkelerde kitlelerin, savaş basından izledikleri, uzaktan yorum yaptıkları ve kendilerini en güvende hissettikleri alanlarda, savaşın gerçekliği ile doğrudan temas etmelerinin yarattığı şok etkisi, ABD'nin 11 Eylül'ü ile Paris'in 7 Ocak'ını birbirine yaklaştırmaktadır. Saldırının yarattığı tahribat ve can kaybı kıyaslamalarından bağımsız olarak bu böyledir. Çünkü siyasal olarak benzer bir durum söz konusudur.

İkincisi hem ABD hem de Fransa bu saldırıları, o güne kadar hedefledikleri bir ülkeye saldırmanın bahanesi haline getirmeye çalışmışlardır. ABD için bu Afganistan'dan başlayan bir “Ortadoğu'nun fethi” savaşıydı. Fransa ise, yeni emperyalist savaşta bugüne kadar oldukça saldırgan bir tutum izliyordu. Libya'nın işgalinde önden yürümüş, Mali'yi tek başına fethetmeye çalışmıştı. Şimdi ise, tam da Yemen'de Şiilerin etkinliği artıp yönetimi hedeflemeye başladıkları bir dönemde, Paris'teki eylemi “Yemen El Kaidesi” üstleniyordu. Fransa için bu, Yemen'i bombalamaya başlamak için yeterli bir gerekçeydi. Üstelik, Fransa Cumhurbaşkanı Hollande, 7 Ocak katliamından

iki gün önce, “Suriye'ye saldırmadığımız için çok pişmanım” diyordu. 7 Ocak saldırısı, Hollande'ın bu pişmanlığını gidermesi ve Suriye'ye saldırmayı meşrulaştırması için de bir “gerekçe” kazandırmıştı.

Zaten saldırının kendi içinde son derece tartışmalı yanları vardı. Mesela cep telefonuyla tesadüfen çekilen görüntüler, saldırıyı üç kişinin gerçekleştirdiğini gösteriyordu; ama iki kişinin ismi açıklandı, üçüncü kişi konusunda sonrasında hiçbir açıklama yapılmadı. İsmi açıklanan iki kişi, sözde kimliklerini araç içinde düşürmüşlerdi; oysa görüntülerde adeta kontgerilla gibi, son derece eğitilmiş, soğukkanlı ve profesyonel davranıyor, profesyonel silahlar kullanıyorlardı. Böylesine profesyonel katillerin, “kimlik düşürmek” gibi acemice ve anlamsız bir davranış göstermesi ihtimali kimseyi inandırmıyor. Dahası, “canlı yayında” arabayla takip edildiler, kısırıldılar ve öldürüldüler; ama izleyen hiçkimse, izlenen-öldürülen kişilerin kim olduğunu, ismi açıklanan Kuaşi kardeşler olup olmadığını göremedi, öğrenemedi. Yayınevinin içinde-dışında saldırının gerçekleşmesine ilişkin de, saldırgan olduğu iddia edilen kişilerin öldürülmesine ilişkin de tek bir kamera görüntüsü bugüne kadar yayınlanmadı.

11 Eylül sonrasında, saldırının ABD'nin bizzat kendisi tarafından organize edildiği konusunda çeşitli bilgiler-söylentiler ortaya saçılmıştı; bugün Paris'teki saldırının da Fransa'nın kontrgerillası tarafından organize edildiğine ilişkin söylentiler az değil. Bir başka benzerlik de budur.

Kendileri yapmış olsun olmasın, her iki emperyalist ülke de saldırıları kendi savaş çıkırtkanlığının temel argümanına çevirdi.

Diğer taraftan, iki saldırı arasında, benzemeyen son derece önemli bir unsur da vardır: İlkinde, gerçekleşen katliam, kitlelerde, tam da hedeflendiği gibi büyük bir korku ve panik oluşturmuştu. 11 Eylül, emperyalist metropollerde gerçekleşen ilk saldırıydı ve hedefi belirsiz bir “kör terör” niteliğindeydi. Kitleler, savaş çıkırtkanlığına yeterince hazır değildi; bir taraftan dünya genelinde savaş karşıtı bir hareket yükselirken, diğer taraftan

ABD'nin kendi içinde savaş yanlısı bir kitle tabanı oluşturulabilirdi.

Fransa'da ise, hedef belirliydi; laik, solcu bir gruba, üstelik de “gazeteci” olarak muhalefet yürüten bir gruba yönelik bir radikal islamcı terör söz konusuydu. Bu durum, tüm dünyada saldırganlara yönelik tepkiyi yükseltti. **Saldırıyı protesto için yapılan eylemlerde en**

öne çıkan sloganın “korkmuyoruz” olması son derece önemlidir.

Yanısıra; bir olay ilk yaşandığında, bir yöntem ilk kullanıldığında etkili olabilir; ikincisinde kitlelerin tepkisi farklı olur. 11 Eylül saldırılarından sonra ABD'nin hegemonya savaşının her yerde teşhir olması, başka ülkelere “demokrasi” değil katliam ve sömürü götürdüğüne açıkça ortaya çıkması, yürütüğü savaşın kirli ve vahşi yüzünün pekçok biçimde kanıtlanması; hepsinden önemlisi, radikal islamcılara karşı savaştığını iddia etmesine rağmen, gerçekte radikal islamcıları yaratan destekleyen ve güçlendiren unsur olduğunun somutlaşması gibi unsurlar, 11 Eylül'den bu yana, kitlelerin savaş karşıtı tepkilerini yükselten bir etki yarattı. Hem ABD hem de Fransa, buna rağmen saldırılarını, işgallerini, katliamlarını sürdürdüler. Ancak kendi halklarını da, dünya halklarını da bu savaşa yedeklemeyi başaramadılar. Fransa Libya'yı bombalarken de, Mali'ye saldırırken de, kendi ülkesindeki kitlelerin tepkisiyle karşılaştı.

İşte bu koşullarda, **Fransa'nın hemen savaş çıkırtkanı bir söylem tutturması, kitlelerde yankı bulmadı.** Charlie Hebdo'nun katillerine duyulan tepki, savaş karşıtı söylemlerle bütünleşti. Eyleme katılanlar, IŞİD ve El Kaide'ye yönelik öfkelerini ifade ederken, onların arkasındaki emperyalist desteğe de tepkilerini gösterdiler.

11 Ocak yürüyüşünde ortaya çıkan tablo, bu yönüyle çarpıcıydı. Kitleler, sadece radikal islamcı terörü değil, önde yürüyen ve sözde “önderlik” eden devlet başkanlarını da protesto etti. Devlet başkanları tepkiler ve yuhalamalar eşliğinde yürüdüler. Ve planlan süreden daha erken, kortejden ayrılmak zorunda kaldılar.

Türkiye'nin IŞİD'e desteği tartışılıyor

Yürüyüşe Türkiye'den Davutoğlu'nun katılması da, oldukça tartışma yaratan unsurlardan biriydi. **Radikal dinci terör örgütlerine en büyük desteği veren ülkelerden biri olan Türkiye'nin, radikal dinci terör eylemini “protesto” etmek için katılması, Avrupa ülkelerinde tepkiye neden oldu.**

AKP hükümeti, Suriye'deki savaş başta olmak üzere, radikal dincilere dönük desteğini sürekli olarak inkar ediyor. Ancak bugüne kadar, bu desteğin açık göstergesi olan sayısız kanıt ortaya çıktı. Geçtiğimiz yıl Suriye'ye giderken durdurulan MİT tırlarından çıkan hafif ve ağır silahlar, en somut kanıtlardan biriydi mesela. Sınırlarda Türkiye askerlerinin IŞİD çeteleriyle samimi sohbetleri görüntülenmişti mesela.

CIA, Türkiye üzerinden Suriye'ye geçen IŞİD'lilerin sayısının 18 bin civarında olduğunu açıklamıştı. Türkiye'nin sınır kentlerindeki hastanelerde, Suriye'deki savaştan gelen sayısız IŞİD yaralısının tedavi edildiği biliniyordu. IŞİD'lilerin kalmaları için diyanetin misafirhaneleri kullanılıyor, Bolu'daki kamplarda eğitim görmeleri sağlanıyor, tüm ihtiyaçları karşılanan teröristler, savaşmak için Suriye'ye gönderiliyordu.

En son, Paris'te Yahudilerin marketine dönük saldırıyı gerçekleştiren Ahmet Kolibali'nin sevgilisi Hayat Bumedyen, saldırıdan birkaç gün önce Türkiye'ye gelmiş, İstanbul'da birkaç gün kaldıktan sonra Suriye'ye geçmişti.

Son dönemde ABD'li ve Avrupalı pekçok kurum, istihbarat birimi ve gazeteler, Türkiye'nin IŞİD'e destek verdiğinin kanıtlarını açıklıyor, bu desteği kesmesi gerektiğini söylüyordu. Dahası, ABD bile Suriye'den Esad'ı söküp atamayacağını anladığı için taktik değişiklikler yapma ihtiyacı duyuyor; IŞİD'e karşı dünya halklarının nefreti yükseldiği için, IŞİD'i üreten ve güçlendiren unsur olduğunu gizlemek için uğraşılıyor. Bu koşullarda "Esad gitsin" diyen ve IŞİD'in arkasında durmaya devam eden tek ülke olarak Türkiye kalıyor. Türkiye, adeta Amerika'ya rağmen, Esad'ı yoketmek için bir savaş yürütüyor, IŞİD'in bunu başarmasını sağlamaya çalışıyor. Bu da, ABD'nin çıkarları ile çatışıyor.

Ve bu koşullarda, pekçok Avrupalı gazeteci ve devlet yetkilisi, Davutoğlu'nun Fransa'daki yürüyüşe katılmasının bir "ikiyüzlülük" olduğunu açıkça söyledi. Independent gazetesi, Davutoğlu'nun yürüyüşteki varlığının, "IŞİD'le suç ortaklığı" nedeniyle yadırgandığını açıkça yazdı. **Dünya kamuoyunda El Kaide'ye ve genel olarak radikal islamcı teröre karşı tepkiler yükseldikçe, Türkiye gibi destek veren ülkeler ve Erdoğan gibi bu desteğin başını çeken unsurlar, hedef tahtasına giderek daha fazla çakılıyorlar.** Hele ki IŞİD'in açık vahşetine duyulan öfke arttıkça, onları destekleyenlerin ileride "uluslararası savaş suçları mahkemesi"nde yargılanmasının zemini de güçleniyor.

Dinci saldırganlık kışkırtılıyor

AKP, dünya karşısında zora düştükçe, içerideki saldırganlığını artırdı. Davutoğlu'nun yürüyüşe katılmasına dönük tepkiler arttıkça, onlar da kitlelerin dikkatini dağıtmak için Türkiye'de dinci saldırganlığı kışkırtacak ve gerçek yüzlerini açığa çıkaracak hamleler yaptılar.

Erdoğan ve Davutoğlu, Charlie Hebdo katliamını "kimse Müslüman değerlere saldıramaz" benzeri sözlerle açıkça sahiplenmişti. Keza, Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez, "Charlie Hebdo eylemlerini 'ibretle' izlediklerini" söyledi. Onların bu hedef göstermesi hemen karşılığını buldu. Mesela Bitlis'in Tatvan ilçesinde AKP'li belediyenin Billboard'unda şu yazı vardı: "Selam olsun Allah'ın Resulu'nün öcünü alan Kuaşi kardeşlere. Allah şahadetinizi kabul etsin. Siz vurunca demokrasi, biz öc alınca terör." Bazı

camilerde Kuaşi kardeşler için gıyabi cenaze namazı kılındı. Fatih Camii'nde Usame bin Ladin ve Kuaşi kardeşlerin pankartlarıyla gösteri düzenlendi. Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde Paris katliamını protesto eden üniversitelilere gericiler ve faşistler saldırmaya çalıştı; öğrencilerin direnişi üzerine geri çekilmek zorunda kaldı.

Cumhuriyet gazetesine dönük saldırganlık, bunların en öne çıkanıydı. **Cumhuriyet, Charlie Hebdo dergisinin, katliam sonrasında basılan sayısından bir seçkiyi yayınlayınca, dinci kışkırtma ayyuka çıktı.** Matbaayı polis bastı; ancak "suç unsuru"na rastlayamadıkları için gazetenin dağıtımını durduracak yasal bir karar çıkartamadılar. Bunun üzerine, doğrudan gazete binasına dönük saldırı, dört bir koldan örgütlendi. Erdoğan'dan Gökçek'e, Yeni Akit gazetesinden twitter trollerine kadar çok geniş bir cepheden, Cumhuriyet gazetesinin peygamber ile alay eden karikatür bastığı, buna sessiz kalınmayacağı üzerine bir yaygara kopartıldı. Dahası, Paris katliamına ve Madımak katliamına atıflarda bulunan açık tehditler savruldu. Bu arada polis Cumhuriyet gazetesinin etrafını kuşattı ve dışarıda gazeteyi protesto eden bir gösteri örgütlendi.

Kışkırtılan bu saldırılar, tartışmaları başka bir noktaya taşıdı. **Bir tarafta "düşünce özgürlüğü" üzerinden, Charlie Hebdo'nun yayın çizgisinin tam bir savunusu çıktı ortaya, diğer tarafta ise, "müslümanların duyarlılıklarını" dikkate almaya dönük geri adımlar şekillendi.** Hatta Cumhuriyet gazetesi, tam da bu tartışma zemininde ciddi bir çalkantıya sürüklendi.

Keskinleşme dönemlerinde uçlara savrulmaktan daha doğal bir şey yoktur. Ancak biz, herşeye rağmen gözümüzü 'doğal' değil, 'doğru' olana çevirmeliyiz. "Sanatın özgürlüğü", "düşünce özgürlüğü" gibi kavramlar da, sınıfsal bakıştan yoksun ele alınamaz. İlkesel olarak, "kitlelerin-proletaryanın çıkarları" için kullanılmadığı sürece, "düşünce özgürlüğü" denilen şey, herşeyle sınırsızca alay etme ya da aşağılama özgürlüğüne rahatlıkla dönüşebilir; mesela faşizmi ya da işkenceyi övme "özgürlüğü"ne de zemin sunabilir. Böylesine sınırsız bir "özgürlük", liberal burjuvazinin propagandasıdır; ancak burjuva demokrasisinde bile uygulanma zemini yoktur. **Devrimci-komünistler ise, muhalif kimlikleri nedeniyle katledilen aydın-sanatçılara sahip çıkmak ve katliamı lanetlemekle birlikte, "kitlelerin çıkarları"nı**

Fransa'nın hemen savaş çığırkanı bir söylem tutturması, kitlelerde yankı bulmadı. Charlie Hebdo'nun katillerine duyulan tepki, savaş karşıtı söylemlerle bütünleşti. Saldırıyı protesto için yapılan eylemlerde en öne çıkan sloganın "korkmuyoruz" olması son derece önemlidir.

gözetmeyen bir "düşünce özgürlüğü"nü savunmazlar.

Diğer taraftan, "Müslümanların duyarlılıkları" adına dinci-gericilik karşısında geri adım atan, "İslam barışçıldır" demagojilerine ortak olan, "dine karşı hoşgörü"yü vaazeden yaklaşımlarla da araya kesin sınırlar çizmek zorunludur. İslam, "barışçı" değil, "iktidar" hedefleyen, yayılmacı bir dindir. Bir müslümanın "cennete gitmesi"nin garantisi, kendi adına dinin vecibelerini yerine getirmesiyle sınırlı değildir; çevresindekilerin de dinin vecibelerini yerine getirmesini, zorla da olsa sağlamakla yükümlüdür. Bu "zorla da olsa"nın sınırı yoktur, dine uygun yaşamayanları öldürmeye kadar uzanmaktadır. Kur'an'da bununla ilgili sayısız ayet bulunmaktadır; Peygamber'in kendi hayatı da din uğruna savaşlarla geçmiştir. Madımak katliamından El Kaide terörüne kadar sayısız örnek, "din perspektifli yaşam"ın doğal-kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bu nedenle, **"dine karşı hoşgörü" kavramı da, "dindarların duyarlılıklarına hoşgörü" kavramı da, devrimcilerin jargonu ve eylem klavuzu değildir, olamaz. Son dönemde HDP merkezli olarak yaygınlaştırılmakta olan bu söylemler, dinci-gericilikle uzlaşmaktan başka birşey değildir.**

Tüm bu tartışmalar, sorunu dinci-laik sınırlarına indirgemektedir; bunun da sınıf mücadelesine bir katkısı yoktur. Bu nedenle, dincilerle laikler arasında bir tercih yapmaya çalışmaktansa, sınıfsal çelişkileri öne çıkarmak, dine inanan-inanmayan bütün yoksul emekçilerin, sınıf mücadelesinde ortaklaşmalarını sağlamaktır.

Fransız emperyalistleri, bu katliamın arkasından iki somut adım peşindedir: Birincisi, "güvenlik" adı altında en ağır baskıcı yasaları çıkarmak, kitlelerin üzerinde bir terör havası estirmek, her alanda tam bir denetim ve kuşatma sağlamaktır. İkincisi ise, saldırganların kimliğini bahane ederek, Yemen ya da Suriye'ye karşı bir savaşı meşrulaştırmak, buna Fransız kitlelerin desteğini sağlamaktır. Yaşanan katliama karşı yükselen öfke, aynı zamanda emperyalistlerin Ortadoğu politikalarına karşı da yükselmektedir. **Bu öfkenin, her ülkede kendi egemen sınıfına yönelmesini sağlamak, Ortadoğu'daki emperyalist savaşa karşı yürütülecek en önemli politikalardan biridir. Dinci-laik temeldeki bir tartışmanın, bunu karartmasına izin vermemek gerekir.**

Kobane’de 134 gün süren görkemli bir direnişin ardından, zafer ilan edildi. Kobane’nin merkezi tamamen, köyleri ise büyük oranda IŞİD’den temizlendi. Şimdi Kürt halkı, bulunduğu her yerde zaferini kutluyor. Kutlamalar da direnişin kendisi kadar coşkun ve kararlı.

Kobane nasıl direndi

Kobane’de kuşatma altında verilen en şiddetli savaş 134 gün sürdü. Ancak IŞİD’in Kobane saldırısı çok daha önceden başladı. Haziran 2014’te Musul’u ele geçiren IŞİD, Bağdat’a doğru ilerleyişini sürdürmeyince, geri dönerek Kürdistan bölgesine saldırdı. IŞİD, Sünni aşiretlerden aldığı güçle Musul’a derhal yerleşmiş, ancak Irak ordusu, Şii aşiretlerden aldığı güçle IŞİD’i püskürtmüştü.

2 Temmuz günü IŞİD, Kobane’ye ilk büyük saldırısını başlattı. Kobane onlar açısından önemliydi, çünkü Türkiye sınırından rahatlıkla girip çıkabilmesi için sınır hakimiyetini güçlendirmesi, Türkiye ile olan sınırını genişletmesi gerekiyordu. Bu sınır, IŞİD’in en önemli lojistik ve destek hattıydı. IŞİD, Musul’da elde ettiği ağır silahlarla Kobane’ye saldırdı. YPG/YPJ güçlerinin direnişi yaklaşık bir ay süren saldırının kırılmasına neden oldu.

2 Ağustos günü IŞİD, Ezidilerin yerleşik bulunduğu Şengal’e saldırdı. Bölge Peşmerge’nin kontrolü altındaydı, ancak Peşmerge hızla geri çekilince, IŞİD’in eline geçti. Şengal’de yaşayan Ezidilerin önemli bir kısmı Şengal Dağı’na kaçtı. **Şengal vahşetinde YPG/YPJ’nin çok sınırlı bir güçle de olsa, zamanında ve isabetli müdahalesi, savaşın seyrinde önemli bir dönüm noktası oldu.** YPG/YPJ güçleri, Şengal’e bir koridor açarak dağlara sığınan Ezidilerin önemli bir kısmını kurtarmayı başardı. IŞİD terörüne karşı bu direniş, dünya halklarının da desteğini aldı, Kobane ve YPG/YPJ dünya kamuoyunun gündemine girdi.

IŞİD bu beklemediği karşı koyuştan ve yarattığı önemli etkiden sonra, Kobane’yi yolundan silmek üzere harekete geçti. 15 Eylül günü, Kobane’ye, ağır silahlar eşliğinde şiddetli bir saldırı başlattı. Kobane’yi üç taraftan kuşatmıştı. İlk iki hafta, YPG/YPJ’nin güçlü direnişine rağmen, güçlükle de olsa IŞİD adım adım ilerledi. Eylül sonunda Miştenur Tepesi’ni ele geçiren IŞİD, stratejik bir başarı kazanmıştı ve artık şehrin içine girebilmişti. Bundan sonraki hafta, şehrin içinde sokak sokak, ev ev verilen savaşla şiddetlendi. 5 Ekim günü, AKP’li yandaş medya, “Kobane düştü” çılgınlıkları atıyordu. **En şiddetli çatışmalar 6-7-8 Ekim günlerinde yaşandı. Ve başta Türkiye olmak üzere dünya genelinde, Kobane’ye destek eylemleri yapılıyordu.** Halklar büyük bir öfke ve coşkuyla Kobane halkının yanında olduklarını haykırıyordu.

9 Ekim günü, **direnişin dönüm noktasıydı: IŞİD’in ilerleyişi durduruldu. Yaklaşık iki ay boyunca, savaş adeta dengede kaldı.** Çatışmalar sürüyor, ancak iki taraf da kayda değer başarılar elde edemiyordu. Aralık ayının başlarından itibaren, YPG/YPJ güçleri, savunma pozisyonundan çıkarak ilerlemeye başladı. Artık IŞİD’i geriletiyor, ev ev de olsa adım adım kenti geri alıyordu. Aralık ayının son

haftasında stratejik öneme sahip Mektaba Reş ele geçirildiğinde, artık savaşın seyri değişmişti. **19 Ocak günü Miştenur Tepesi geri alındı ve 25 Ocak günü YPG komutanları Kobane’de artık son savaşların yapılmakta olduğunu duyurdu.** Ocak ayının son günleri, Kobane zaferinin kutlamalarıyla geçti.

ABD Kobane’ye destek verdi mi

Bu soruya kısaca “görünürde evet, gerçekte hayır” diye cevap vermek mümkün. Çünkü ABD, Eylül ayından bu yana, Kobane’ye destek veriyormuş gibi görünürken, gerçekte farklı bir politika izliyordu.

En başta, Kobane’de savaşın seyrini değiştiren unsur, ABD’nin silah yardımı ve hava bombardımanı yapması değil, dünya halklarının desteğidir. Dünyanın pekçok ülkesinden enternasyonalist direnişçi, Kobane kuşatmasının ilk günlerinden itibaren bölgededir ve bu katımlılar her geçen gün artmıştır. **Kobane’de 40 bin yerli savaşçının (YPG/YPJ ve milis güçleriyle birlikte, silahlanmış tüm Kobaneliler) yanında, oldukça fazla sayıda yabancı direnişçi de saflarda yerini almıştır. Dünya halklarının Kobane’ye verdiği desteğin bir biçimi budur. Diğer biçimi ise, her ülkede yükselen tepki eylemleridir.** 6 Ekim’den itibaren, başta Türkiye olmak üzere pekçok ülkede protesto eylemleri, gösteriler, yürüyüşler düzenlendi. Her ülkenin kendi içinde büyüyen bu destek, devletleri de zorlayan bir unsur oldu. Özellikle Türkiye gibi IŞİD’e doğrudan destek veren ülkelerde, bu tepki eylemleri önemli bir etki yarattı. Böylesine büyük bir kitle desteği oluştuğunda, savaşın tarafları bundan doğrudan etkilenir. Mesela ABD açısından, bu koşullarda Kobane’ye asgari düzeyde de olsa, destek vermemek, bir soruna dönüşecekti.

IŞİD’in önüne çıkan herşeyi ezip geçerek hızla ilerleyişi, kafa kesme-kadınlara tecavüz etme görün-tüleriyle dünya genelinde öylesine büyük bir dehşet havası oluşturmuştu ki, Kobane’nin tek başına buna direniyor olması çok güçlü bir etki ve sempati yarattı. 6 Ekim öncesinde Kobane siyasal zaferini kazanmıştı bile.

Üstelik **IŞİD’e en büyük desteğin ABD tarafından verildiği, ABD’nin IŞİD’i hazırlayıp öne sürdüğü biliniyordu. Yani IŞİD’in Ortadoğu’daki katliamlarının sorumluluğunu, ABD de**

Kobane direndi ve kazandı!

paylaşıyordu. Kitlelerin gözünde bu tartışmasız bir durumdu.

Bu koşullarda, ABD’nin Kobane’ye yardım etmesi kaçınılmazdı. Kobane’yi korumak için değil, kendi prestijini kurtarmak için buna ihtiyacı vardı. ABD bombardımana başladığında, Kobane direnişçilerinin zaten kazanacağı zafere ortak olmuş oldu.

Kaldı ki, ABD’nin bombardımana başlaması da gerekmiyordu; **IŞİD’e desteğini kesmesi bile yeterliydi Kobane’nin kazanması için. Ya da IŞİD’i geri çekilmeye zorlaması da yeterli olacaktır.** Sonuçta IŞİD, ABD tarafından anlaşmalı olarak harekete geçirilmiş, sonrasında kısmen kontrolden çıkmış olan bir terör örgütüydü ve ABD’nin kısmi kontrolü sürüyordu.

Bu durum, Kobane direnişinin sonraki aşamalarında da kendisini açıkça ortaya serdi. Mesela ABD, Kobane’ye silah yardımı yapmak için uçaktan konteynırlarla silah atarken, bu konteynırların bazıları “kazayla” IŞİD’in eline geçiyordu. Mesela Kobane’ye saldırmak için Rakka’dan yola çıkan IŞİD konvoyu kilometrelerce ilerlerken ve yolda olduğu herkes tarafından biliniyorken, ABD tarafından bombalanmıyordu da, tam Kobane sınırına -Suruç’tan görünecek noktaya- geldiğinde ABD bombardımanı başlıyordu, Suruç’taki halkın alkışları-zılgıtları eşliğinde. **Böylesine bir danışıklı dövüşün sayısız örneği, PYD tarafından da görünüyor, biliniyordu.**

Tam da bu nedenle PYD, ABD’nin askeri yardımı karşılığında Kanton işleyişinden ve demokratik anayasasından taviz vermeyi kabul ettiği Duhok Zirvesi’nin kararlarını hayata geçirmedi. Rojava anayasası ve işleyişi, savaşın içinde doğmuştu ve bu nedenle demokratik-halkçı bir içeriğe sahipti. Rojava’ya bu kadar büyük bir

destek oluşmasında, Ortadoğu’da radikal-islamcı gerici vahşetin orta yerinde, bu kadar demokratik, kadına ve halklara saygılı, laik ve ilerici bir yaşam şekillenmesi, büyük bir rol oynuyordu. ABD emperyalizminin ve Barzani’nin kabullenemediği en önemli yan da buydu. Bu nedenle, **Kobane IŞİD saldırıları altında yaşam savaşı verirken, ABD ve Barzani, askeri yardım karşılığında, Rojava’nın bütün ilerici yanlarını söküp atmaya çalıştılar.** Ve bugüne kadar Rojava’nın ÖSO ile işbirliği yapmasını isteyen (ki bu ABD’yle işbirliği anlamına geliyor) ve bunu birçok defa PYD’ye dayatan PKK de, Duhok’ta kurulan tuzaklara sessiz ortak olmak zorunda kaldı.

Ancak siyasal geri adımları ne olursa olsun, savaş gerçekliği son iki yıldır PYD’nin ABD’ye karşı belli bir direncinin oluşmasına yol açmıştı. PYD Duhok Zirvesi’nde altına imza attığı geri adımları, hayata geçirmedi, en başta anayasa değişikliğini yapmadı. ABD’nin savaş sırasındaki ikili oyunu ortaya çıkıtkça da, konumunu korumaya devam etti.

ABD emperyalizmi, Kobane’yi kendi hegemonyası altına almak için IŞİD’i saldırtmış, sonra da ona karşı savaşıyor görünmüştü. Kobane yine kendi güçleriyle IŞİD’i geriletip zaferini ilan ettiğinde, **ABD’li yetkililer “örgütün ilerleyişi durduruldu, ama bu o kadar da önemli bir dönüm noktası değil” anlamına gelecek sözlerini “dost güçler ivme kazandı” sözleriyle süslemesine rağmen, zaferden hoşnutsuzluğunu ifade ediyordu.**

Kürt hareketinin arayışları

ABD emperyalizminin bu ikili tutumu, Kürt hareketini farklı arayışlara itiyor. **Aralık ayının son günlerinden itibaren gerçekleşen Rusya ziyaretlerini bu arayışların ürünü olarak görmek lazım.**

HDP Eşbaşkanı Demirtaş ve PYD Eşbaşkanı Salih Müslüm, beraberlerinde kalabalık bir heyetle, 2014’ün son günlerinde Moskova’ya gittiler. Rusya’daki Kürt örgütlenmeleri ile birlikte, başta hükümet ve muhalefet partileri olmak üzere çok sayıda kurum ve akademisyenle görüşmeler, radyo ve gazete röportajları vb yaptılar. Ziyaretle ilgili olarak Rus gazeteleri, “Suriyeli Kürtlerin Rusya ile ilişkilerini artırdığını” yazdı. Aslında Salih Müslüm’ün Rusya ilk

gelişi değil. PYD lideri sıkça Rusya’da görüşmeler gerçekleştiriyor.

Rojava’nın durumu Rusya açısından büyük önem taşıyor. Suriye, Rusya’nın “sıcak denizlere açılma politikası”nın en önemli ayaklarından birisi. Suriye’nin Tartus Limanı’nda Rusya’nın askeri üssü ve savaş gemileri bulunuyor. Ayrıca Ortadoğu’da Rusya’nın ayaklarını en sağlam bastığı toprak da Suriye. Petrol ve doğalgaz denizine sahip olan, stratejik geçiş özelliği taşıyan Ortadoğu’nun, Akdeniz’e açılan kapısı olan Suriye, Rusya için her koşulda vazgeçilmez öneme sahip.

Bu nedenle Suriye’ye ilk Amerikancı saldırıların başladığı günden itibaren, Rusya her gelişme ile yakından ilgilendi, savaşa dolaylı olarak dahil oldu. Esad’ın attığı her adım, Rusya ile birlikte planlanmıştı. Ve **Rusya, Esad’ı mutlaka yıkma kararında olan ABD’ye karşı, kendi mevzisini kararlılıkla savundu. Sonuçta ABD’nin “Esad”lı çözüm”den sözetmeye başlamasını sağladı.**

Rojava’daki gelişmeler de Rusya’nın hep yakın takibinde oldu. Önce El Nusra’ya, ardından IŞİD’e karşı savaşında Suriye devleti ile birlikte, Rojava’ya çeşitli biçimlerde yardımda bulundu. **Suriye, daha bugünden Rojava’nın kanton işleyişini kabul ettiğini, “savaş bittikten sonra” Rojava’nın statüsü nü koruyacağını açıkça söylüyor.** Zaten Rojava da, ayrılmış bir devlet kurmak konusunda koşulların olgunlaşmadığının farkında. Kaldı ki, Suriye konusunda uluslararası bir “çözüm” üretmek için 2012 Haziranında gerçekleşen, İngiltere, ABD, Rusya, Çin ve Fransa’nın yanı sıra Türkiye, Irak, Kuveyt ve Katar temsilcilerinin katıldığı Cenevre toplantısına, Kürtlerin temsilcilerinin de katılması için Rusya özel olarak uğramış, Türkiye’nin ve ABD’nin engellemesi üzerine başarılı olamamıştı.

Bu durumda, PKK ile PYD’nin yolları farklılaşıyor. PKK, kendi geleceğini genel olarak ABD’nin politikalarına yedeklerken, PYD için daha ortada bir tablo çıkıyor ortaya. **Son iki yılın savaş koşulları, PYD’nin karşısına “düşman” olarak Esad’ı ya da Rusya’yi değil, ABD’yi ve ABD yetiştirmesi radikal dincî çeteleri çıkartıyor. Bu somut gerçeklik, PYD’nin ABD ile mesafeli durmasına neden**

oluyor. Şimdi tam da, Kobane direnişi sırasında ABD’den istediği yardımı alamamış olmak, dahası ABD’nin Rojava’nın en temel siyasal duruşuna müdahale etme çabası, PYD’nin ve Kobane’de direnen kitlenin tepkisini çekiyor. Bu koşullarda, Rusya ile görüşmek, daha somut bir alternatifte dönüşmüş durumda.

Suriye’de ABD politikalarının üstüste başarısızlığı uğraması, ÖSO’dan El Nusra’ya kadar dayandığı muhalif örgütlenmelerin bir varlık gösterememesi, son olarak IŞİD’in de ilerleyişinin durdurulması üzerine, Rusya kendi hamlesini başlatmış durumda. 26-29 Ocak tarihleri arasında Moskova’da, Suriye’deki bütün muhalif grupların ve Suriye devletinin katılacağı bir toplantı yapacağını duyurdu. Ve Kürt hareketi de bu toplantıya davet edildi. Aralık ayı öncesinde gerçekleşen ziyaret, bu toplantıya hazırlık görüşmesiydi. PYD Moskova toplantısına, Kobane direnişinin ve zaferinin özgüveniyle katıldı. Toplantıdan somut bir sonuç çıkması ihtimali elbette yoktu; toplantıların sürdürülmesi kararı alındı. Ancak ABD’nin de artık ikna olduğu “Esad’lı çözüm” toplantının temel unsuruydu ve Kürt hareketi de, Esad yönetimindeki “demokratik Suriye” içinde halkların özgürlüğüne dayanan bir sistem istediğini vurguladı.

Toplantının asıl önemi, daha önce **ABD’nin düzenlediği Cenevre I ve II toplantılarının bir yere varamamasının ardından, Rusya’nın bu konuya el atmış olmasında yatıyordu.** Kürt hareketi de, Rusya’nın hakim olduğu bir Suriye’nin parçası olarak kalmak istediğini bir kere daha belirtmiş oldu. Bu durum, önümüzdeki dönemde Suriye’nin yeni gelişmelere sahne olacağını gösteriyor.

Kobane’nin yeniden inşası

Zafer kutlamaları yapılırken, Erdoğan öfkeyle soruyordu “Peki kim yeniden inşa edecek o kenti?”

Erdoğan’ın sorusu, enkaz ve moloz yığınına dönüşmesinde birinci dereceden pay sahibi olduğu, ancak yokedemediği Kobane’de, şimdi de “inşaatçı” hayaller kurduğu anlamına mı geliyor bilmiyoruz. Ancak **bütün gücüyle direnen Kürt halkı, zafer sonrasında yeniden inşayı da bütün gücüyle gerçekleştirecektir elbette.**

Kobane’liler, kentin yıkıntısını savaş anıtı olarak korumayı ve savaşın seyrini değiştiren stratejik Miştenur Tepesi’ne yeni bir kent kurmayı planladıklarını açıkladılar. Zaten kent öylesine yıkılmış bir halde ki, orayı yeniden inşa etmektense, çatışmanın izlerini tarihe saklamak çok daha iyi olacaktır.

Yeni kenti nasıl kuracaklarına gelince; zaten iki yıldır, bir devlet gibi kurumsallaşmaya, bir devlet gibi yaşamaya çalışıyorlar. Kendi eğitimlerinde okullar, akademiler açtılar, müfredat oluşturdular. Kooperatif tarzı üretimi yerleştirmede belli başarılar elde ettiler. Savaş koşullarında yaşamak, her şey bir yana sağlıkta ilerleme kaydetmelerini sağladı. DBP’nin (Demokratik Bölgeler Partisi) ve genel olarak Kürt hareketinin siyasal ve kadrosal birikimi de harekete geçecek, dahası **dünya halklarının desteği ve dayanışması Kobane’nin yanında olacaktır.**

Kobani yeniden ve daha güçlü inşa edilecektir; yeter ki, emperyalistlerin hegemonya kurma çabalarına karşı direnebilsin.

Yeni yılın ilk günlerinde, Nijerya'da gerçekleşen bir katliam haberi, radikal dinci çetelerin dehşetini bir kere daha gösterdi bütün dünyaya. Boko Haram adlı örgüt, Nijerya'nın kuzeydoğusunda en az iki bin kişiyi vahşice katlederek öldürdü. Hemen arkasından Kamerun'un kuzeyindeki köylere de saldırarak, en az 100 kişiyi daha katletti. Nijerya halkı, yoksulluk ve ağır sömürünün yanı sıra, bir de Boko Haram gericiliği ve vahşeti ile boğuşmak zorunda kalıyor.

Boko Haram, 2002 yılında kurulan El Kaide kökenli radikal islamcı bir çete. İsmi "**Batı tarzı eğitim haram**" anlamına geliyor. Nijerya, Afrikanın en büyük petrol üreten ülkesi; ancak kitleler büyük bir yoksulluk içinde yaşıyor. Devletin her kademesinde yolsuzluk ve gelir dağılımındaki adaletsizlik had safhadayken, özellikle Müslümanların yoğun olarak bulunduğu Kuzey eyaletleri eğitimsizliğe ve sefaletle mahkum edilmiş durumda. **Boko Haram, kitlelerin bu çaresizliğini kullanarak büyüdü. Yoksul ailelere yiyecek yardımı yaptı, çocuklara camilerde bedava eğitim verdi; bu eğitimle şeriatı güçlendirirken, yoksulluk yardımıyla örgütlülüğünü yaygınlaştırdı.** Ve kısa sürede ciddi bir güce ulaştı.

Boko Haram, diğer Kaideci örgütlerle de ilişkiler içinde. Afganistan Talibanı ile doğrudan bağı var. El Kaide'nin Kuzey Afrika kolu olarak bilinen AQMI ve Asaru örgütleriyle işbirliği yapıyor ve militanlarını AQMI'nin kamplarında eğitiyor. 2013 başlarında Fransa Mali'yi bombalamaya başladığında, oradaki Kaidecilerin bir kısmının Nijerya'ya geçtiği de düşünülüyor. Keza Somali'deki Kaideci Şebbab örgütüyle de ilişkisi var.

2009'dan itibaren Nijerya'da bir şeriat devleti kurmak üzere eylemlerini büyüttü. İlk hedefleri batılı eğitim gören Müslüman kız çocuklarıydı. Yani nüfusun yarısı Müslüman olan bir ülkede, öncelikle Müslüman halkını hedef aldı.

Ve asıl olarak da Müslüman kız çocuklarını... Kız çocuklarını, şeriata uygun davranmamaları ya da okula gitmeleri gibi gerekçelerle kaçırıyor, sonra onları şer'i giyim içinde kuran okurken gösteren videolar çekip yayınlıyorlar. Ve bu kızların bir kısmını köle olarak satıyor, bir kısmını ise zorla evlendiriyorlar.

Bir başka hedefleri, Müslüman din adamları. Yaptıkları terör eylemlerini eleştiren din adamlarını özel olarak hedef alıyor ve öldürüyorlar. Keza kızlarını okula gönderen aileler de "katli vacip" görülenler arasında.

Güçlendikçe, saldırıları da genişledi. Kiliseler, asker ve polis noktaları, karakollar hedef haline geldi. Polis merkezlerine sayısız saldırı düzenlediler. Başkent Abuja'daki BM binası ve Federal Polis Merkezi gibi yüksek güvenli alanlara bile saldırılar gerçekleştirdiler. Karakollardan aldıkları silah ve üniformaları kamuflaj için kullanıyorlar. Banka soygunları da, onlar için önemli bir finans kaynağı.

2014'ten itibaren, uyguladıkları terörün hem şiddeti arttı, hem de "kör terör"e dönüştü. 8 Ocak günü, iki binden fazla

Nijerya'da Boko Haram vahşeti

kişinin katledilmesinde olduğu gibi. Örgütün saldırılarından dolayı yüzbinlerce kişi köyünü bırakarak göç etti. **Bugün Nijerya'nın kuzeyinde 12 kenti kontrol altında tutuyor ve şeriatla yönetiyor.** Elbette bununla yetinmiyor ve bütün Nijerya ile Kamerun'u ele geçirmek istiyor.

Nijerya'nın güney bölgeleri, kuzeyine göre daha zengin; üstelik petrol yatakları da burada. Ancak Müslümanlar kuzeye sürülmüş durumda, **güney bölgelerde Hristiyanların ağırlığı var. Ülkenin bütün zenginliğini sağlayan petrol yatakları da burada. Boko Haram, öncelikle bu petrol yataklarına hakim olmak istiyor.**

Nijerya'da kanlı sömürünün tarihi

İlk yerleşimlerin tarihi oldukça eski olan topraklarda kurulu Nijerya devleti. Portekiz ve İngiliz köle tacirleri tarafından sömürgeleştirilmesi 15. yy'a dayanıyor. Atlantik kıyısında, deniz kenarında olması, köle ticareti için merkez ülkeye dönüşmesine neden olmuş. **Köle gemileri Nijerya limanlarında bekler, köle avcıları Afrika'nın derinliklerine dalar. 350 yıl kadar süren köle ticareti döneminde 20 milyona yakın Nijeryalı da topraklarından koparılıp başka kıtalara taşınan esirler arasındadır.**

19. yy'dan itibaren İngiltere sömürgesidir. Bu tarih sömürgecilğe ve işgale karşı direnişlerle doludur; ancak yerli halkın bilinç ve yaşam düzeyi, bu direnişleri başarıya ulaştırmaya yetmemiştir. İki büyük emperyalist paylaşım savaşı dönemi, bütün dünyada ulusal kurtuluş savaşlarını yükseltirken, Nijerya'da bu dalgayla katılmış, ancak bağımsızlığını kazanmak için 1960 yılına kadar beklemek zorunda kalmıştır.

Resmi olarak sömürgeciliğin bitmesi, emperyalist sömürünün bitmesi anlamına gelmiyor elbette. **1960 yılında bağımsızlık, 1963 yılında**

cumhuriyet ilan etmelerinin ardından, Nijerya sürekli emperyalistler tarafından kışkırtılan iç kargaşaların, çatışmaların zemini oldu. 1967 yılında başlayan iç savaş, 30 aydan fazla sürmüş ve en kanlı ve korkunç savaşlarından biri olarak tarihine kazınmıştı.

1970 yılından itibaren Nijerya'da petrol yataklarının bulunması, emperyalistlerin buraya daha fazla çöreklenmesine neden oldu. Zengin petrol ve doğalgaz kaynaklarının ihracatından elde edilen gelirler yöneticileri zenginleştirirken, kitlelerin yoksulluğu ve yoksunluğu arttı. Üstüste askeri darbeler ve askeri yönetimler, 1992 yılına kadar sürdü. Yaklaşık 170 milyon olduğu tahmin edilen nüfusuyla Afrika'nın en kalabalık ülkesi olan Nijerya'da, bu nüfusun önemli bir bölümü hala köylerde en ilkel koşullarda ve kabileler halinde yaşamaktadır. Ve bütün petrol zenginliğine rağmen, okuma-yazma oranının yüzde 50'de kaldığı, gelir dağılımının en adaletsiz olduğu ülkeler arasındadır. Büyük bir demir-çelik endüstrisine ve geniş bir inşaat sektörüne sahip olmasına rağmen, ekonominin ağırlığını petrol ihracatı oluşturduğu için sanayi fazla gelişmemiş, halkın en önemli geçim kaynağı tarım olarak şekillenmiştir.

Tarihi İngiliz sömürgesi olarak şekillenmiş olan Nijerya'da, son yıllarda Çin hegemonyası giderek artmaktadır. **2006 yılında Çin Nijerya petrolünün yüzde 45'ini aldı ve başka petrol yatakları için de anlaşmalar yaptı. Özellikle yeni petrol arama, çıkarma ve işletme haklarını alan Çin, harap olan altyapısını kurması için 4 milyar dolar ile birlikte kendi teknolojisini ve uzmanlarını Nijerya'ya gönderdi.** Yol, tren hatları ve havaalanı inşa etti. Nijerya-Laos demiryollarını inşa ederek Afrika kıtası için son derece önemli bir ulaşım hattı oluşturmaya girişti. Elde ettiği devasa imtiyaz karşısında Çin de Nijerya'da altyapının gelişmesine önayak oldu.

Bugün Nijerya devleti, Boko Haram'a karşı mücadele etmek üzere Çad ve Nijer ile birlikte bir askeri birlik oluşturmuş durumda. Keza ABD, 2013 yılında örgütü "tehlikeli terörist örgütler" listesine aldı ve liderinin başına yüksek miktarda ödül koydu. Ancak bunun göstermelik olduğunu söylemek yanlış değil. **Boko Haram'ın güçlenmesi, ülkede Çin etkisinin artmasıyla paralel ilerliyor.**

Ürdünlü pilotun İŞİD tarafından yakılarak öldürülmesini, bütün dünya dehşetle izledi. Vahşetin bu kadarını kimse tahmin etmiyordu. Öyle ya, kafaların kesilmesi görüntülerine bile alışılmıştı. Ürdün yönetimi intikamın kesinlikle alınacağını ilan etti.

Daha birkaç gün öncesinde, iki Japon esirini kafalarını keserek katletmişti İŞİD’li çeteler. Japonya başbakanı, kameraların önünde ağlayarak intikam yemini etmişti.

Ve 7 Ocak günü de Fransa... Charlie Hebdo katliamının ardından, Fransız devlet yetkilileri bu katliamın hesabının mutlaka sorulacağını, katillerin cezalandırılacağını söylediler. Zaten Hollande, “Suriye’ye daha önce müdahale etmediğimiz için pişmanım” da demişti. Charlie Hebdo katliamına yönelik tepkileri, kendi belirlediği sınırlara hapsetmek için devletin bütün gücünü de kullandı.

Dört bir yandan savaş çığırkanlığı

yükseliyor yeniden. İŞİD’e karşı intikam yeminleri ediliyor. Ve kitlelerden savaşa destek vermesi isteniyor. İŞİD’in vahşeti öylesine büyük bir öfke yaratıyor ki, “İŞİD’i yoketmek için” girişilecek bir savaşı, kitlelerin hemen destekleyeceği düşünülüyor.

Oysa, bugün “mağdur” görünmeye çalışarak savaş çığırkanlığını artıran ülkelerin çoğu, İŞİD’i besleyen, destekleyen ülkeler. İŞİD birden bire ortaya çıkmadı; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Suriye’ye dönük sistemli ve ısrarlı savaş politikalarının bir sonucu olarak bu güce ulaştı. Savaşın nesnel bir sonucu olarak kendiliğinden de değil, doğrudan emperyalist destek aldılar; eğitimden lojistiğe hem maddi hem de siyasi destekle büyüdüler. Ve başta ABD olmak üzere, “batılı” emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda, kimi zaman Esad’a, kimi zaman Kobane’ye, kimi

zaman Irak’ın Şii yönetimine karşı savaştılar.

Başlangıçta kitleler üzerinde yarattıkları dehşet ile, planlandığı gibi ilerlediler, hedeflenen alanlara hızla ve kolayca girdiler. Ancak Kobane direnişi, İŞİD’in “yenilmezlik” mitini yerle bir etti, kitlelerin gözündeki “İŞİD dehşeti”ni öfkeye ve nefrete dönüştürdü. Üstelik bu arada, ABD artık Esad’ın yenilmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Esad’ın sakin ama kararlı ve istikrarlı bir biçimde bulunduğu alanı savunmaya devam etmesi, saldırıların şiddetine rağmen yenilmek bir yana siyasal gücünü artırdı. Ve kitlelerde, İŞİD vahşetini büyüten ABD’ye karşı Suriye’nin-Esad’ın haklılığı fikri güçlendi.

İşte bu koşullarda, emperyalist ülkelerin, Suriye savaşında yeni bir hamle için bir gerekçeye ihtiyaç vardı. Fransa’daki gerici katliam ve İŞİD’in son infazları, emperyalistlere bu gerekçeyi veriyor. İlk elde, Ürdün, Japonya ve Fransa, Suriye savaşına müdahil olmak için harekete geçmiş durumdalar. Ancak Ortadoğu’da 2003 yılından bu yana emperyalistlerin yürüttüğü vahşi savaş, kitlelerin savaş karşıtlığını güçlendirmiş durumda. Şimdi bu savaş karşıtlığını zayıflatmak, kitleleri savaşın destekçisi haline getirebilmek için İŞİD vahşeti kullanılıyor. **Bu oyunu bozmanın yolu, kitlelerin öfkesini, savaşın asıl sorumlusu emperyalistlere yöneltmekten geçiyor.**

Sorun Yayınları Sahibi Sırrı Öztürk, 27 Ocak 2015’de hayatını kaybetti. Türkiye devrimci hareketinin emektar yöneticilerinden

biriydi Sırrı Öztürk. 1932’de Erzurum-Aşkale’de doğmuştu. 1962 yılında TİP’e üye oldu, Yalova ilçe yöneticiliği ve Kocaeli il sekreterliği görevleri ile başladı siyasi yaşamına. Sonrasında, 60 yıla yaklaşan siyasi yaşamı boyunca, en çok önem verdiği konu işçi sınıfının örgütlenmesi oldu. Bu yüzden, doğrudan sınıf içinde çalışma yürüteceği alanlarda yer aldı. 1963 yılında Türkfabrikası fabrikasında, Türkiye Maden-iş baştemsilcisiydi. 1965-69 yılları arasında Türkiye Maden-iş Sendikası Genel Yönetim Kurulu’nda görev yaptı. 16 Şubat 1969’daki Kanlı Pazar olayında aktif olarak yer aldı ve ölümden döndü. Görkemli 15-16 Haziran 1970 direnişinin örgütleyicilerinden biriydi ve bu nedenle tutuklandı, 1971’den 1975’e kadar hapis yattı. 1975 yılından bugüne yayıncılık yaşamında sayısız kereler yargılandı, tutuklandı, yayınladığı eserlerden dolayı aylarca hapis yattı.

Mütevazı, emektar bir insan olarak ilişki kurdu dostlarıyla. Bürokrat önderlerden değildi; bürosuna gelen herkesle yakından ilgilenirdi. Gençlerin toyluklarından kaynaklanan sivriliklerini kimi zaman hoşgörülle, kimi zaman ince bir mizahla geçirir, salt bununla bile bir etki yaratırdı. Bütün sorunlar üzerine konuşur, söylenen her bir söze büyük önem verirdi.

2009 yılından bugüne kanser tedavisi görüyordu; kanser her geçen gün ilerledi, vücudunu dört bir koldan sardı. Ama ne ilerleyen yaşı, ne giderek ağırlaşan hastalığı onu durduramadı. O siyasetin içinde nefes alabiliyordu, nefes aldığı sürece siyaset yapmayı sürdürdü. Haftanın 6 (bazen 7) günü, sabah 8.30’da açtı yayınevini, akşam saat 16’da kapattı. Yayınevine gelen misafirlerine çay-kahve ikramını kendisi yapardı; bu mutlak uyulması zorunlu bir kuraldı hem misafirleri hem de kendisi için. “İzin verin de evsahipliğimi yapayım” diye durdururdu yardım tekliflerini. 83 yaşının yorgunluğuna,

Sırrı Öztürk yaşamını yitirdi

kanserin zorlu yüküne rağmen, bu düzenini bozmadı. Ta ki, son bir ayda hastaneye kaldırılınca ya kadar.

Tedavi sürecini hep çok güçlü karşılamıştı. Öyle ki, kanser tedavisi için gittiği doktorları bile etkiliyor, onların yaşamına dokunuyor, değiştirmeye uğraşıyordu. Bu yaşta, yaşama böylesine bağlı, aklı bu kadar dinç bir insanla kurulan ilişki, doktorlar için bile farklı-şaşırtıcı bir etki yaratıyordu.

Son 6 aydır tedaviyi kesmişti doktorlar. Artık tıbbın yapabileceği bir şey kalmamıştı. “Doğanın hükmünü yerine getirmesini bekliyorlar” diyordu büyük bir olgunluk ve soğukkanlılıkla. Ve kalan süresinde, yarım kaldığını düşündüğü görevlerini tamamlamaya, yaşamının en önemli hedefi olan “birlik” çalışmalarını yürütmeye çalışıyordu.

Son günleri, hastanede makineye bağlı olarak geçti. Ziyaretine gelenlere vasiyetini anlattı büyük bir rahatlık içinde. Gazi mezarlığına gömülmek, Gazi halkının coşkusunu, Gazi şehitlerinin devrimci ruhunu soluyarak toprağa karışmak istiyordu. 27 Ocak’ta son nefesini verdi.

28 Ocak günü düzenlenen cenaze törenine, tam da istediği gibi, devrimci yapılar katılmıştı. Saat 15’te Gazi Cemevinin önünde toplanan kitle, kortej oluşturarak Gazi mezarlığına kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. Cenazesini, yine vasiyet ettiği gibi devrimci kurumların temsilcileri taşıdı. Mezarlıkta toprağa verildikten, onun söylemiyle “doğaya teslim edildikten” sonra saygı duruşu yapıldı. Oğlu ve yoldaşı Mutlu Öztürk yaptığı konuşmada, babasının en büyük uğraşının komünistlerin birliği olduğunu ve son nefesine kadar bunun için çalıştığını vurguladı. Ardından Öztürk’ün kısa özgeçmişini kitleye okudu. Törene, Proleter Devrimci Duruş, Kaldıraç, ESP, Mücadele Birliği, DHF, Halk Cephesi, SDP, YDİ Çağrı, EHP katıldı.

Son ana kadar yüreği devrim inancıyla dolu bir devrim emektarı yaşamını yitirdi. Dostlarının ve yoldaşlarının başı sağolsun.

*“İspanya’da bir ağaç varsa kana bulanmış
özgürlüğün ağacıdır!
Kalmışsa İspanya’da tek ağız
Özgürlüğü haykırır!”*

Paul Eluard

Bir yüzü Afrika’ya, diğeri Avrupa’ya bakan bir Akdeniz ülkesidir İspanya... Büyüleyici ritimleriyle flamenko dansları, nefes kesen dövüşleriyle arenaları, “zil, şal ve gül” ülkesi... Baskıların, Katalonların, Arapların, Emevilerin kaynaşması, halkların kültür harmanı...

Bir de gerçek yüzü var İspanya’nın. **Katalonya**, gündeliği birkaç ekmek demek olan maden işçilerinin yatağıdır. **Endülüs**, milyonlarca aç ve topraksız köylünün yeridir. Ve **Guernica**... Tekellerin, toprak sahiplerinin ve onların temsilcisi diktatörlerin yarattığı sefalet ve katliam tablosudur. Ve elbette diz çökmeyenlerin yeridir. Tam da bu yüzden İspanya demek “No Pasaran” demektir!

1930’lu yıllar... İkinci emperyalist paylaşım savaşının hemen öncesi, İtalya’da Mussolini, Almanya’da Hitler iktidardadır. Balkan ülkelerinde faşist rejimler işbaşındadır. İspanya’da ise, 1931 yılında Cumhuriyetçiler hükümete gelirler. Ancak uluslararası planda güç kazanan faşizmin cesaretlendirici etkisiyle içte de faşist terör gittikçe tırmanır. İspanya’yı Hitler Almanya’sı, Mussolini İtalyası yapmaktır amaçları.

Buna ilk tepki, **Asturias** maden işçilerinden gelir. Ve **1920’lerde kurulan, köklü bir geçmişe sahip İspanya Komünist Partisi (İKP) harekete geçer. İçlerinde sol cumhuriyetçilerin de olduğu “Halk Cephesi” komünistlerin önderliğinde oluşturulur.** 1936’daki seçimlerde, gerici ve faşistlerin 132 sandalyesine karşılık 267 sandalye ile seçimleri kazanırlar. Hükümet, dışarıdan komünistlerin desteği ile sol cumhuriyetçiler tarafından kurulur. Böylece egemenlerin planları tuzla buz olur ve İspanya artık kara listededir.

Başta ABD olmak üzere emperyalistler, faşistlerin sırtını sıvazlamaktadır ve bir darbe hazırlığı içindedirler. İkinci emperyalist savaşın “ilk provası”, adeta bir laboratuvarı olur İspanya...

“Altedilemez aydınlığı umudun”

16-17 Temmuz 1936 akşamı, radyolardan sıradan bir cümle geçer: *“Hava bütün İspanya’da bulutsuz...”*

Fakat bu, gerçekte sıradan bir cümle değildir; faşist ayaklanmanın işareti olan bir şifredir. Bu şifrenin ardından Francocular, Fas’ı ve Adalar’ı bir günde ele geçirirler ve İspanya’ya doğru yürümeye başlarlar.

Buna karşılık o güne kadar tüm uyarılara rağmen tedbir almayan hükümet, “silah, silah” diye sokakları inleyen kitleleri görmezden gelir, geç davranır. İtalya, Almanya ve Portekiz on binlerce askerini, en modern savaş araçlarını faşistlerin hizmetine sunar;

“Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir”

NO PASARAN!

ABD, Franco’ya destek kredileri ve petrolünü akıtır. Fransa, sözde cumhuriyet yanlısı görünür, ama sınırlarını kapatarak gönüllülerin ve yardımların geçmesini engeller. Sözün kısası;

dünya kapitalistleri, direnen İspanya ve onun yoldaşlarına karşı ittifak halindeydiler.

İspanya işçi ve köylüleri, kapılarına dayanan faşistlere “buyrun içeri girin” diyemezlerdi, onun sözde gücüne, yaratmaya çalıştığı korku ve panik havasına tek bir taş atmadan teslim olamazlardı. Çünkü onlar kendi güçlerinin farkındaydılar. Biliyorlardı, en büyük güç yürekte ve bilinçte saklıydı. Ve beklemenin kahredici, tüketici hastalığını aşır, harekete geçmekteydi mesele. Ekmek bıçaklarıyla, sapanlarla, kızgın yağlarla, koçbaşları ile savaşan kendileriydi. Hücuma kalkmak yabancı değildi onlara. Yiğit direnişleriyle **Asturias** madencileri, **Barcelona**’nın grevcileri, **Saragosa**’nın militan işçileri, toprak işgallerinin usanmaz köylüleri... biliyorlardı bu işi.

Radyoda yankılanan bir kadın komünistin, La Pasionaria’nın sesi, bilmeleri gereken şeyi söylüyordu: **“DİZ ÇÖKÜP YAŞAMAKTANSA AYAKTA ÖLMEK YEĞDİR. NO PASARAN!”**

Ölmenin yaşatmak gibi bir anlamı olduğuna inanlar, geçit vermeyeceklerdi faşizme. **“No Pasaran”, onurun, insanlığın, yaşamının sloganı olmuştu artık;** sahip çıkılacaktı. İspanya işçi ve köylüleri, direnişi seçmişlerdi. *“Biz tutsak edilmeden önce, nehirler denizi kızıla boyayacak kadar çok soylu kanla akacaktır”* diyordu bir Bask türküsü. Bir başka türküyü şöyle sesleniyordu: *“Faşizm çiğner ya şimdi yurdu / and içtim halkım / özgür kalacak Euzcadi / yurdunu seven kişiler var hala / ölümü yeğ tutan onursuz bir yaşama...”*

İspanya geçit vermiyordu. Öyle bir direnişti ki bu, her aşamasında kitlelerin neleri başarabileceğini ve yaratabileceğini çok çarpıcı bir şekilde gösteriyordu. *“Korkak birinin karısı olmaktansa, kahraman bir dul olurum”* diyen ev kadınlarıydılar mesela. *“Faşist hakarete uğramak, bacağımı kaybetmekten çok daha acı veriyor”* diyen yaşlı köylülerdi. Direnmek için çok özel nedenleri olması gerekmiyordu. **Kapılarına dayanan felaket, hepsinin ortak umudunu boğmaya uzanmış faşizmin elleriydi. Buna karşı savaşmak dışında başka seçenekleri yoktu.**

Savaşılmalıydı, ama nasıl? İspanyollar her köşeyi

direniş mevsisine çevirdiler. Birçok kent ve bölge bir faşistlerin, bir halk ordusunun eline geçiriyordu. **Faşistlerin “Arriba Espana” sloganına karşılık, “Salud” bir zafer çılgılığıydı onlar için.** Yiğit ve gözüpek dövüşüyordu kitleler. Fabrikalar, atölyeler işlemez hale geliyor, cephe gerisindeki ekonomi felç ediliyordu. Ama **savaşın vazgeçilmez koşulu olan disiplin, plan ve düzenden yoksunluk, ne kadar cesur da olsa kitleleri güçten düşürüyordu. Merkezi bir hareket tarzından uzaktılar. Her siper kendi başına dövüşüyor, kendi başına yer değiştiriyordu. İspanya’da belli bir güce sahip anarşistlerin yarattığı bir durumdu bu. “Biz anarşistler olarak düzenli bir ordunun kurulmasına karşıyız” diyorlardı. “Disiplin, kişiliği inkar eden, onu olumsuz yönde etkileyen bir faktördür, bu yüzden disipline de karşıyız!”** Cephelelerde propaganda ettikleri buydu!

İspanya iç savaşına verdikleri zarar, kuşkusuz onların ‘en güçlü oldukları yerde’ aynı zamanda gerçek yüzlerini de açığa çıkarıyordu. Çok küçük bir kısmı, sonuna kadar direnişi seçmişti. Ama bu, verdikleri zararı hafifletmiyordu. **Troçkistler de farklı değillerdi. Onların Sovyetler Birliği ve İspanya Komünist Partisi’ne olan düşmanlıkları öylesine büyüktü ki, ordu saflarını bozguna uğratacak, cephe gerisinde karışıklık çıkaracak sabotajlar bile yaptılar.**

Komünist Partisi ise, savaşın başından beri en geniş kesimleri içine alacak, düzenli bir halk ordusu kurulması için uğraşıyordu. “Beşinci Alay” bu ihtiyaçtan doğdu. İspanya’da “Beşinci Alay” saflarında olmak, ayrı bir gurur kaynağıydı. *“Herkesten önce ilerleyen, herkesten sonra çekilen”* yiğit komünist gençler; ne yaptıklarını ve nasıl yapacaklarını bilen tutarlı anti-faşistlerdi onlar. *“Şafağın yüreğinden savaş alanına güneşi sürükleyenler”*di. Onlar adına çok türküyü yakıldı, kahramanlıkları, ‘acıdan gül yaratan usta eller’e ilham kaynağı oldu. Savaşı zafere kilitlemek için yaptıkları her şey, örgütlülük, disiplin ve cesaret aşıliyordu. Beşinci Alay’ın çıkardığı, “Popüler Milita” gazetesi, 75 bini bulan tirajıyla, her mevziye esin kaynağı oluyordu. Günlük olayları çizelgelerle belirten bültenler, siperlerde yerlerini her gün alıyordu. Bir sağlık merkezi ve karargah binası kurulmuştu. Milis kuvvetlerinin el bombalarını ve zırhlı araçlarını sağlayacak olan bir savaş endüstrisinin de temelleri atılmıştı. Silah tamir atölyeleri, modern hastaneler, dinlenme evleri, sanatoryumlar, asker çocukları için yetimhaneler ve yüzlerce kadının çalıştığı di-kiş yurtları açılmıştı. Beşinci Alay, topçu ve piyade yetiştiren askeri eğitim kursları da açtı. Savaşa katılan ilk tankçılar ve havacılar, hep bu Alay’ın saflarında yetişti. Komünistlerin eli değince, böyle yürütülüyordu savaş...

“İnsanlık kendine yardım et!”

İspanya yalnız değildi. Hele Madrid hiç değildi. En başta Sovyetler Birliği gibi bir dostları vardı. Kilometrelerce uzaktaki sosyalist ülke ile yürekten

bir bağ kuran **Madrid halkının balkonlarını ve sokaklarını, Lenin-Stalin portreleri süslüyordu.** Sovyetler Birliği, sade ve dolambaçsız bir yoldan İspanya'nın yardımına koşmuştu. **İspanya limanlarına silah taşıyan Sovyet gemilerinde, tereyağı, un, şeker ve pamuk da vardı. Bir de uçak, tank, top, makinalı tüfek, askeri uzman ve teknisyenler...** Sovyet disipliniyle eğitilmiş tankçılar ve pilotlar, Madrid'i nasıl koruyorsa; Moskova tekstil fabrikasının kadın işçileri de İspanyol kadınlarına ve çocuklarına yiyecek, giyecek ve ilaç yolluyorlardı. **Bir de şileplerle silah yollayan Meksika'nın dostluğu anılmaya değerdi İspanya halkı için... Ve elbette kendi hükümetlerine aldırmandan İspanya'ya yardıma koşan dünya proletaryasının...**

Komintern'in uluslararası dayanışmayı örgütleme çabası çabuk yankı buldu. Birçok yerde dayanışma dernekleri kuruldu, gösteriler yapıldı. **Herhangi bir ülkenin silah fabrikasında İspanya'nın tepesine yağacak bombalar 'arızalı' çıkıyordu örneğin.** Bombalar

düşükleri yerde patlamıyor ve içinden, "bunun gibi birçoğu daha patlamayacak, selamlar... silah fabrikası işçileri" gibi notlar çıkıyordu. **Ülkelerin komünist partileri, kendi halklarını harekete geçiriyor, İspanya'da savaşmak için en gözü pek savaşçıları yolluyorlardı.** Aydınlar, yazarlar, sanatçılar, Romain Rolland'ın unutulmaz sözleriyle sesleniyorlardı. *"İnsanlık! Size sesleniyorum. İspanya'ya yardım edin. Kendinize yardım edin! Bugün sessiz kalırsanız, değer verdiğiniz her şey yarın mahvolacaktır!"* Ve onlar, en güzel eserlerinin ilerici insanlığın davası demek olan İspanya direnişinin ön saflarında dövüşürken oluşturdular. Çünkü, 'tarafsızlık', bir aydın erdemi değildi gözlerinde, olsa olsa utanılacak bir işbirliği idi.

Faşistler Madrid Kapılarında

"Bir gövdedir İspanya / ve bağrında sakın sakın çarpan / koca bir yürektir Madrid. / Ağlayın analar, gitti çocuklarınız / göçtü evleriniz / ama çarpıyor hala yürek, / Madrid gece yanar, kanar gündüz / ama dimdik ayakta."

Evet, İspanya'nın kalbidir Madrid. Ve onlar, *"Madrid'i kurtarmakla bütün İspanya'yı kurtarmış olacağız"* diye haykırıyorlardı. Faşistler Madrid kapılarında daydılar çünkü. Beşinci Alay hemen çağrısını yaptı; *"Her ev bir müstahkem mevkii, her sokak bir siper, her mahalle çelikten bir duvar olmalıdır, No Pasaran!"* İlk saldırı geldiğinde Madridliler göğüs göğüse karşıladılar onu. Kurşun yoksa taş, tüfek yoksa sopa vardı. Barikatlar mı, ölen ilk savaşçıların gövdelerinden oluşacaktı o da. Kazmayla, yabayla, orakla, bıçakla, belki atadan kalma paslı tüfekle... direniyordu Madridliler. İlk saldırı püskürtüldü.

Madrid, ikincisi için tetikte! Yumruklar sıkılı, kulaklar kırıste, pusuya yatmış hepsi. Saatler geçiyor, gerilim dayanılmaz hale geliyor. Havada ağır bir sessizlik. Birden demir ökçeli çizmelerin kaldırım taşlarındaki

ritmik sesleri kaplıyor ortalığı. Duyanlar fısıldaşılıyor, *"Omuzlarındaki süngülerle, dimdik yürüyen bu adamlar da kim?"* Sonra, birden bire dünyanın her tarafından nasırlı ellerin aynı sevecen tempoyla dinlediği marşın ortak nağmeleri yükseliyor. Madrid halkı ürperiyor. Bunlar onlar, bunlar onlar işte... *"Bir koridor gibi çın çın öten daracık sokaktan*

ayaklarını vura vura uluslararası birlikler geçiyordu. Kimler yoktu ki aralarında. Uzun saçlı aydınlar, inatçı komünistler, Nietzsche bıyıklarıyla yaşlı, Sovyet filmlerindeki jönleri andıran yüzleriyle genç Polonyalılar, kafası tıraşlı Almanlar, Cezayirli, bunların arasına yanlışlıkla karışmış İspanyol denebilecek İtalyanlar, kimselere benzemeyen İngilizler, Maurice Thorez'e ya da Maurice Chevalire'ye benzeyen Fransızlar, her ulustan herkes hepsi de çelikleşmiş, hem de hayır, Madridli gençlerin talim hevesiyle değil, vaktiyle birbirleriyle yaptıkları savaşın, içinde bulundukları ordunun anısıyla çelikleşmiş, dimdik. Kışlarına yaklaşıyorlardı ya, birden marş söylemeye başladılar. Ve yeryüzünde ilk defa olarak savaş düzeninde yürüyen her ulustan karmakarışık bir sürü adam Enternasyonal'i hep bir ağızdan söylediler." (Andre Malraux-Umut sf. 319)

Madrid halkı, kendileri gibi savaşmaya ve ölmeye gelmiş bu adamları kucaklamak için koştu sokaklara. Tehlikeler, tehditler, kuşatma, hepsini unutmuşlardı. Enternasyonal ve silahlar eşliğinde hiç bitmeyecek bir kucaklaşmaydı bu. Uluslararası Birlikler'in savaşçıları sesleniyordu İspanya işçi ve köylülerine: *"Ülkemiz çok uzaklarda. Ama bizim yerimiz burada, sizin yanınızda. Size özgürlüğünüzü kazandırmak için çarpışıyoruz!"* İspanya işçi ve köylüleri cevaplıyor bu sesi: *"Halk aynı kökten fışkırır, aynı düştün. Geldiniz işte, gösterişsiz, adsız, yalın, gerçek: Geldiniz. Savunmaya and içtiğiniz evlerin içini bile görmediniz. Sizi şimdi örten toprağı tutkuyla sevdiniz. Göğüs gerdiniz ölümcül kurşunlara. Kalın burada sonsuzca. Ağaçlarımızın, ovalarımızın sevgili konukları..."*

Evlerini, sevdiklerini, çocuklarını bırakıp, *"şimdi vatan Madrid önlerindedir"* deyip de gelmişlerdi İspanya'ya. Kimi kolunu, kimi bacağını, kimi kendi gövdesini bırakacaktı burada. Ama 'evrensel kardeşliğe' adanmış yürekleri çarpacaktı hep. Çarpacaktı örneğin bir Balkan ülkesinin yeraltı nehirlerinde;

Amerika'nın bir işçi grevinde; bir toplama kampının direniş mevzisinde... Yeryüzü, böyle bir manzaraya, her dilden Enternasyonal'in söylenişine bir daha ne zaman tanıklık eder hiçbiri bilmiyordu. Ama bildikleri şey, onu göremeden, hem de daha savaşın ilk saatinde ölebilecekleriydi. Yine de çok güzeldi böyle bir kardeşleşmenin kucağında ölmek. Birbirlerinin dillerinden bile anlamazlardı oysa. *"Nasılsın, bekleyenin var mı?"* diyemezlerdi örneğin. Ya da sıradan bir iki sohbet... Ama **direniş mevsizlerinde, siperlerinde hangi dilden verilirse verilsin, hücum komutu anlaşılmaz değildi onlar için. Polonyalılar Fransızlarla, Almanlar Amerikalılarla aynı anda ayağa kalkıp yürüyebilirlerdi faşistlerin üzerine...** Ya da "kara tavuk" sesi çıkararak siperden sipere anlaşabiliirdi, bu güle oynaya savaşan adamlar. **Devrimcilik adına yaratılan tüm değerler onlarlaydı, Thaelmann taburu demişlerdi mesela taburlarına. Ekim, Dimitrov, Zafer, Paris Komünü, Garibaldi... taburu ya da.**

Tam 4 ay direndi Madrid. Bu 4 ay, bu sayfalara asla sığmayacak kahramanlık ve aynı oranda sadelik öyküleriyle doludur. **4 ayın sonunda Madrid'e giremeyeceğinin anlayan faşistler, adım adım kuşatmaya başladılar Madrid'i. İşte Guernica bu sırada yaratıldı.**

Guernica, Bask bölgesinde 7 bin nüfuslu bir şehirdir. Hitler'in uçakları kenti bombaladığında, 7 binden 2 bini ölür, 9 yüzü yaralanır. Çocuklar ağaçlara, topraklara, masalara, kuşlar solucanlara karışır o gün. **Yerle bir edilir Guernica. Faşistler Bask'a girerler. İnsan ölümlerine basa basa...**

Cumhuriyet, önemli mevsizler kaybetmeye devam etti. Tüm gerici partilerin lideri durumuna gelen Franco, savaşın başında ilan ettiği Burges cuntasını hükümete dönüştürdü. '38 yılı, İspanya'da faşist iktidarı sağlamlaştırma yılı oldu. Bu arada, **Fransa ve İngiltere hükümetleri, Hitler'le "Münih Antlaşması"nı imzalayarak İspanya'daki tüm yabancıların çekilmesi kararını aldılar.** Bu, Uluslararası Tugay'ın gitmesi demekti. Yani 60 ülkeden 42 bin savaşçı, 20 binini İspanya topraklarına gömmüş bir gelecek ordusu ile uğrunda tereddütsüz ölüme gittikleri İspanya işçi ve köylüleri ayrılacaklardı... Ve aslında dünyanın başka başka yerlerinde soluk alan mücadelelerde tekrar tekrar buluşacaklardı. Ve bu buluşma sürdükçe hala; "No Pasaran" diyenler ölmeyecekti hiç...

Faşizm, Mayıs ayında girdi Madrid'e. Yenildi Madrid. Ama cesaretin, dayanışmanın, soğukkanlılığın arasında büyüyen umudu bugüne taşıdı. Hala da öğretmeye devam ediyor, diz çökmeyi değil, ayakta ölmeyi, korkup sinmeyi değil, No Pasaran diyebilme-yi... Bu yüzden aslında hiç yenilmedi İspanya.

*"İspanya bir kanlı güldür
göğsümüzde açılmış
İspanya arkadaşlığımız
ölümün karanlığında
İspanya arkadaşlığımız
aydınlığında altilmez umudun*

*....
İspanya gençliğimizde,
İspanya gençliğimizindir
İspanya alın yazımızdadır
hepimizin..."*

Nazım Hikmet

VARDIK VARIZ VAROLACAĞIZ!

Ülkenin sorunlarını ML bir bakışla çözümleyen, hedef açıklığına sahip bir bakış açısı; aynı zamanda sağlam yeraltı kuralları ile çalışan, donanımlı-disiplinli kadrolardan oluşan çelikten bir çekirdeği oluşturmaktı amaçları.

Kendilerinden önceki devrimcilerin yığıtlıklarını, cesaretlerini, cüretlerini kuşandılar; ama eksik bıraktıklarını tamamlama, hatalarını düzeltme çabasıyla birleştirerek... Geçmiş reddetmeden geleceğe uzanmak bunu gerektiriyordu çünkü. Onlara duydukları saygı ve anılarını yaşatma yemini, bu görevi layıkıyla yerine getirmelerini şart kılıyordu. Bu bilinç ve sorumlulukla sarıldılar görevlerine...

Ne sivil faşist cinayetler, ne sıkıyönetim terörü, ne de oportünist saldırılar önlerini kesebildi. Doğru bildikleri yoldan emin adımlarla yürüdüler. Proletaryanın yoğun olduğu şehirlerden başlayarak dalga dalga yayıldılar diğer bölgelere... “Orak-Çekiç”le çaldılar işçi ve emekçilerin kapılarını. Korsan gösterilerle çıktılar sokaklarına. Grev çadırlarında, barikat savaşlarında buluştular. Nöbet tuttular birlikte, çatıştılar faşistlerle kıran kırana. Böyle temizlediler semtleri, fabrikaları, okulları birer birer...

* * *

Az zamanda azımsanmayacak bir yol alınmıştı. Ama asıl fırtına Eylül’de gelecekti. Kimin ne kadar sağlam ve güçlü olduğu o zaman belli olacaktı. İhtilalci komünistler, diğer devrimciler gibi faşist cuntanın ayak seslerini duyuyor ve geleceklerini tespit ediyorlardı. Ama onlardan farklı olarak, sadece öngörü ve tespitle yetinmeyip ona uygun bir hazırlık ve donanım içine girdiler. O yüzden “gelecekleri varsa, görecekləri de var” diyerek karşıladılar faşist cuntayı.

Ne var ki, birçok “büyük” örgüt, bozguna uğrayan ordular gibi dağılmıştı kısa sürede. Onların içi kof bir büyüklük içinde olduklarını biliyorlardı, ama bu kadar hızlı bir çöküş beklemiyorlardı. Revizyonist-reformist önderler, sendikacılar, aydınlar, sıkıyönetim komutanlıkları önünde “teslim kuyruğu”na girerken, diğerleri de yurtdışında soluğu almıştı. Kitleler örgütsüz ve öndersiz kalıvermişti birdenbire. Bu kadar kolay zafer beklemeyen cunta da pervasızca terör estiriyordu üzerlerinde.

Bu kasvetli havayı dağıtmak, karanlığı parçalamak gerekiyordu. “Çivi çivi söker” dediler. “Hücum” a geçmeli ve faşizmin sanıldığı kadar güçlü olmadığını göstermeliydiler. Korku gibi cesaret de bulaşıcıydı. Büyük bir cüretle yaptılar planlarını ve işe koyuldular. Tam da eylem üzerindeyken karşı karşıya geldiler cuntanın askerleriyle. Tereddüt etmeden bastılar tetiğe...

Bu, cuntaya sıkılan “ilk kurşun”du! İlk direniş çağrısı, mücadele manifestosu... Arkası gecikmeden geldi. Sokakları, evleri, “granitten bir kale” yaptılar. Bulundukları hiçbir mevziyi direnişsiz terketmediler. Öldüler, yaralandılar, işkenceye alındılar...

Hiçbir şey bitmemişti daha... Yenileceklerse de bu dövüşerek olmalıydı. Geride kalanlara bir direniş mirası, öğ alma duygusu bırakmalıydı. Ölerək girdiler zulüm tufanına, gülerək girdiler... Ve en dayanılmazında tufanların adlarını bile söylemediler...

Şairin dediği gibi, bir ayrıntı tarlasında ‘bir tutam kır çiçeği’ oldular. Gören, duyan herkese umut aşılayan, mutluluk ve-

ren, “dövüşenler de var bu havalarda” dedirten...

Küçük ama çelikten, bolşevik bir müfrezeyle, nelerin başarılacağını dosta-düşmana gösterdiler. Devrime ve sosyalizme inançlarını hiçbir zaman kaybetmeden haykırdılar gururla tıpkı Spartaküsler gibi: “Sıkı durun! Kaçmadık, yenilmedik!”

* * *

“Ateş ve ruh, yürek ve can” dı her biri. Sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini, zafer özlemini temsil ediyorlardı. Bu uğurda ölseler de, “programları”nın yaşayacağına inançları tamdı. Onun için işkencehanelerde, zindanlarda, idamla yargılandıkları mahkemelerde, “ölümümüz devrime kan olacaktır” dediler “son sözleri” sorulduğunda...

Ortaya koydukları ML tespitler, yarattıkları yeraltı örgütü ve direniş çizgisi, sadece yükseliş döneminde değil, yenilgi ve geri çekilme döneminde de sınınmış ve alınının akıyla çıkmayı başarmıştı. Programlarına, örgütlerine, yoldaşlarına güvenleri daha da pekişmiş olarak ölümün üzerine yürüdüler. Geleceğe çok önemli bir miras bıraktıklarını ve bu mirasın üzerinden yükseleceklerini biliyorlardı.

Elbette kolay olmayacaktı bu. Yine saldırı sağanağı altında olacaklar ve ayaklarına çelmeler takılacaktı. Ama “her şeye rağmen” kavga sürecek ve yarattıkları gelenek kuşaktan kuşağa taşınacaktı. Programları ve örgütleri yaşayacak, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların kurtuluşunu sağlayacaktı.

* * *

Spartakist önderlerin ölümünün üzerinden tamı tamına 100 yıl geçti. Ama ne isimleri, ne mücadeleleri, ne programları unutuldu.

’79 Şubatında bu topraklarda Mustafa Suphilerden sonra komünist bir örgütü yaratan ihtilalci komünist önderlerin ölümü üzerinden de 30 yılı aşkın bir zaman geçti. Onların da isimleri, mücadeleleri, örgütleri unutulmadı.

Tasfiyeciliğin ve teslimiyetin kol gezdiği bir kesitte bile “yeniden doğdu”lar küllerinden... Köklerine, geleneklerine sıkıca sarılarak geleceği örmeye koyuldular bir kez daha... ’98 Şubat’ında programlarını yenileyerek bugüne taşıdılar ’79’u... Ve her Şubat’ta, bu geleneği yaşatma, hep ileriye götürme azmi ve kararlılığıyla daha sıkı sarıldılar görevlerine...

Biliyorlar ki, Spartakistler gibi ’79’da doğan “Şubat güneşi” de işçi ve emekçileri, ezilen halkları ısıtmaya, yol göstermeye devam edecek. Çünkü onların bir bayrak gibi göndere çektikleri “programları” tüm çarpıtmalara, kara çalmalara rağmen hala ışıltılı... Değil 5-10, üzerinden 100 yıl geçse de bilimsel temellere dayanan, mücadelesinin içinde pişen ve sınınan ilkelere, değerlere, asla yok olmazlar.

Rosa Lüksemburg’un söylediği gibi, “Vardım, varım, varolacağım!” Herşeye rağmen!...

Sıkı durun!

Kaçmadık, yenilmedik!

Çünkü Spartaküs, ateş ve ruh demektir!

Yürek ve can demektir!

Çünkü Spartaküs, zafer özlemini,

Sınıf bilinçli proletaryanın

Mücadele azmini ifade etmektedir...

Bunlar elde edildiği zaman

İster yaşayalım, ister yaşamayalım

Programımız yaşayacaktır!

Ve kurtulan halkların dünyasına

egemen olacaktır!

Her şeye rağmen!..

* * *

Bu sözler, 15 Ocak 1915’te katledilen Karl Liebkneht ve Rosa Lüksemburg’in ölmeden önce yazdıkları son yazıdan alınmıştır. Çok yakın bir zamanda öleceklerini biliyormuşçasına, adeta bir “vasiyet” gibi sözlerle seslenmişlerdir kitlelere...

Ama “vasiyet”lere özgü hüzünden eser yoktur! Son derece coşkulu, kendinden emin ve geleceğe umut dolu bir öngörü ve meydan okuyuş vardır. Yaşasalar da ölseler de programlarının yaşayacağına dair sarılsız bir güven içindedirler. Ama belki de en vurucu sözleri son satırda saklıdır.

Çünkü o “her şeye rağmen”in içinde, sadece karşı-devrimin zulmü, işkencesi, katliamı yok; ihanet, entrika, iftira, riyakarlık vb. dost yüzlü, dost gülücüklü düşmanlıklar da var. Yenilgiler, gerilemeler, güç yitimeler, hatta tek başına kalmalar da var. Ama bilirler ki, karanlığın en koyusunda bile ışığı görebilenler, umutlarını asla yitirmezler! O ışık, bilimsel kanıtlara dayanan “program”dadır; o program doğrultusunda inancını kaybetmeden mücadele eden insanlardadır.

* * *

’79’un Şubat’ında “programları”nı bir bayrak gibi göndere çeken ihtilalci komünistler de Spartaküs önderlerinin inancına sahiptiler. Türkiye işçi ve emekçilerin çektiği acılara son vermek, her başkaldırının kanla bastırılmasını durdurmak, mücadeleyi zafere taşımak için en gerekli olan şeyi; her şart altında ayakta kalmayı başaran bir örgütü yaratmak için yola çıktılar.

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

Amerikan emperyalizminin Türkiye kıyılarına asker çıkarmak istemesini, İstanbul ve Ankara'da öğrenciler protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eylemine ise, devlet destekli dinciler saldırdı. "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşandı. Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve şişlerle katledildiler.

ABD'nin 6. Filosu'nun protestosu ve ABD askerlerinin İstanbul'da denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemli bir yere sahiptir. Ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. Keza "Kanlı Pazar" da, karşı-devrimin provokasyonlarını bilmek açısından önemlidir. O günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüş ve her defasında "Kanlı Pazar"ı akla getirmiştir.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said İsyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma yaklaşık iki ay sürdü. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkardı, Türkiye'deki sol muhalefeti de baskı altına aldı. Şeyh Said ve beraberindekiler Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler. Şeyh Said isyanı, Kürt başkaldırıları içinde en önemlilerinden biridir.

Şubat ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

Ankara'da sivil faşistler tarafından katledildi.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler'de yapılan korsan gösteride devlet güçleriyle yaşanan çatışmada polislerce katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

☆ 17 Şubat 1600-

Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında kilişeye başkaldırısı yüzünden hakkında dava açıldı. Tüm işkencelere rağmen fikirlerinden caydırılmadı. Konuşarak halkı etkilememesi için ağzı bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Ama bilimsel ilerleme nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanların önemli bir simgesi oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş

Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 devrimci kuşağının önderlerinden Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de vurularak öldürüldü.

☆ 21 Şubat 1934- Cesar Sandino katledildi

Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci "Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi" (FSLN) adını bu önderinden almıştır. Sandino, Nikaragua'da bir halk kahramanı olarak kabul edilir.

☆ 24 Şubat 1848- Komünist Manifesto Yayınlandı

Marx ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini

13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

1960'lı yıllarda, Türkiye'de kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Fabrika bölgelerinin etrafı kısa sürede gecekondularla mahalleleriyle kuşatıldı. Yoğun sömürü ve kötü yaşam koşulları, işçiler içinde büyük bir öfke birikimine neden oldu. Kavel Direnişi gibi, direnişlere fabrikaların çevrelerindeki gecekondular da katılıyor, militan direnişler yaşanıyor.

Yasadışı grevler ve yürüyüşler, çatışmalı direnişler artık sınıf hareketinde olağanlaşıyordu. Bu durum, Türk-İş'in ihanetçi çizgisini zorlamaya başladı. Tabanın basıncıyla birçok sendika şube yönetimi, hatta bazı sendikaların genel merkez yönetimleri, muhalefet yapmaya başladılar. Türk-İş'e rağmen bir çok grev ve direniş örgütlendi. Türk-İş, bu gidişi durdurmak için idari önlemlere başvurdu, disiplin cezaları ve ihraç yöntemlerini kullandı.

Paşabahçe Şişe Cam grevi, bir dönüm noktası oldu. Grev devam ederken, Türk-İş burada örgütlü olan Kristal-İş'i bile saf dışı bırakarak grevi bitirdi. İşçiler bu kararı tanımadı ve grevi devam ettirdiler. Türk-İş üyesi olan Lastik-İş, Maden-İş, Basın-İş ve Kristal-İş, Paşabahçe işçilerine destek verdiler. Türk-İş bu sendikaları geçici olarak konfederasyondan ihraç etti. Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Türk-İş'ten ihraç edilen sendikalar, yanlarına bağımsız sendikaları da alarak, 15 Temmuz 1966'da Sendikalar Arası Dayanışma Örgütü'nü (SADA) kurdular. SADA, bir çok grevi ve direnişi desteklemeye, fiilen alternatif bir konfederasyon gibi çalışmaya başladı. Bu dönemde, sınıfın devrimci partisi olmadığı için, bu devrimci çıkış, TİP(Türkiye İşçi Partisi) revizyonizminin yörüngesine sokuldu. SADA'nın bir çok yöneticisi aynı zamanda TİP üyesiydi. SADA da TİP çizgisinde hareket etti. Ve 13 Şubat 1967'de, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu (DİSK) kurdular.

bilimsel biçimde ortaya koyan ilk siyasal metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasal partisinin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. Farklı dillere en fazla çevrilen ve en fazla basılan bir broşürdür. 150 yıl kadar önce "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz" diye seslenen Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel gerçekliğini korumaktadır.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü

"İşime karım dedim, karıma Kavel diyeceğim / Ve soluğum tükenmedikçe bu doyumсуuz dünyada, / Güneşe karışmadıkça etim / Kavel Grevcilerinin türküsünü söyleyeceğim" şiiri başta olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesine dair birçok şiiri bulunan devrimci-demokrat bir şairdir.

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından genel seçimlere

bir hafta kala kundaklandı. Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri George Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, faşizmi yargılayan ünlü savunmasını bu davada yaptı. Yürütülen uluslararası kampanya ile Dimitrov serbest bırakıldı. Yangını Van der Lubbe adında birinin üzeri-ne attılar ve onu idam ettiler.

Hacı KÖSE

22 Şubat 1980 - Hacı Köse katledildi

Hacı Köse, 1958 yılında bir Kürt ailenin çocuğu olarak Gaziantep'te doğdu. Yaşamı, ailesinin daha sonra yerleştiği İskenderun'da geçti. Devrimci düşüncelerle tanıştığı Adana Borsa Lisesi'nde 1976 yılından itibaren aktif olarak devrimci mücadeleye atıldı. Çalışkan, fedakar ve uzlaşmaz tavrıyla kısa zamanda öğrenci gençlik içinde sivrildi. Okuldan faşistlerin kovulup, devrimci bir kale haline getirilmesinde onun önemli bir rolü oldu.

Halkın Kurtuluşu (HK) saflarında mücadeleye atılan Hacı, devrimci muhalefet olarak yaşanan ayrılıkla birlikte muhalefet saflarında yer aldı. Hatay Eğitim Enstitüsü öğrencisiyken, okulla ve düzenle tüm bağlarını kesti, profesyonel bir devrimci olarak mücadeleyi sürdürdü. İhtilalci komünist hareketin kuruluşuyla "TİKB üyesi" olarak kabul edildi. ML'yi kavrama ve savunmada kararlı, revizyonizmin-reformizmin her türüne karşı mücadelede uzlaşmazdı. Kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesine katmak için bütün gücüyle çalıştı.

Faşist Türkeş'in İskenderun'a sokulmadığı 26 Eylül 1979 direnişi sırasında halka önderlik eden devrimciler arasındaydı. Her zamanki militan ve devrimci inisiyatifleriyle bu direnişe önderlik etti.

İskenderun, Dörtöl, Payas, Hacı'nın sokak sokak arşınladığı, gittiği her yere örgütü taşıdığı bölgelerdi. İskenderun Demir-Çelik işçileri arasında örgütlülüğün gelişmesinde Hacı'nın büyük çabası vardır. O öğrenci kökenli olmasına rağmen, işçilerle, emekçilerle hemen kaynaşıveren özelliklere sahipti. Son derece doğal davranışlarıyla onlardan biri gibi olurdu. Ama eriyip giden değil, önlerine geçip yürüten, örgütleyip geliştirendi.

Dönemin ihtiyaçlarına çok yönlü yanıt veren ve kısa sürede önderlik vasıflarıyla öne fırlayan bir yoldaşı O. Çok iyi bir örgütçü olduğu kadar, iyi bir asker ve ajitatördü. O yıllarda devrimci mücadeleye atılan gençlerden farklı olarak ideolojik-siyasi yönden de kendisini sürekli geliştiren, okuyan, araştırandı. Verilenle yetinmez, statükoya boyun eğmez, hep ileriye koşardı. Hacı'nın el attığı alanın gelişmemesi mümkün değildi. Nerede bir tıkanma, bir durgunluk varsa, Hacı oraya hayat veren, canlılık, dinamizm katan bir motor olurdu. İşçi kahvelerine, evlerine gider, sorunlarını paylaşır, örgütlülüğün ilk düşümlerini atar, elde silah askeri eylemler örgütler, faşistlerle çatışır, bildiri yazıp dağıtımını gerçekleştirir, başta kendi organı olmak üzere, ilgilendiği tüm komitelerin siyasal eğitimini yürütmeye özel önem verirdi. Bütün bunlar çoğu zaman bir güne sığdırılan faaliyetleri olurdu.

Ölümünden bir süre önce Adana İl faaliyetlerine kaydırıldı. O, İskenderun ve çevresindeki örgütlülüğümüzü tek başına çalışmasıyla yaratmış, yerini yoldaşlarına devrederek yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı. İki yoldaşıyla birlikte bildiri dağıtımından döndükleri bir sırada HK'lılar tarafından pusuya düşürüldüler. Ağır yaralı haldeyken bile tek bir düşüncesi vardı. Faşist diktatörlüğün eline geçmek. Zayıf da olsa kurtuluş umudunu zorlamak ve yoldaşlarına haber ulaştırmak.

Polis ve isihbarat güçleri, İskenderun'da devrimci mücadelenin önderlerinden olduğunu bildikleri Hacı'yı ele geçirebilmek için sayısız teşebbüste bulunmuşlardı. Hacı, yiğitliği, cesareti, yasadışı çalışma ilkelerine sadakati ile yanı sıra da, İskenderunlu devrimcilerin, işçi ve emekçilerin etrafına ördükleri destek ve sevgi duvarıyla her seferinde heveslerini kursaklarında bırakmasını bilmiş, mücadelesini aksatmadan yürütmüştü. Yaralandığında da ilk yaptığı iş, üzerinde bulunan kimliğini güven altına almak ve yoldaşlarına doğru bilgiyi ulaştırmak oldu. "Beni HK'lılar vurdu. Yoldaşlara bin selam" yazdı kaniyle. Yoldaşları selamını aldı Hacı'nın. Ağır yaralı olarak hastanede yatarken, faşizmin elinden almak için Osman Yaşar Yoldaşcan'ın komutasında hastaneye baskın düzenlediler. Ne var ki Hacı'nın daha da kötüleşmesi üzerine çatışarak geri çekildiler. Baskından sonra işkenceciler Hacı'yı o halde hastanenin en alt katına indirerek sorguya başladı. Ser verip sır vermeyenler kervanına katıldı Hacı.

Yoldaşları, onu Yoldaşcan'ın başında bulunduğu otomatik silahlarla korunan kitle gösterisiyle uğurladı. Ve ahdettiği gibi kanını yerde koymadılar.

"Selamını aldık, bizden de sana bin selam yiğit komünist!"

23 Şubat 1920- Kızılordu kuruldu Halkla kenetlenen ordu yenilmez!

"Sosyalist anavatan tehlikede!" Alman hükümeti, ateşkesi bozup gencecik Sovyet ülkesini işgale kalkıştığında, Parti'nin ve Sovyet hükümetinin, Sovyet emekçilerine yaptığı çağrıydı bu.

Ekim devriminin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içindeydi. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kabarışıyla muazzam bir seferberliğe neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletarya, Parti'nin bu çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

28 Ocak'ta Lenin'in yayınladığı bir kararname ile 20 bin kızıl muhafız ve 200 bin denizcinin eğitime başlandı. Devrimi korumak amacıyla kurulduğu için Kızıl adını aldı. İç savaş sırasında beyaz ordulara karşı zaferler kazanarak, devrimin sağlanmasında başrolü oynadı.

Devrimin ilk yılları, Sovyetler için her yerde savaş anlamına geliyordu. Sadece Alman ve Japon emperyalizminin ordularıyla değil; Kolçak, Denikin gibi, karşıdevrimin uşağı, ülkeyi içten çökertmek için halkı ayaklandırmaya çalışan hainlerle de savaşıyordu. Kızıl Ordu'nun maddi olarak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Korkunç bir açlık çekiyorlardı. Kimi zaman düşmandan ele geçirilen, kimi zaman Çarlık ordusundan kalan eski üniformaları giyiyorlardı. Doğru düzgün silahları yoktu. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemiydi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıma kararlılığına!..

Bu nedenle savaşın kan ve ateşi içinde pişti. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüşmüşlerdi.

İç savaş sonrasında sosyalist inşaya geçen Sovyetler Birliği'nde Kızılordu, devrimin en büyük güvencelerinden biri olarak işçi ve emekçi kadrolardan oluşturuldu. İspanya İç Savaşı sırasında Franco faşizmine karşı Cumhuriyetçiler'e askeri ve siyasi olarak destek verdi. Komünistlerden oluşan taburlar, İspanya iç savaşında büyük başarılar kazanmasına rağmen yenilgiyi engelleyemedi. Ayrıca Çin devrimi sırasında Çinli devrimcileri eğitip desteklediler.

Kızılordu'nun en büyük başarısı, Alman faşizmini yenmesi ve dünyayı bir felaketten kurtarmasında yaşandı. Emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ni yıkmak için başlattığı savaşta, Alman emperyalizmi en büyük kayıplarını, Sovyetler Birliği'nde Kızılordu karşısında verdi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramamıştı. Alman ordusu ilerlerken, arkasında dağılmış bir cephe gerisi değil, kolektif çiftçilerin oluşturduğu gerilla birlikleri bırakıyordu. Bir de bu birliklerle savaşmak zorunda kalıyordu. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu, emperyalistler Moskova kuşatıldığında fark etmişlerdi. Moskova kuşatması sırasında doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyorlardı.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. 7 bin 500 silah, 4 bin 500 uçak ve 5 bin tank. Aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırıyor. Sovyetler Birliği, savaşı kendi ürettiği askeri teçhizatla yürüttü, işçilerin ve emekçilerin üstün yaratıcılıklarıyla zaferi kazandı. Kızılordu adı, kanla bir kez daha tarihe kazındı.

Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

Bugün Kızılordu'yu kitlelere orkestrasıyla tanıtmak isteyen emperyalistler, tarihteki izlerini silebileceğini düşünüyor. Ancak, Kızılordu'nun çaldığı marşlar, hep kanla yazılan notalardan oluşmuş, halkların bilincinde yer etmiştir. Onu popüler kültürün bir parçası haline getirmeye çalışanlar, kitlelerin bilincindeki Kızılordu'yu silemeyeceklerdir. Halkların bilincindeki Kızılordu, Berlin'in burçlarına kızıl bayrağı çeken Kızılordu'dur. Stalingrad'da ve Leningrad'da milyonlarca ölü pahasına direnişi sürdüren ve halkla kenetlenen ordudur. Halkların umudu, sosyalizme bağlılığını perçinleyen bir ordudur. Bunu silmeye hiçbir güç yetmeyecektir.

Avrupa'da yükselen kitle hareketi Ve Syriza'nın zaferi

Yunanistan'da 25 Ocak günü yapılan genel seçimleri, "Radikal sol ittifak" Syriza birinci parti olarak kazandı. Seçimleri yüzde 36.6 oy alarak birinci parti olarak bitirmesine rağmen, 149 milletvekili çıkardığı için, parlamentoda hükümet kuracak sandalye çoğunluğunu elde edemedi. Bu koşullarda, yüzde 4.7 oy alarak 13 sandalye kazanan, ulusalcı ve Avrupa karşıtı Bağımsız Yunanlar Partisi (ANEL) ile koalisyon hükümeti kurmak zorunda kaldı. ANEL lideri Kammenos, Savunma Bakanlığı'na getirildi.

Syriza ile ilgili ilk tartışma da burada başladı. **ANEL partisi, milliyetçi, muhafazakar, homofobik, anti-Semitik, İslam düşmanı bir parti. "Budistler, Yahudiler ve Müslümanlar vergi ödemez" diyen Kammenos'un partisi ile Syriza'nın tek ortak noktası, ikisinin de AB'nin kurtarma paketlerine karşı olması.** Biri sağdan-ulusalcı zeminden, diğeri soldan, kurtarma paketlerine karşı propaganda yürüttüler seçim dönemi boyunca. Üstelik koalisyon, seçimlerden hemen bir gün sonra kurulmuştu. Yani iki taraf açısından da, bu koalisyon ihtimali seçimlerden önce gündeme gelmiş ve kararlaştırılmıştı.

Syriza'nın zaferi öylesine büyük alkışlarla karşılandı ki, çok daha önemli bir gerçek gözlerden kaçırıldı. O da, **25 Ocak seçimlerine katılımın, yüzde 64 gibi düşük bir düzeyde kalmasıydı. Yani her üç Yunanlı'dan birisi, Syriza da dahil olmak üzere, parlamentoda kendisi için bir çözüm görmediğini ifade etmiş oldu.**

Seçimin sürprizi PASOK'un uğradığı hezimetti. Albaylar Cuntası'na karşı direnişin içinden doğan PASOK, sadece yüzde 4.6 oy alarak 7. sıraya düştü. Ana muhalefet partisi, yüzde 27.8 oyla muhafazakar Yeni Demokrasi Partisi oldu. Faşist Altın Şafak partisinin yüzde 6 oy alması, faşistlerin oyunun son seçimlerden bu yana düştüğünü gösteriyordu. Syriza'ya karşı tepkisini açıkça ifade eden Yunanistan Komünist Partisi ise, yüzde 5.4 oy ile, parlamentodaki yerini korudu.

Syriza'nın önlenemez yükselişi

Syriza (Synaspismos Rizospastikis Aristeras-Radikal Sol

Koalisyon), 2004 yılından bu yana siyaset sahnesinde yerini almıştı. Mao-culardan Troçkistlere, çevrecilerden feministlere, reformistlerden Euro-komünistlere kadar çok geniş bir bileşim, 2004 yılında "seçim ittifakı" olarak biraraya gelmişti. Seçimlerde yüzde 3.3 oy aldılar ve parlamentoya girdiler.

Avrupa Sosyal Forumu'nun, Yunan Sosyal Forumu ayağına da bu ittifak öncülük ediyordu. 2006 yılında Atina'da Avrupa Sosyal Forumu'nun örgütlenmesindeki başarısıyla güçlendi.

Yunanistan Komünist Partisi bu ittifaka hep mesafeli durdu, hatta genel olarak açıktan eleştirdi. İttifak kendi içinde de çeşitli tartışmalar, hegemonya savaşları, iç dalgalanmalar, ayrılmalar ve yeni katılımlar yaşadı. 2007 seçimlerinde oyunu yüzde 5'e çıkarınca, özgüveni arttı. 2008 yılında ittifakın başkanlığına Çipras seçildi.

Çipras'ın popülaritesi, Syriza'yı daha da güçlendirdi.

2010'dan itibaren ise, yaşanan ekonomik kriz, Yunanistan'ın "iflası" ve AB'nin dayattığı ekonomik saldırı paketleri, Syriza'nın vaatlerinin kitlelerde yankı bulmasına neden oldu. İşsizlik ve yoksullaşma arttıkça, Syriza seçimlerde oy patlamaları gerçekleştirdi. 2012'de koalisyon kimliğinden parti kimliğine geçiş yapan Syriza, Mayıs 2012'de yüzde 16.8, Haziran 2012'de ise yüzde 26.7 oy alarak meclisteki ikinci büyük parti konumuna yükseldi. Kriz ve ona karşı eylemler yükseldikçe, Syriza da büyüdü, oylarını artırdı.

Krizin faturasını ödememek için

Syriza'nın bu yükselişi, 2001 krizinin ardından Latin Amerika ülkelerinde, 2008 krizinin ardından dünya genelinde kitlelerde başlayan arayışların bir benzeridir. **Burjuvazi kriz dönemlerinde bile kar patlamaları gerçekleştirmeye çalışırken, kitleler artık krizin faturasını ödememek için harekete geçiyorlar.**

Emperyalist-kapitalist dünya ekonomisinin döngüsü, benzer biçimde kendisini gösteriyor. Ekonomik refah döneminde burjuvazi, büyük üretim ve kar patlamaları yaşarken, kriz patlak verdiği anda fatura bütünüyle kitlelere çıkartılmaya çalışılıyor. Burjuvazi, kriz döneminde bile vurgunlar vurmaya çalışırken, kitleler İMF'nin "acı reçeteleri" ile boğuşuyor. Özelleştirme, işçi kıyımları, kamu harcamalarının (yani memur emekli maaşlarının, sağlık harcamalarının vb) kısılması, yoksullaşma ve mülksüzleşme sağanak halinde kitlelerin üzerine yağıyor. Bu dönemde elde edilen özelleştirme gelirleri ve alınan krediler yine bazı patronlara hortumlanıyor; devlet kademelerinde yozlaşma, hırsızlık ve yolsuzluklar ayyuka çıkıyor ve devlet, iflas ettiğini, maaş ödeyemeyeceğini, ekonominin çöktüğünü vb. vb anlatarak, kitlelerin daha da yoksullaşmasına neden olacak adımlar atmaya kalkıyor.

Üstelik buna bir de, saldırı altında olan halkı aşağılamak da ekleniyor. Mesela Yunan halkının "tembel, rahatına düşkün, Avrupa'nın şumarık çocuğu" olduğu yolundaki bombardıman, krizin sorumluluğunu halkın üzerine yıkma çabasının

Syriza'nın bu yükselişi, 2001 krizinin ardından Latin Amerika ülkelerinde, 2008 krizinin ardından dünya genelinde kitlelerde başlayan arayışların bir benzeridir. Burjuvazi kriz dönemlerinde bile kar patlamaları gerçekleştirmeye çalışırken, kitleler artık krizin faturasını ödememek için harekete geçiyorlar.

en önemli parçasını oluşturdu.

Oysa gerçekte, krize karşı çare diye pazarlanan reçeteler, krizi daha da büyütmeekten başka bir işe yaramıyor. Üretilen ya da borç olarak ülkeye giren zenginlikler, hem emperyalist hem de yerli-işbirlikçi burjuvazi tarafından gaspedildikçe, krizden çıkma ihtimali de kalmıyor. Mesela Yunanistan'ın AB'ye girmesinden bugüne AB fonlarından beslendiği, üretim yapmadığı, tembelliği söyleniyor. Gerçekten de AB, Yunanistan ekonomisinin ve sanayisinin dışa bağımlı olmasını sağlamak için üretimi yoketti. Ama AB fonları asıl olarak Yunan halkının ihtiyaçlarına değil, yine emperyalistlerin çıkarına kullanıldı. AB fonlarının harcandığı en büyük kalem, Almanya'dan silah alımıdır.

Dünyada "sol" dalga

Kitleler, artık kendilerine nasıl yalan söylendiğini, zenginliklerin nereye aktıldığını, kendisinin neden yoksullaştığını çok daha fazla görüyor, anlıyor. Ve bu döngüden kurtulma çabası, arayışları artıyor.

İlk dalga, 2001'de Latin Amerika'dan patladı. Arjantin'de, üstüste kitle hareketleri ve direnişler yaşandı, fabrikalara el konuldu, bazı patronlar ülkeden kaçtı, iki ay içinde birkaç defa hükümet değişikliği yapıldı ve sonunda hükümet iflas ettiğini, uluslararası kurumlara olan borçlarını ödemeyeceğini açıkladı. Kitlelerin isyanı, hem Arjantin burjuvazisini hem de emperyalistleri geri adım atmak zorunda bırakmıştı. Arjantin ile emperyalist kurumlar bir ara çözüm bularak, borçların faizlerini silip anaparayı da yapılandırdılar ve taksitlere böldüler; ama Arjantin isyanından geriye "patronsuz fabrikalarda işçilerin yönetimi-üretimi" gibi, dünya halkları açısından son derece çarpıcı bir örnek kaldı.

Arjantin'in hemen arkasından, 2002 yılında Brezilya'da Lula da Silva seçimleri kazanarak hükümet kuran ilk "solcu" başkan oldu. Brezilya'da direnişin simgesine dönüşen "Topraksızlar Hareketi"ne karşı duyarsızlığı, ABD ile ilişkiler konusunda yalpalayan tutumu gibi unsurlar, onun ne kadar solcu olduğunu tartışmalı hale getirir de, kitle hareketiyle seçim kazanan ilk solcu başkan ünvanını etmiş oldu.

Aynı dalga, bütün Latin Amerika

Tunus'ta patlayan kitle ayaklanmasının ardından, ayaklanmaların yeni adresi artık Arap coğrafyasıydı. Ancak Arap halkları, Latin halkları kadar şanslı değildi. Halk ayaklanmalarının karşısında, hızla radikal islamcı güçler öne çıkarıldı. Tunus ve Mısır'da siyasal parti olarak, Libya'dan Suriye'ye, Somali'den Yemen'e kadar pekçok ülkede ise islamcı terör örgütleri olarak ortaya çıktılar ve kitle hareketlerinin rotasını değiştirmeye uğraştılar. Üçüncü dalga Avrupa'dan yükseliyor. Yunanistan'da Syriza, ipi ilk göğüsleyen oldu. Ardından İspanya'da Podemos, İtalya'da 5 yıldız hareketleri var.

ülkelerini sardı. Venezüella'dan Nikaragua'ya kadar pekçok ülkede eski devrimci, eski gerilla vb kişiler başkan seçildiler. Üstelik bu dalga, sadece ekonomik değil, siyasal bir içerik de taşıyordu; sözkonusu ülkelerin herbiri, ABD ile ilişkilerini ya tamamen kesti, ya da sınırladı. Onun yerine, ekonomik olarak Çin'in, askeri olarak da Rusya'nın bölgedeki ilişkileri güç kazanmaya başladı. Özellikle Çin'den aldıkları ekonomik yardımlar, ABD kredilerinden açılan boşluğu kapatmada büyük rol oynadı. Sonuçta, Latin Amerika'da sol dalga yükselirken, ABD en önemli pazar alanlarından birini, hem de "arka bahçesi"ni kaybetmiş oldu.

Krize karşı kitle hareketlerinin yükselişi, 2010 yılı Aralık ayından itibaren yeni bir evreye dönüştü. Tunus'ta patlayan kitle ayaklanmasının ardından, ayaklanmaların yeni adresi artık Arap coğrafyasıydı. Ancak Arap halkları, Latin halkları kadar şanslı değildi. Halk ayaklanmalarının karşısında, hızla radikal islamcı güçler öne çıkarıldı. Tunus ve Mısır'da siyasal parti olarak, Libya'dan Suriye'ye, Somali'den Yemen'e kadar pekçok ülkede ise islamcı terör örgütleri olarak ortaya çıktılar ve kitle hareketlerinin rotasını değiştirmeye uğraştılar. Ya da birçok ülkede, Sünni-Şii ayrışmasını körükleyerek, kitleleri birbirine kırdırma ya uğraştılar. Arap ayaklanmaları, genel olarak başarısızlığa uğradı.

Üçüncü dalga Avrupa'dan yükseliyor. Yunanistan'da Syriza, ipi ilk göğüsleyen oldu. Ardından İspanya'da Podemos, İtalya'da 5 yıldız hareketleri var. Bu, Avrupa için çok yeni ve ürkütücü bir durum. Marks'ın deyimiyle "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor", ama ne yazık ki "komünizmin" değil, "reformizmin hayaleti" bu!

Syriza vaatlerini tutacak mı?

Yunanistan halkı, yıllardır son derece önemli kitle gösterileri, eylemler, yürüyüşler, genel grevler gerçekleştirdi. Bu eylemlerle, yoksullaştırma saldırılarına, krizin faturasını ödetme çabalarına karşı direndi. II. Emperyalist Savaş sırasında devrimin sınırından dönen, 1970'lerde Albaylar Cuntası'nı yerle bir eden, faşizme karşı direnişle yoğrulmuş bir tarihe sahip olan Yunan halkı, bugün yaşadığı ekonomik ve siyasi baskıdan kurtulmak

için çare arıyor. Bu koşullarda Syriza, seçimlere yüzde 64'ü katılan kitlenin yüzde 36'sının oyunu alarak kazanmış durumda.

Syriza, kitlelerin en fazla tepki duyduğu ve uğrunda mücadele ettiği talepleri, vaade dönüştürerek kazandı bu başarıyı. Ancak seçimlerden sonra vaatlerin ne kadarını yerine getirebileceği, oldukça tartışmalı bir konu.

Çıpras, kuracağı hükümetin dört temel hedefinin olduğunu söylüyor: İnsani krizin çözümü, ekonomiyi ayağa kaldırmak, Yunanistan'ın borç sorununa çözüm, gelenekselleşmiş çıkar gruplarıyla çatışmak.

Bu hedeflere ulaşmak için, seçim öncesinde oy istediği vaatleri ise çok çeşitli. İhtiyacı olanlara kira ve gıda yardımı; yoksulluk sınırının altında yaşayanlara bedava elektrik ve bedava ısınma hizmeti ile ücretsiz toplu taşıma kartı; asgari ücrete ve emekli maaşlarına zam; zenginlerden ekstra vergi; sağlık reformu; kriz nedeniyle kamuda işten çıkarılanların geri alınması ve iki yıl içinde 300 bin kişilik yeni bir istihdam programının yaratılması; kamudaki özelleştirmelerin durdurulması; halkın bankaya ödeyemediği borçlarının silinmesi... Ve en önemlisi kemer sıkma politikasına son verilerek AB ile olan borçların yeniden yapılandırılması, bir kısmının silinmesi.

Bu vaatlerin ne kadar uygulanabileceğine birazdan dönelim; ancak belirtmeden geçemeyeceğimiz bir şey var: Yukarıdakiler genel kabul gören talepler olarak her ilerici-muhafız kesimin programında yer alır. Ancak içlerinden "gıda yardımı" en sorunlu ve kapitalizmin gerçek doğasına uygun taleptir. Sosyalizmin programında, "mal" değil, "hizmet" bedava olarak kodlanır. Yani eğitim, sağlık, ulaşım vb. "kamu hizmeti" kapsamındaki unsurların bedava olması doğrudur, isteyen ve ihtiyaç duyan herkes bunlardan faydalanabilmelidir. Ancak "mal"ın bedava yapılması, kazanılmış bir hak değil, "bahşedilen" bir şeydir. Bu, zengin kapitalistlerin kendi vicdanlarını rahatlatmak için, ya da kitlelerin yoksulluk nedeniyle patlamasını durdurmak için geliştirilmiş bir yöntemdir; kaynağını "sadaka" kültüründen alır. Bedava verilen "mal"ın ne olduğu ve maddi değeri önemli değildir; önemli olan, görünür bir karşılık ödemedi, bir

şeye sahip olmaktır. Burada görünmeden ödenen karşılık, “mal”ı vere-ne duyulan sadakat ve bağlılıktır. Bu yanıyla, AKP’nin makarna dağıtmasıyla, Venezüella’nın yakın zaman önce ölen “efsane” başkanı Chavez’in buzdolabı, Küba’da Castro’nun çelik tencere dağıtmasının arasında, “malın değeri”nde fark olmakla birlikte, yaklaşım yönüyle bir fark yoktur.

Diğer vaatlerine gelecek olursak; en önemlilerinden birisi, işsizlik sorununa çözüm ve kamuda kriz nedeniyle son dönemde işten çıkarılanların geri alınmasıdır. İlk olarak kamuda işten çıkarılan 600 kadın temizlik işçisi geri alındı; bu işçiler zaten Kasım 2013’ten bu yana eylem yapıyorlardı ve Çipras bu eylemlere, işçiler de onun mitinglerine destek veriyordu. Ancak kemer sıkma programı içinde işten çıkarılan memurlardan kaçının geri alınacağı belirsiz bırakılıyor, ve ileri bir tarihe atılıyor.

Asıl üzerinde durulması gereken ise; **bir yıl öncesine kadar en önemli vaatleri olan “NATO’dan ayrılmak” ve “AB’ye olan borçları ödememek-AB’den ayrılmak” başlıkları, bu seçim sürecinde hiç gündeme gelmemiş, tersine “uzlaşma” çizgisine çekilmiştir.** Ki bunlar, Syriza’nın gerçekte ne kadar “sol” olduğunun somut göstergeleri olacaktı. Oysa bunlardan hızla geri adım attı, emperyalist kurumları karşısına almaya cesaret edemedi. Bugün Çipras, NATO konusunda “uluslararası meşruiyet çizgisinde hareket edeceklerini” duyuruyor; AB konusunda ise, “borçların bir kısmının silinmesi ve kalanların yeniden yapılandırılması”ndan söz ediyor.

Borçların azaltılması, yukarıda sözünü ettiğimiz gibi yakın tarihte örneği olan bir durum. 2001’de Arjantin iflas açıklayınca, İMF ile böyle bir anlaşma yapmış, borçların yüzde 75’ini sildirmişti. Keza 1953’te, savaştan yenik çıkan Almanya’nın borçlarının yaklaşık yarısı silinip, diğer yarısı uzun vadeli krediye çevrilmişti. Syriza bu örneklerin Yunanistan’a da uygulanmasını istiyor.

Ancak şunu unutmamak gerekir: **Almanya ve Arjantin örnekleri, bu ülkelerin “sistemin dışına çıkma” ihtimalleri söz konusu olduğunda yaşandı.** Arjantin, güçlü kitle eylemleriyle, ayaklanmalarla sarsılıyordu, hareketin devrime dönüşmemesinin önündeki tek engel, bir komünist partisinin yokluğu. Almanya’da ise, Nazi ordusunu

Bir yıl öncesine kadar en önemli vaatleri olan “NATO’dan ayrılmak” ve “AB’ye olan borçları ödememek-AB’den ayrılmak” başlıkları, bu seçim sürecinde hiç gündeme gelmemiş, tersine “uzlaşma” çizgisine çekilmiştir. Ki bunlar, Syriza’nın gerçekte ne kadar “sol” olduğunun somut göstergeleri olacaktı. Oysa bunlardan hızla geri adım attı, emperyalist kurumları karşısına almaya cesaret edemedi. Bugün Çipras, NATO konusunda “uluslararası meşruiyet çizgisinde hareket edeceklerini” duyuruyor; AB konusunda ise, “borçların bir kısmının silinmesi ve kalanların yeniden yapılandırılması”ndan söz ediyor.

işgal ettiği Avrupa’dan Berlin’e kadar kovalayarak Parlamento binasına orak-çekeçli bayrağı diken ve Hitler faşizminin sonunu getiren Sovyetler Birliği’nin korkusu vardı. II. Emperyalist savaş sonrası dünyanın üçte biri sosyalist kampa dahil olmuştu. Almanya ise ABD ve İngiltere’nin çabalarıyla bölünerek Batı’sı emperyalist kamp içinde tutulabilirdi. Sosyalizmin rüzgarları öylesine güçlü esiyordu ki, Almanya’yı tümünden kaybetmemek için buna katlanmak zorundaydılar. Kısacası sistem dışına çıkmaya meyilli bu iki ülkede, borçların yükü azaltıp kitlelerin öfkelerini yatıştırdılar ve kapitalizmin rutinine yeniden dönüşü sağlamış oldular.

Ancak **AB, Syriza’nın daha baştan geri adım atmış olmasından cesaret almış durumda.** “AB’den çıkmak”tan, “AB’yi değiştirmek”e, “borçların silinmesi”nden, “borçların yapılandırılması”na kadar gerilemiş olması, AB’nin “pazarlığı üstten açması”na neden oluyor ve AB borçlarının yapılandırılmayacağı konusunda kararlılık belirtiliyor. **AB için zaten “borçların silinmesi” stratejik bir önem taşımaktadır ve asla kabul etmeyeceği bir durumdur.** Ama bir biçimde “borçların yapılandırılması”nda anlaşmaları mümkündür. Ne var ki, Yunanlıları daha da köşeye sıkıştırmak için eski pozisyonlarını korumaya devam ediyorlar.

Syriza, Troyka’nın (İMF, AB ve Avrupa Merkez Bankası-AMB) ilk andaki hamlesini geri püskürttü. Durumu teftişe gelen görevlileri geri gönderdi. Keza özelleştirmeleri durdurduğunu da açıkladı. Ancak baştan attığı geri adım, AB’nin dayatmaları konusunda kararlı durmasının önündeki en büyük engel.

AB açısından zaten sorun Syriza ile ipleri koparmak değil. Elbette bir anlaşma-uzlaşma zemini arayacaklar. Zaten **Syriza’nın yükselişi de, seçimleri kazanması da, ne Yunan burjuvazisi için ne de genel olarak AB için sürpriz olmadı. Bu yükselişi görüyor, her aşamasında Syriza ile ilişkilerini sürdürüyorlardı.** Syriza’nın seçimleri kazanma ihtimali yokken daha radikal vaatlerde bulunup, seçimleri kazanma ihtimali ortaya çıktığında **bu vaatleri uzlaşmacı bir çizgiye çekmesi bile, aradaki ilişkinin göstergesidir.** Çünkü vaatleri geriye çekerek kitlelerden daha fazla oy almayı değil,

AB’ye ve Yunan burjuvazisine sistem dışına çıkmayacağını, uzlaşmaya açık olduğunu göstermeyi hedeflemişti.

AB de bu mesajı aldığı için, Syriza’nın seçimleri kazanmasının önüne engel çıkarmadı. Ancak seçimlerden sonra “önceki anlaşma geçerlidir” diyerek 28 Şubat’ta vadesi gelen ve Syriza’yı çok sıkıştırarak olan borç ödemesini hatırlattı. Bu arada Yunan burjuvazisi de sermaye kaçırarak mali güvensizlik ortamı yaratıyor, kitlelerin bankalara koşmasını sağlamaya çalışarak AB’nin dayatmalarının zeminini güçlendiriyor. Şimdi AB’nin yapmayı planladığı şey, Syriza üzerindeki baskıyı artırarak kitleleri uzlaşmaya ikna etmesi için zaman tanımak, bu arada belli konularda da beklentilerini biraz zamana yaymaktır.

Emperyalistlerle nasıl bir ilişki

Syriza’nın yürüdüğü yolda daha önce yürütenler çok oldu. Ve gerçekte ne kadar “sol” olduklarını, emperyalistlerle kurdukları ilişkilerde gösterdiler. Mesele **Latin Amerika ülkeleri, çok güçlü bir anti-Amerikan rüzgarla yönetime geldiler ve ABD ile ilişkileri sınırlandırdılar. Ancak “bağımsız” değil, başka emperyalistlere bağımlı bir çizgiye geçiş yaptılar.**

Zaten sözkonusu yöneticilerin “halkçı”lıkla sınırlı ufukları, kapitalizmin dışında bir alternatif görmedikleri için, bir emperyalistle ilişkiyi kesip, başkasına bağlanarak yürümekte bir sakınca oluşturmuyordu.

Bugün Syriza için de benzer bir durum sözkonusudur. **AB karşısındaki ilk geri adımları ve NATO konusundaki söylem değişikliği, ilk fiyaskodur. Diğer taraftan, Rusya ve Çin ile olan ilişkilerine de yalpalayarak başlamıştır.**

AB için son dönemin önemli gündemlerinden birisi, Ukrayna’da süren savaş nedeniyle Rusya’ya karşı yaptırımlar konusudur. Yunanistan’ın da bu kararda imzası vardı. Çipras, seçimlerin hemen ertesinde “içeriğini onaylamıyoruz” diyerek anlaşmadaki imzalarını geri çektiğini açıkladı. Keza Ukrayna’nın Neo-Nazileri barındırması nedeniyle AB’nin Ukrayna hükümetini koşulsuz desteklemesine karşı çıktığını da belirtmişti.

Yunanistan’ın böyle bir karar alması, AB’yi siyasal açıdan zor durumda bırakan önemli bir konu. Çünkü Yunanistan

olmadığı zaman, yaptırımlar “AB’nin kararı” olmaktan çıkarak “27 ülkenin kararı”na dönüşüyor. Yunanistan’ın imzası, AB’yi birlik olarak davranmaktan çıkartabiliyor. Avrupa Parlamentosu Başkanı Martin Schlz, bu konuda “bir yandan Avrupa’dan kendi ülkenizle dayanışma sergilemesini isteyip, sonra da ilk resmi adımda ortak Avrupa pozisyonlarından ayrılamazsınız” diyerek Çipras’ı uyardı. Ve **Syriza, tekrar geri adım atarak Rusya’ya AB yaptırımlarını destekleme kararı aldıklarını duyurdu.** Bu yalpalama öylesine barizdi ki, AB’nin yeniden “oybirliğiyle” karar almasının ardından, Litvanya Dışişleri Bakanı Linas A. Linkevicius da, “Yunanistan’ın beklediklerinden daha az dirençli çıktığını” söyleyerek, Yunanistan’ın çıkmazını teşhir etti.

Aslında Yunanistan’ın Rusya ile geçmişten gelen ilişkileri var. AB üyesi olduğu dönemde bile, Rusya ile bağlarını bir biçimde sürdürdü. Rusya ile Yunanistan, Güney Kıbrıs konusunda da aynı zeminde duruyorlar. Güney Kıbrıs’ın Rusya ile ekonomik, siyasi ve askeri ilişkileri, neredeyse Yunanistan’la olan ilişkilerine yakın düzeyde. Bu koşullarda, Rusya için hayati önemdeki konulardan birinde Yunanistan’ın geri adım atması, Rusya’nın tepkisini çekti.

Oysa Rusya ve Çin, Çipras’ın seçim zaferini ilk kutlayan ülkelerdi. Çipras’ın seçim öncesi AB karşıtı konuşmaları, her iki emperyalist ülkeyi de memnun etmişti. Bu durumda kendilerinin daha avantajlı olacaklarını düşünmüşlerdi.

Bu konuda Rusya’nın aldığı ilk darbenin ardından, Çin de bir tepki ile karşı karşıya kaldı. Bütün özelleştirmeleri durduracağını açıklayan Syriza, ilk olarak ülkenin en büyük limanı olan Pire Limanı’nın yüzde 67’sinin Çin şirketi COSCO’ya satıldığı özelleştirilmeyi durdurdu. Arkasından Çin’in tepki göstermesi üzerine bu kararı da geri çekti.

Çin’in Yunanistan’da önemli yatırımları var. Pire ve Selanik Limanları başta olmak üzere, Yunanistan’ın deniz taşımacılığı altyapısı, Çin’in çok önem verdiği alan. Limanlarda çoğunluk hissesini ele geçirmek, Çin’in öncelikli hedefi. Üstelik Çin’in Pire Limanı’ndaki iki terminal, 2008 yılından itibaren 35 yıllık bir sözleşme ile Çin’e verilmiş durumda. Ve Çin her fırsatta, bu yatırımları daha da artırmak istediğini

Çin’in Yunanistan’da önemli yatırımları var. Pire ve Selanik Limanları başta olmak üzere, Yunanistan’ın deniz taşımacılığı altyapısı, Çin’in çok önem verdiği alan. Limanlarda çoğunluk hissesini ele geçirmek, Çin’in öncelikli hedefi. Çünkü Çin, Balkanlar ve Orta Avrupa’daki pazarlara açılmak, yatırımlar yapmak, özelleştirmelerden faydalanmak ve bu ülkelerdeki ekonomik gücünü artırmak istiyor. Ve Balkanlar ve Orta Avrupa’ya, ancak Yunanistan üzerinden açılabilceğini biliyor. Diğer taraftan, Çin ile ilişki Yunanistan için de vazgeçilmez önemde. AB kaynakları kısıp Syriza üzerindeki baskıyı artırdığında, Çin’den ekonomik yardım almak gibi bir seçenek de bulunuyor.

belirtiyor. Çünkü Çin, Balkanlar ve Orta Avrupa’daki pazarlara açılmak, yatırımlar yapmak, özelleştirmelerden faydalanmak ve bu ülkelerdeki ekonomik gücünü artırmak istiyor. Bu planların merkezinde ise, Yunanistan yer alıyor. Çünkü Balkanlar ve Orta Avrupa’ya, ancak Yunanistan üzerinden açılabilceğini biliyor.

Diğer taraftan, Çin ile ilişki Yunanistan için de vazgeçilmez önemde. AB kaynakları kısıp Syriza üzerindeki baskıyı artırdığında, Çin’den ekonomik yardım almak gibi bir seçenek de bulunuyor. Dahası Çipras, Çin’e ve Mao Zedung’a siyasi bir yakınlık duyduğunu, 2008’deki bir röportajında açıkça söylemişti. Bu koşullarda limanların özelleştirilmesinden geri adım atması kaçınılmazdı.

Ancak kitlelere en önemli vaatlerinden birisi özelleştirmeleri durdurmak iken, daha ilk adımda bundan vazgeçilmesi, üstelik Syriza hükümetinin Maliye Bakanı Yorga Stathakis’in “bizden önceki hükümetin yaptığı anlaşmaları sürdüreceğiz” açıklamasını yapması, daha ilk günlerde vaatlerinin ne kadar gerisine düştüklerini gösteriyor.

Çin ve Rusya ile kurulan bu ilişki, AB’yi de rahatsız eden en önemli unsur. AB, Yunanistan’ın büyük bir çaresizlikle kendisine bağımlı olmasını istiyor. Böylece her reçetesini, her kararını rahatlıkla kabul ettirebilir, Yunan halkını pervasızca sömürmeye devam edebilir. Yunanistan sıkıştığı noktada Çin’den ya da Rusya’dan yardım almaya, böylece onların hegemonyası altına girmeye başlarsa, öncelikle AB’nin geleceği açısından sorun oluşturur. AB’nin içinde Çin’in (ya da Rusya’nın) “Truva atları” dolanmaya başlar.

Domino etkisi olur mu?

AB’yi rahatsız eden bir başka unsur ise, Syriza’nın başarılı bir örnek olarak başka ülkelere de ilham vermesi ihtimali. Bugün İspanya’da Podemos, İtalya’da 5 yıldız hareketleri giderek güç kazanıyor. Özellikle Podemos (Yapabiliriz) hareketinin, İspanya’da bugün seçim yapılırsa birinci parti olarak zaferle çıkacağı söyleniyor.

İspanya’nın ekonomik koşulları da Yunanistan’la benzerlik gösteriyor. İşsizlik yüzde 25 civarında, genç işsizlik ise yüzde 50’lere dayanmış. 2014

yılında 55 bin İspanyol’un Almanya’ya çalışmaya gittiği söyleniyor. Yaklaşık 700 bin ailenin hiçbir geliri yok.

2008 krizinin patlak vermesinden bu yana, İspanya da kitlesel eylemlerin gerçekleştirildiği ülkelerden birisi. Özellikle 2011-12 yıllarında “Öfkeli” adını alan kitleler, işgalden yürüyüşlere kadar önemli eylemler düzenledi. Hareketin içinde yer alan antikapitalist sol, 2014 başında bir parti kurarak hedefini netleştirdi. Başkanlığına ise, akademisyen ve televizyon sunucusu, bu yanı sıra hitabet gücü yüksek olan Pablo Iglesias seçildi.

Syriza’nın “sol” kimliği, en azından söylemde daha net. Oysa Podemos’un başkanı Pablo Iglesias “sağ ve sol paradigmadan arındırılmış bir siyaset” yapacaklarını ileri sürüyor. Bu savunu, onu Syriza’dan bile daha düzeniçi, sağ bir noktaya itiyor. Yolsuzlukla mücadele, anayasanın değiştirilmesi, çalışma saatlerinin azaltılması gibi vaatleri var. Varolan hükümetin yolsuzluklarına tepki öylesine büyük ki, bunu kendisi için kaldıracı dönüştürmek istiyor.

Bu arada, kapitalist sistemin özüne dokunmayacağına dair söylemlerini, Syriza’dan daha açıkça ifade ediyor. Mesela, “mali sistemi yurttaşların ve orta ölçekli şirketlerin yararına uyumlu hale getirmek”, “kar eden şirketlerin işçi çıkarmasına karşı çıkmak”, “İspanya’nın borcunun kayıtdışı olan kısmını ödememek”, “İspanya’nın NATO üyeliğinin sürüp sürmeyeceğine referandumla karar verilmesi” gibi söylemleri, orta düzey bir muhalefetin duruşunu ifade ediyor.

Ortaya çıkan tablo, Podemos’un Syriza’dan bile geride olduğunu göstermeye yetiyor. Ancak Avrupa burjuvazisi, bu kadarına bile tahammül edemiyor. Kitlelerin bir “alternatif” olasılığını düşünmelerini bile, kapitalizmin bekasına bir darbe olarak görüyor.

Bize yansıyanlar

Syriza’nın seçim zaferi, bizim ülkemizdeki devrimci-demokrat güçler arasında da büyük bir sevinçle karşılandı. Bunda Syriza’nın Gezi eylemlerine selam göndermesinden, Berkin Elvan için yürütülen kampanyaya katılmasına, Kobane’ye destek için yardım toplamasından, Çipras’ın ülkemizdeki bazı reformist partiler ile doğrudan ilişki içinde olmasına kadar pek çok neden var. En

önemli neden ise, başarısının bize de "bulaşması" dileğinin güçlü olması.

Sadece HDP, ÖDP gibi reformistlerin değil, CHP gibi doğrudan düzen partisi bile, Syriza rüzgarından etkilenmiş görünmektedir. Son iki seçimde, sağcı adaylar çıkararak, kendi tabanındaki sol, muhalif ve Alevi kesimlerin oylarını kaybeden CHP bile, "sol" söylemler kullanarak kitleleri daha fazla etkileyebileceği beklentisine girmiş görünmektedir.

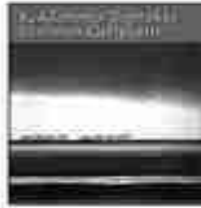
Syriza'nın ne kadar "sol" da, ne kadar "halkçı" olduğu oldukça tartışmalı bir konu ve bu durum zaman içinde burjuvazi ve emperyalistlerle kurduğu ilişkiler üzerinden ortaya çıkacak. Halka söz verdiği adımların ne kadarını atacağını, ne kadarını ise gerekçelendirerek geri çekeceğini, ya da hiç yokmuş gibi davranacağını yakın zamanda göreceğiz.

Ancak tablo ne olursa olsun, Syriza'nın sadece ülkemizde değil, tüm dünyada parlamenter hayalleri yeniden güçlendirdiği kesindir. Kitlelerin arayışlarının arttığı, öfkesinin yükseldiği, burjuvazinin giderek daha fazla sıkıştığı bir dönemde, Syriza bir kere daha parlamentoya umut uyandırmış, kapitalist sistem içinde kitlelerin taleplerinin karşılık bulabileceği beklentisini güçlendirmiştir. Devrim'in yerine Evrim'i, sosyalizmin yerine kapitalizmin düzeltilmesini, sınıf mücadelesinin yerine burjuvaziyle uzlaşmayı bir seçenek olarak yeniden gündeme sokmuştur.

Syriza'yı en tehlikeli kılan unsur da budur.

Bugün kitlelerin en büyük sıkıntısı, devrimci-komünist partilerin yokluğudur. Bu nedenle öfkeleri ve tepkileri ne kadar yüksek olursa olsun, ortaya çıkan düzeniçi çözümlerle umutlanabiliyor, yaşamlarının değişeceğini, sömürünün ve baskının biteceğini düşünebiliyorlar. Sözkonusu partilerin birden patlama yapması, bu nedenle şaşırtıcı değildir. Ancak hiçbirisi kitleler için gerçek çözümler bulamaz, yaşam koşullarını gerçekten düzeltmez, sınıfsal baskı ve sömürüyü ortadan kaldıramaz. Bütün bunları başaracak olan devrimci-komünist partiler ise, yine bu kitle hareketlerinin içinden doğacak ve büyüyeceklerdir.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ

Şehitler Albümü

Derleyen: Devrim Zafer

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleşen çıkışın siyasal belgesi, Tasfiyeciliğin çözümlenşi.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17. gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı.

İN ANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri, Tutsakların direniş güncelleri

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeci 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Düşüş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRESİ BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Kongresi.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş

"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan

12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'ü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın

ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM

Derleyen: Hacı KÖSE

"Yeni insan"ı yaratmak, insanal erdemleri öne çıkarmak için, kapitalist ideolojik bombardimana karşı, sosyalizmin savunusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ

Daha fazla hazıran

Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na, yaşayanların gözünden objektif bir bakış

Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!
Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selam!
Bütün yemişler dallarınızdadır.
Beklenen günler, güzel günlerimiz ellerinizdedir,
haklı günler, büyük günler,
gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan,
ekmek, gül ve hürriyet günleri.
Türkiye işçi sınıfına selam!
Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,
toprağa, kitaba, işe hasretimizi,
Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selam!
Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!

Nazım Hikmet

Burjuvaziye ve sendika ağalarına karşı DİRENEN İŞÇİLER KAZANACAK!

Devrimci Duruş